

Setmanari d'informació i de cultura religiosa

Any XXXI • Núm. 1.601 • 2,30 euros

27 maig 2010

PREPAREM-NOS PER REBRE EL PAPA

28 anys després, un Papa torna a Barcelona

Falten
23
setmanes

L'ORDENACIÓ EPISCOPAL DE SALVADOR CRISTAU TINDRÀ LLOC EL PRÒXIM 26 DE JUNY

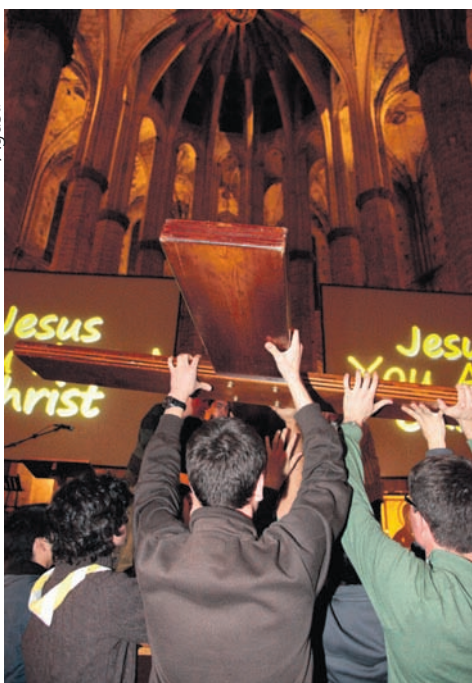
Primer bisbe auxiliar per a Terrassa

La diòcesi de Terrassa, que al juny farà sis anys de la seva erecció canònica, ja compta amb bisbe auxiliar. El nomenament per al ministeri episcopal de Mn. Salvador Cristau, actual vicari general i rector del Seminari diocesà, es va fer públic el 18 de maig passat enmig d'una gran expectació. El nou prelat esdevé així el primer bisbe auxiliar de Terrassa i el més estret col·laborador de Mons. Josep Àngel Saiz en el govern del jove bisbat egarenc. El gran dinamisme pastoral de la diòcesi, amb més d'un milió dos-cents mil habitants, juntament amb la impossibilitat fins ara de dur a terme amb garanties la visita pastoral canònica, han estat els principals motius pels quals el bisbe titular va demanar ara fa un any a la Santa Seu el nomenament d'un bisbe auxiliar. La trajectòria sacerdotal de Mons. Cristau, que rebrà l'ordenació episcopal el pròxim 26 de juny, és contrastada, tant en l'exercici de l'acció pastoral com en el servei a la Cúria. **P 2, 3 i 5**

MONS. SALVADOR CRISTAU:

«Afronto l'episcopat amb plena confiança en el Senyor»

Agustí Codinach

La creu dels joves, a Catalunya

La creu que el 1984 Joan Pau II va confiar als joves, «per dur-la arreu del món com a símbol d'amor de Jesús per la humanitat», no ha deixat de pelegrinar. Aquesta creu presideix totes les Jornades Mundials de la Joventut i també ho farà a la propera cita a Madrid el proper any. Però aquests dies es troba en terra catalana i ha iniciat el seu camí a Barcelona, on va ser acollida amb una vetlla de pregària. La parada següent va ser Tarragona. Allà la creu va visitar un centre penitenciari, monestirs, parròquies i escoles. **P 22 i 23**

Exposició excepcional de tapissos flamencs a la Seu Vella de Lleida

P 20

Dos nous doctors «honoris causa» per la UIC

El cardòleg Valentí Fuster i el periodista Joaquín Navarro-Valls van ser investits doctors *honoris causa* per la Universitat Internacional de Catalunya. Joaquín Navarro-Valls, director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu entre 1984 i 2006, va recordar la figura de Joan Pau II: «Estar amb Déu era la seva gran passió, la seva prioritat.»

P 30

Agustí Codinach

Sumari

- P 6 Viatge de Benet XVI a Portugal
- P 24 Litigi de les obres d'art de Lleida
- P 26 Entrevista a Lourdes Campi
- P 28 La infància, gran prioritat social
- P 35 Una capella singular al Camp Nou

Editorial

Bisbe Cristau

El bisbe de Terrassa, una diòcesi encara jove, ja té un auxiliar: mossèn Salvador Cristau i Coll. És un fet que no deixa de sorprendre als qui encara no han assumit prou la desmembració de la diòcesi de Barcelona i senten Terrassa com a part integrant d'aquella antiga arxidiòcesi. Però és una realitat: Terrassa, l'antiga Egara, amb més d'un milió d'habitants, és la segona diòcesi de Catalunya, amb nuclis tan populosos com Sabadell o Granollers, i la desena d'Espanya, més gran que moltes altres diòcesis de l'Estat. El nomenament, doncs, d'un auxiliar està prou justificat: el bisbe de Terrassa necessitava ajuda, l'ha demanat i la Santa Seu li ha atorgat. Cal dir, amb tot, que altres diòcesis espanyoles més rellevants, no tenen ara per ara bisbe auxiliar. Algú es pot preguntar si Terrassa és una diòcesi privilegiada. Recordem que l'altre col·laborador immediat de Mons. Sáiz, Francesc Pardo, és actualment bisbe de Girona. D'altra banda la promoció de mossèn Cristau a l'episcopat no ha estat cap sorpresa: és un sacerdot conegut i valorat, amb moltes afinitats amb l'actual titular de la diòcesi, Mons. Josep Àngel Sáiz. En efecte, les trajectòries vitals d'ambdós eclesiàstics són paleses: tots dos són d'una mateixa generació (es porten només sis anys: Josep Àngel Sáiz nasqué el 1956 i Salvador Cristau el 1950), tots dos van estudiar al Seminari Major de Toledo i tots dos van ser ordenats de prevere a la catedral d'aquella ciutat en temps del cardenal Marcelo González Martín que havia estat també bisbe de Barcelona. Tots dos han exercit després el seu ministeri a la Ciutat Comtal i tots dos han ostentat el càrrec de secretari general i canceller de l'arquebisbat en temps

del cardenal Ricard Maria Carles, avui arquebisbe emèrit de Barcelona, el parer del qual sembla pesar molt encara en la designació dels bisbes de Catalunya. Aquesta sintonia entre ambdós prelats (Sáiz i Cristau) és important i necessària i cal esperar que doni bons fruits en el servei de la diòcesi de Terrassa. És fonamental de cara als agents pastorals que hi hagi unió i cooperació entre un bisbe titular i el seu auxiliar. Un auxiliar no pot quedar restringit a administrar confirmacions o a conferir ordes a religiosos, sinó que ha de col·laborar estretament amb el titular en el govern de la diòcesi, esdevenint, si cal, el seu *alter ego*. D'altra banda, com ha destacat el cardenal Lluís Martínez, el nou bisbe serà «un bon ajut al treball pastoral de conjunt a la província eclesiàstica de Barcelona». Mossèn Cristau era darrerament vicari general, un càrrec en el qual continuarà com a bisbe auxiliar a partir del 26 de juny, quan serà ordenat a la catedral del Sant Esperit. Els qui el coneixem sabem que Salvador Cristau és un home discret, pacífic, silenciós i prudent, que es fa estimar. Té una dilatada trajectòria al servei de l'Església: ha servit ministerialment a parròquies de centre i de barris, és jurista, ha treballat a la cúria, ha col·laborat en la formació i l'acompanyament de vocacions... cal confiar que serà també un bisbe planer que toqui de peus a terra sense deixar de posar els ulls al cel, que tingui sol·licitud envers tots aquells que li seran confiats i alhora senti una urgència a acollir, a sortir i a dialogar amb els més allunyats. Des de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel li desitgem un ministeri ben fecund.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Miquel Bada Elias, Rosa Maria Boixareu, Joan Busquets, Pilarín Bayés, Josep Casanova Domènech, Jordi Castellet, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Federico Diego Espuny, Joan Godayol, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Marta Miquel Grau, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Pau Oliver, Hilari Raguer, Francesc Raventós, Josep Rius-Camps, Jordi Roglà, Jorge Rojas, Josep M. Rovira Belloso, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

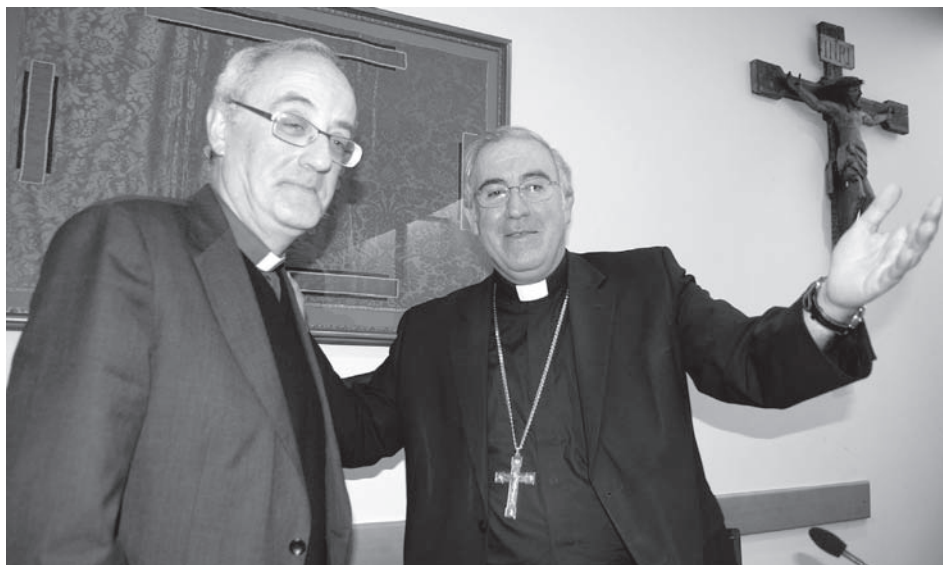
Salvador Cristau, primer bisbe auxiliar de Terrassa

L'ordenació episcopal tindrà lloc el 26 de juny a la catedral del Sant Esperit

Samuel Gutiérrez
Terrassa

A les dotze del migdia del 18 de maig passat, les campanes de la catedral de Terrassa tocaven a festa i bé s'ho valia. El motiu era l'anunci inesperat del nomenament de Mn. Salvador Cristau Coll com a nou bisbe auxiliar de la jove diòcesi egarenca. Les cares de satisfacció i d'alegria no es van fer esperar, especialment per part del bisbe titular, Mons. Josep Àngel Saiz, que veia així com el papa Benet XVI responia favorablement a la seva petició de comptar amb un bisbe auxiliar que l'ajudés en les tasques pastorals. Mons. Cristau, que és actualment vicari general i rector del Seminari Diocesà de Terrassa, serà el primer bisbe auxiliar del jove bisbat, quan encara no fa ni sis anys de la seva erecció. La consolidació, però, de la diòcesi vallesana és ja tot un fet. En poc temps, Terrassa ha esdevingut una de les diòcesis amb més dinamisme i vitalitat pastoral d'Espanya. El nomenament d'un bisbe auxiliar és una prova més del reconeixement i aprovació vaticans per la bona tasca realitzada.

Des del bisbat egarenc, amb el seu bisbe titular al capdavant, les primeres reaccions davant del nomenament han estat sobretot paraules d'agraïment sincer a Déu i al Sant Pare pel nou do que els concedeix. «És un motiu de goig i d'agraïment, en primer lloc a Déu Nostre Senyor —va manifestar Mons. Saiz en roda de premsa—, per aquest col·laborador immediat al meu ministeri episcopal també com a successor dels apòstols.» I va afegir: «Un agraïment especialment al Sant Pare Benet XVI que ha acollit benèvolament la meva sol·licitud en bé de l'Església diocesana que tinc encomanada. La seva sol·licitud paternal em porta a renovar una vegada més la meva devoció filial envers la seva persona i ministeri i juntament amb els diocesans agrair el seu ministeri valent i decidit en

El bisbe Josep Àngel Saiz, satisfet amb el seu nou bisbe auxiliar.

aquests temps no sempre fàcils per la propagació de la fe.»

Gran dinamisme pastoral

El gran dinamisme pastoral del bisbat de Terrassa, amb més d'un milió dos-cents mil habitants i una gran activitat diocesana, justifica a bastament, segons Mons. Josep Àngel Saiz, el nomenament d'un bisbe auxiliar. «En el temps que porto de bisbe a Terrassa —va explicar Saiz— he constatat un gran moviment pastoral, que depassa la dedicació d'una sola persona i que em feia difícil arribar a tot arreu. Al mateix temps hi ha un gran moviment administratiu, tot i les moltes mancances d'infraestructures, i l'atenció especial que també mereix el Seminari i el clergat diocesà. Per tot plegat, vam pensar que era necessari i del tot justificat demanar un bisbe auxiliar.» La presència d'aquest nou estret col·laborador del bisbe en el govern de la diòcesi ha de permetre també afrontar amb més garanties altres reptes urgents que Terrassa té plantejats: creació del tribunal eclesiàstic, posada en marxa de la nova cúria... Un altre aspecte decisiu per

Màxim col·laborador del bisbe en el govern de la diòcesi

La figura del bisbe auxiliar està prevista en el cànon 403 del Codi de Dret Canònic, on s'estableix que «quan ho aconsellin les necessitats pastorals d'una diòcesi es constituirà un o més d'un bisbes auxiliars a petició del bisbe diocesà». També se'n parla al Directori per al ministeri pastoral dels bisbes, de la Congregació per als Bisbes: «El bisbe auxiliar és concedit per assolir més eficaçment el bé de les ànimes en una diòcesi massa gran, o que tingui un elevat nombre d'habitants, o per altres motius d'apostolat i de pastoral. És el principal col·laborador del bisbe titular en el govern de la diòcesi.»

justificar el nomenament ha estat la impossibilitat fins ara de fer la visita pastoral canònica a la diòcesi. «No puc estar en tres llocs a la vegada —va assegurar el bisbe titular—, i són molts els compromisos i les activitats pastorals. Per tant era molt necessari un bisbe auxiliar que ens permetés mantenir el ritme i la proximitat que volem oferir als fidels.»

La satisfacció en el rostre de Mons. Saiz era més que evident, no només per comptar amb el primer bisbe auxiliar de Terrassa sinó pel fet que fos Mn. Salvador Cristau, el seu home de confiança al bisbat, a més d'amic personal i sacerdot d'experiència contrastada: «Vull agrair a Mons. Cristau, ara i aquí, la seva entrega generosa, la seva col·laboració lleial, la competència mostrada en els treballs encomanats, així com la seva constància en tot moment i també la seva amistat.»

Nou bisbe pluriempleat

Tot i la humilitat que el caracteritza, sempre en segon pla, el nou bisbe Salvador Cristau va centrar el 18 de maig passat totes les mirades, especialment les dels seminaristes, convocats també a la roda de premsa en què es va fer públic el seu nomenament. El secret pontifici es va respectar aquesta vegada amb gran rigor i ni tan sols ells, que conviuen diàriament amb el nou prelat, no en sabien res. Els aplaudiments, ben eloqüents, no es van fer esperar. El rector del Seminari Diocesà, càrrec que de moment mantindrà juntament amb el de vicari general, esdevenia bisbe auxiliar i això representava per a ells i per a la diòcesi un «fet històric». El nou prelat va dedicar les seves primeres paraules a agrair Déu el do de la vocació, que, segons explicava, ara rep una «nova crida» per servir-lo en l'episcopat. «El Senyor ha estat sempre el meu millor amic —va confessar Mons. Cristau—. Aquesta nova crida a l'episcopat és plenitud de l'únic sacerdot que és Jesucrist.» Per això, acull el ministeri amb actitud de servei i amb plena confiança en Déu: «Com sant Pau, jo també sé de qui m'he fiat. Per això rebo aquesta nova missió amb confiança, amb alegria, amb il·lusió, amb agraïment i amb ganes de posar-me a disposició del bisbe i de tota la diòcesi per tot el que calgui.»

El full de ruta que guiarà la tasca episcopal de Mons. Cristau a partir d'ara serà un document magisterial que en els últims anys ha esdevingut llibre de capçalera per al nou prelat: la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, de Joan Pau II. «La trobada personal amb Jesucrist ha de ser sempre el centre de la vida cristiana —va afirmar en roda de premsa—. Per això, som cridats a ser testimonis de l'amor de Déu proclamant l'Evangeli arreu món. Aquesta és avui la responsabilitat més gran de l'Església.» I va acabar dient: «Sempre he intentat deixar-me conduir per Déu. He conegut l'amor que em té i he cregut en Ell. Tant de bo que des del meu ministeri, amb humilitat, pugui respondre a la set d'amor, de felicitat i de plenitud de vida que continua havent-hi en el cor dels homes i dones d'avui.»

L'ordenació episcopal de Mons. Salvador Cristau tindrà lloc el pròxim 26 de juny, a les 11 h, a la catedral del Sant Esperit de Terrassa.

«Era molt necessari un bisbe auxiliar que ens permetés mantenir el gran dinamisme pastoral de la diòcesi»

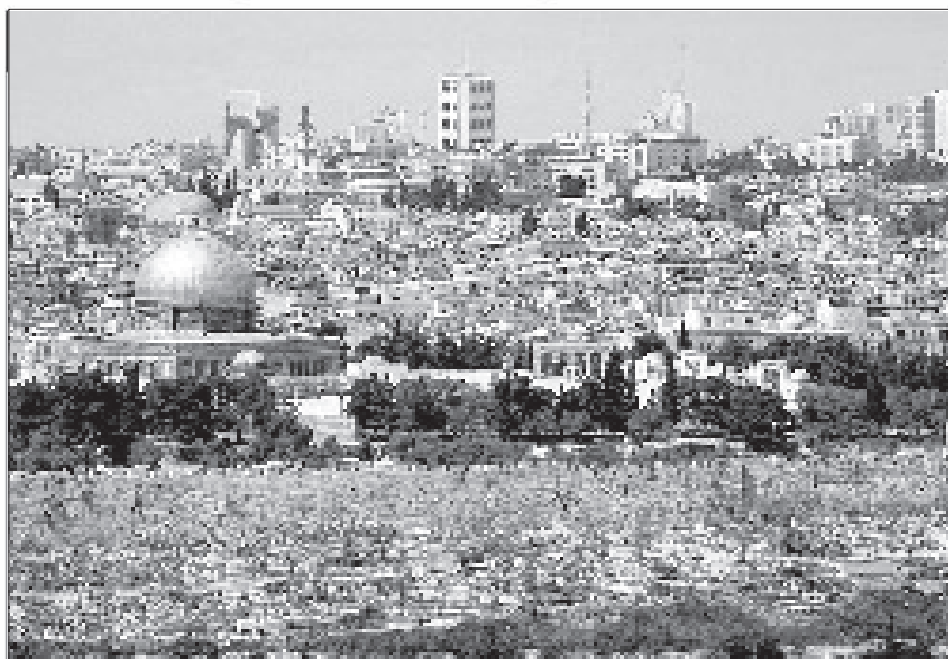
Els seminaristes de Terrassa han rebut el nomenament amb alegria.

Programació 2010

Club[★]amics

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 22 al 29 d'agost

Del 3 al 10 de desembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

Croàcia i Medjugorje

1 - 8 juny

Argentina

Parcs nacionals de Patagònia,
d'Iguaçú i missions jesuítiques i
Buenos Aires amb Santuari
de Luján

9 - 21 agost

RUTA JOAN PAU II

Polònia

2 - 9 octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Lourdes

15 - 17 octubre

Ars i Nevers

18 - 21 juny

ANY XACOBEU

Santiago de Compostel·la

7 - 13 juny

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

«L'episcopat és una nova crida dins de la meva vocació sacerdotal»

Mons. Salvador Cristau Coll, nou bisbe auxiliar electe de Terrassa

S. G.

El pròxim 26 de juny Salvador Cristau rebrà l'ordenació episcopal a la catedral del Sant Esperit de Terrassa. Esdevindrà així nou successor dels apòstols, crida que, tot i l'exigència que comporta, acull amb pau i confiança plenes en el Senyor. «Sé de qui m'he fiat», repeteix sovint el nou bisbe auxiliar electe de Terrassa. El seu nomenament, assegura convençut, és una prova més de l'«obstinació» del Senyor de fer servir instruments pobres en la construcció del seu Regne.

Com viu aquesta «nova crida» a l'episcopat?

Jesús a l'Evangeli diu: «No vinc a ser servit sinó a servir.» Aquesta és l'essència del ministeri sacerdotal i també de l'episcopat. Amb aquesta actitud vull presentar-me i voldria sempre viure aquest do. Afronto, doncs, aquesta nova crida amb alegria, humilitat, il·lusió i agraïment. La veritat és que tot i que el repte és molt gran, el visc amb ganes de posar-me a disposició tant del bisbe Josep Àngel Saiz com de tots els fidels de la diòcesi de Terrassa. Em poso al servei pastoral d'aquesta diòcesi per estendre el missatge de l'Evangeli, per comunicar a tots els homes i dones el misteri de l'amor que Déu ens té a tots. Aquesta crida és una prova més del camí que el Senyor continua fent a la seva Església malgrat els instruments molt sovint pobres, com és el meu cas, que fa servir per dur a terme el Regne de Déu.

És conscient que amb l'episcopat el seu ministeri sacerdotal arriba a la plenitud?

El nomenament és molt recent i encara me n'he de fer una mica a la idea. Per a mi també ha estat una sorpresa! Però el que sí que és cert és que, tal com hem estudiat, l'episcopat és la plenitud del sagrament de l'Orde, plenitud de l'únic sacerdot que és Jesucrist. En aquest sentit, per a un sacerdot és sempre un motiu de joia sentir-se cridat pel Senyor a seguir-lo com a successor dels apòstols. Per això m'agrada pensar que aquesta és una «nova crida» dins de la meva vocació sacerdotal. La vocació, per a mi, s'emmarca en el misteri de l'amor entranyable de Déu, que m'ha estimat des de tota l'eternitat. Sempre l'he sentit a prop i espero ara continuar sent-li fidel en el ministeri episcopal.

En aquests temps difícils per a l'Església a Occident, què se sent cridat a aportar des del seu ministeri episcopal?

Personalment, no entenc que hagi d'aportar res de nou o d'especial. El missatge de l'Evangeli i la vida de l'Església és el que tots els cristians hem de continuar aportant al món, cadascú, és clar, des de la seva vocació i carisma particulars. Com a bisbe, la responsabilitat és més gran, però continua sent la mateixa missió de Jesús als apòstols: «Com el Pare m'ha enviat així us envio jo a vosaltres.»

Una responsabilitat com aques-

ta, té també la seva dosi de «càrrega», com deia sant Agustí?

Per a mi suposa, lògicament, un cert respecte, però l'afronto amb plena confiança en el Senyor. Tota la meua vida i tot el meu servei pastoral, més enllà de les dificultats, l'he viscuda amb aquesta confiança.

Parla molt sovint vostè de confiança...

Per a mi és fonamental! La confiança és un dels camins que els cristians hem de viure sempre, sobretot en els moments de dificultats. Precisament ara, en els moments que viu actualment l'Església, també és molt adient revifar aquesta dimensió decisiva de la vida cristiana. Els cristians hem de desvetllar la confiança en el nostre cor, perquè realment tenim motius per confiar.

Vostè és vicari general i rector del Seminari, càrrecs que en prin-

«L'evangelització serà sempre el principal repte per a una diòcesi»

cipi continuarà exercint... Com donarà a l'abast amb tanta feina?

No sé si tindrè més feina, perquè em sembla que no puc tenir més de la que tinc, però potser canviaran alguns aspectes de la meua tasca pastoral, ara més centrada en el ministeri episcopal,

Perfil del nou prelat

Mons. Salvador Cristau Coll (Barcelona, 1950) es va llicenciar en Dret per la Universitat de Barcelona l'any 1972. Quatre anys més tard va ingressar al Seminari Major de Toledo, arxidiòcesi on va rebre l'ordenació presbiteral el 12 d'octubre de l'any 1980. És llicenciat en Estudis Eclesiàstics per la Facultat de Teologia de Burgos. Després d'uns anys d'activitat pastoral a Toledo, l'any 1985 es va traslladar a l'arxidiòcesi Barcelona, a la qual es va incardinat. L'any 1989 va ser nomenat oficial de la Cúria de Barcelona i el 1990 vicari de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat a la pròpia ciutat. L'any 1991 va entrar a formar part de l'equip de formadors del Seminari Major de Barcelona, en el qual successivament ha estat també vicerector (1994) i director espiritual (1997). L'any 1998 va ser nomenat rector de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona. Ha estat també arxiprest de l'arxiprestat de la Catedral (2001-2004). L'any 2001 va ser nomenat secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona i amb la creació l'any 2004 de la noves diòcesis de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat va ser el primer secretari general i canceller de les dues noves diòcesis. Amb la creació de la diòcesi de Terrassa, el 15 de juny del 2004, hi va quedar incardinat com a prevere. L'1 de setembre del 2004 va ser nomenat rector de la parròquia del Sant Esperit i catedral de Terrassa i el 29 de setembre, vicari general. Des de l'any 2005 és membre del Consell Presbiteral, del Consell Pastoral Diocesà i del Col·legi de Consultors. Amb la creació del Seminari Major Diocesà de Terrassa, l'any 2006 va ser nomenat rector i l'any 2008 delegat episcopal de Pastoral Vocacional.

com a màxim col·laborador del bisbe diocesà. Continuaré, a més, vivint al Seminari i jo crec que amb l'ajuda del Senyor ho podrem anar combinant tot.

Com han rebut els seminaristes aquest nomenament?

El seu suport m'ajuda moltíssim, perquè de fet som una gran família. La seva alegria m'esperona i m'anima a l'hora d'afrontar aquest nou repte.

Quin serà el seu particular «full de ruta» com a bisbe?

Em sento molt identificat amb la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, de Joan Pau II, que jo definiria com a document programàtic per al nou mil·lenni. El Papa ens planteja la trobada amb Jesucrist com a centre de la vida del cristià, el fet de contemplar el seu rostre, la crida a partir novament de Crist, l'enviament a esdevenir testimonis de l'amor... La missió d'anar per tot el món i proclamar l'Evangeli és una gran responsabilitat i fer-ho com a successor dels apòstols, com a bisbe, encara més. Tot i així, com jo no he buscat mai aquesta responsabilitat, la visc amb la confiança posada en el Senyor: «Sé de qui m'he fiat, el Déu que és amor.»

Ha rebut ja alguns consells del bisbe Saiz que l'ajudin en el seu nou ministeri?

En rebo consells des de fa molts anys perquè hem col·laborat junts, molt estretament, des de la nostra etapa a l'arquebisbat de Barcelona. De fet, va ser ell qui em va demanar de venir a Terrassa per fer de secretari general i canceller, vicari general i més tard rector del nou Seminari. El fet de treballar junts en la posada en marxa d'una diòcesi nova ha estat una aventura apassionant. Al costat del bisbe Josep Àngel he après moltíssim. Compto amb el seu suport i el seu guiatge per emprendre aquesta nova etapa, i també amb els seus consells perquè realment els necessito.

Quin pastor li agradaria ser?

L'exemple principal és sempre Jesús Bon Pastor. En aquest Any de Sant Joan Maria Vianney també m'agradaria seguir els passos del sant rector d'Ars i el seu exemple en l'exercici del ministeri.

Com justificaria que Terrassa tingui bisbe auxiliar, fet que no es preveia ara fa gairebé sis anys, quan va ser erigida com a nova diòcesi sufragània de Barcelona?

És veritat que quan es va crear la diòcesi no es preveia el nomenament futur d'un bisbe auxiliar, però han estat les necessitats pastorals les que han anat fent veure al nostre bisbe la conveniència d'aquesta nova figura. S'ha de tenir en compte que tot i que no és una diòcesi territorialment gran, sí que ho és pel que fa a la densitat demogràfica, amb moltes parròquies i dinamisme pastoral. El bisbe va creure oportú fer aquesta petició al Sant Pare i ell l'hi ha concedit. Això és un gran motiu de joia!

A més de la visita pastoral canònica i de la inauguració de la nova cúria, quins són els reptes més immediats de la diòcesi?

El principal repte serà sempre per a una diòcesi el de l'evangelització, especialment en els temps actuals. Hem de continuar donant testimoni de l'amor de Déu i portar el missatge i la vida de Jesucrist als homes i dones d'avui.

Portugal

La missió de Fàtima no ha acabat, segons el Papa

Més de mig milió de persones a la missa solemne

Zenit
Fàtima

«S'enganyaria qui pensés que la missió profètica de Fàtima ha acabat», va afirmar el Papa durant l'homília de la missa solemne celebrada a l'esplanada del santuari de Fàtima, el 13 de maig, juntament amb més de mig milió de pelegrins. La missió de l'Església avui, va dir el Papa, és «mostrar l'Amor de Déu» a una humanitat «disposada a sacrificar els seus lligams més sants a l'altar d'egoïsmes estrets de nació, raça, ideologia, grup, individu».

«També jo he vingut com a pelegrí a Fàtima, a aquesta "casa" que Maria ha triat per parlar-nos en els temps moderns», va afirmar el Papa, «perquè envers aquest indret convergeix avui l'Església pelegrina, estimada pel seu Fill com a instrument seu d'evangelització i sagrament de salvació». El Papa va insistir en la seva sol·licitud per la «humanitat afligida per misèries i sofriments»: «estrenyo en el meu cor tots aquells fills i filles seus, particularment tots els qui viuen en la tribulació o abandonats, amb el desig de transmetre'ls aquella esperança gran que crema en el meu cor i que aquí, a Fàtima, es fa trobar de manera més palpable.» «Sí! El Senyor, la nostra gran esperança, és amb nosaltres; en el seu amor misericordiós ofereix un futur al seu poble: un futur de comunió amb ell», va exclamar Benet XVI.

El Pontífex va voler anticipar la propera celebració del centenari de les aparicions de Maria als pastorets, tot augurant que els set anys que manquen per a aquella commemoració «puguin apressar el preanunciat triomf del Cor Immaculat de Maria a glòria de la Santíssima Trinitat». «D'aquí a set anys tornareu aquí per celebrar el centenari de la primera visita feta per la Senyora "vinguda del Cel", com a Mestre que introdueix els petits vidents en el coneixement íntim de l'Amor trinitari i els porta a assaborir Déu mateix com el més bell de l'existència humana.» Aquesta expe-

riència va fer als pastorets «enamorats de Déu en Jesús» una experiència que «els qui no han vist» poden igualment experimentar, va assegurar.

«Déu pot copsar-nos, i oferir-se a la nostra visió interior», perquè Crist té «el poder d'inflamar els cors més freds i tristos», ja que «la fe en Déu obre a l'home l'horitzó d'una esperança certa que no decep; assenyalava un fonament sòlid sobre el qual recolzar, sense por, la pròpia vida; requereix l'abandonament, ple de confiança, en les mans de l'Amor que sosté el món». En aquest sentit, va proposar com a exemple els pastorets, «que van fer de la seva vida una ofrena a Déu i un compartir amb els altres per amor de Déu».

Vivències del cardenal Martínez Sistach

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va acompanyar el Papa en aquest viatge a Portugal. En declaracions al programa *El primer cafè de Ràdio Estel*, el purpurat explicava les seves impressions: «Hi ha hagut una participació molt important en tots els actes, cosa que posa en relleu com valoren els cristians el paper que té el Papa. L'Església ha dit al Papa que està amb ell.» Segons el cardenal, «el Papa s'hi va sentir un pelegrí més. Una cosa que va colpir i que va dir el Papa és que el missatge de Fàtima no s'ha acabat. La Mare de Déu va voler parlar al món modern des d'aquest lloc i el seu missatge encara és actual perquè és un missatge d'amor a Déu i d'amor als germans, de sortir del propi egoïsme, de donar importància a la resurrecció de Jesucrist sobre la mort i el pecat, especialment en un món globalitzat enmig d'una crisi econòmica, d'un món que pateix.» Un altre aspecte que va ressaltar el cardenal Martínez Sistach és que «el Papa va posar en relleu que ens cal la conversió. El que més mal fa a l'Església són els atacs que vénen de dins, els nostres pecats. Per la comunió dels sants, els nostres pecats incideixen en tot el cos místic de Crist i això fa que l'Església no aparegui tan santa com és. L'Església és santa, però està formada per pecadors». També va recordar l'arquebisbe de Barcelona les paraules del Pontífex sobre el gran valor del matrimoni entre un home i una dona, «com a comunitat íntima d'amor i de vida oberta a la fecunditat dels fills. En definitiva, el bé de les persones, de la societat, de l'Església, està en relació directa amb el bé de la família».

Així mateix, el cardenal Martínez Sistach va afirmar que va poder saludar Benet XVI «i li vaig dir que l'esperàvem el dia 7 de novembre a Barcelona per presidir la consagració del temple de la Sagrada Família».

Benet XVI enforteix els malalts

Zenit / Fàtima

El patiment amb Crist té valor redemptor. Amb aquestes paraules va voler encoratjar Benet XVI els nombrosos malalts que seguien la celebració de l'Eucaristia a Fàtima. Abans de beneir-los amb el Santíssim Sagrament, en acabar la celebració de l'Eucaristia, va voler adreçar-se als malalts: «Germà meu i germana meva, tu tens un valor tan gran per a Déu que es va fer home per poder com-patir Ell mateix amb l'home, de manera molt real, en carn i sang, com ens manifesta el relat de la Passió de Jesús.» Per això, va afegir, «en cada pena humana ha entrat Aquell que comparteix el sofriment i el patiment; des d'aquí es difon en cada sofriment el consol de l'amor participat de Déu i així apareix l'estel de l'esperança».

«Amb aquesta esperança al cor, podràs sortir del

sorramoll de la malaltia i de la mort, i romandre dempeus sobre la roca ferma de l'amor diví. En altres paraules, podràs superar la sensació de la inutilitat del patiment que consumeix interiorment les persones i les fa sentir-se un pes per als altres, quan, en realitat, viscut amb Jesús, el patiment serveix per a la salvació dels germans.» Això és possible, va afirmar el Papa, perquè «les fonts de la força divina brollen precisament enmig de la feblesa humana».

Jesús, va explicar Benet XVI, diu a cada malalt: «Vine amb mi. Participa amb el teu sofriment en aquesta obra de la salvació del món, que té lloc mitjançant el meu sofriment, a través de la meua Creu. A mesura que abraçis la teua creu, i t'uneixis espiritualment a la meua, es desvetllarà als teus ulls el significat salvífic del patiment. Trobaràs enmig del sofriment la pau interior i fins i tot la joia espiritual.»

Portugal

Un programa per als catòlics compromesos amb la vessant social

Benet XVI parla de contemplació i acció

Zenit
Fàtima

Des de Fàtima, Benet XVI va presentar un programa per als cristians compromesos en l'àmbit social, en allò que supera la històrica divisió entre els qui veuen com una cosa excloent la contemplació i l'acció. El Pontífex va exigir superar la dicotomia de dècades passades, que ha contraposat el compromís a favor de la justícia social i la defensa de la vida humana. El Papa va sintetitzar els ensenyaments que ha presentat en els seus cinc anys de pontificat amb les seves tres encíclics en mantenir una trobada amb les organitzacions de pastoral social a l'església de la Santíssima Trinitat de la ciutat mariana.

Benet XVI va començar extraient lliçons de l'actual «crisi socioeconòmica, cultural i espiritual» i del seu impacte en la reflexió dels cristians. La Doctrina Social de l'Església, va aclarir, «no és un mer coneixement intel·lectual, sinó una saviesa que dóna gust i condiment, que ofereix creativitat a les vies teòriques i pràctiques per afrontar una crisi tan àmplia i complexa». «Que les institucions de l'Església, juntament amb totes les organitzacions no eclesials, millorin la capacitat de coneixement i d'orientació per a una nova i grandiosa dinàmica, que porti a aquesta "civilització de l'amor", de la qual Déu ha posat la llavor en cada poble i en cada cultura», va assenyalar. De fet, va assegurar, «qui aprèn de Déu Amor serà inevitablement una persona per als altres».

En aquest sentit, va reconèixer

El Papa resa davant les tombes dels pastorets.

Una visita per rel·lançar l'evangelització

En acomiadar-se de Portugal, Benet XVI va confessar la seva esperança que la seva primera visita al país serveixi per imprimir un nou entusiasme al testimoni de l'Evangeli per renovar la societat. Amb el discurs, pronunciat a l'aeroport Francisco Sá Carneiro de Oporto, el Pontífex va concloure el seu quinzena viatge internacional, el novè a Europa, amb el lema «Amb tu caminem en l'esperança – Saviesa i missió». «Conserve en l'ànima la cordialitat de la vostra acollida afectuosa, la calor i l'espontaneïtat que han consolidat els vincles de comunió en les trobades amb els grups, l'esforç que ha suposat la preparació i realització del programa pastoral previst», va explicar. «He estat testimoni de la fe i devoció de la comunitat eclesial portuguesa. He pogut veure l'entusiasme dels infants i els joves, la fidel adhesió dels preveres, diaques i religiosos, la dedicació pastoral dels bisbes, el desig de cercar la veritat i la bellesa en el món de la cultura, la creativitat dels agents de la pastoral social, la fe vibrant dels fidels a les diòcesis que he visitat», va recordar. El Bisbe de Roma es va dirigir «a tots els portuguesos, catòlics o no» per desitjar «que no deixi de créixer entre vosaltres la concòrdia, que és essencial per a una sòlida cohesió, i camí obligat per afrontar amb responsabilitat comuna els reptes que teniu per davant».

que «no és fàcil aconseguir una síntesi satisfactòria entre la vida espiritual i l'activitat apostòlica». «La pressió exercida per la cultura dominant, que presenta insistentment un estil de vida basat en la llei del més fort, en el lucre fàcil i seductor, acaba per influir en la nostra manera de pensar, en els nostres projectes i en l'horitzó del nostre servei, amb el risc de buidar-los d'aquella motivació de fe i d'esperança cristiana que els havia suscitat.»

«Les nombroses i insistents peticions d'ajuda i atenció que ens presenten els pobres i marginats de la societat ens impulsen a cercar solucions que responguin a la lògica de l'eficàcia, del resultat visible i de la publicitat.» Ara bé, va alertar, la síntesi entre contemplació i acció «és absolutament necessària per poder servir Crist en la humanitat que us espera. En aquest món dividit, s'imposa a tots una profunda i genuïna unitat de cor, d'esperit i d'acció». Per això, va demanar que quedi clara l'orientació de les institucions d'ajuda de l'Església. «La identitat nítida de les institucions és un servei real, amb grans avantatges per als qui se'n beneficien. A més de la identitat i unitat a ella, un element fonamental de l'activitat caritativa cristiana és la seva autonomia i independència de la política i de les ideologies, si bé en col·laboració amb els organismes de l'Estat per assolir fins comuns», va indicar.

A la llum d'aquesta reflexió, el Pontífex va exigir superar la divisió que s'ha donat en el compromís social d'alguns catòlics que, en ocasions, han vist com a contraposades l'ajuda als pobres i la defensa de la vida: «Les iniciatives que tendeixen a salvaguardar els valors essencials i primaris de la vida, des de la seva concepció, i de la família, fonamentada en el matrimoni indissoluble entre un home i una dona, ajuden a respondre a alguns dels reptes més insidiosos i perillosos que avui es presenten al bé comú.»

Balanç del viatge a Portugal

Zenit / Ciutat del Vaticà

Amb el seu viatge a Portugal, Benet XVI ha ensenyat l'Església a analitzar les dificultats actuals a la llum del missatge de la Mare de Déu a Fàtima, és a dir, amb els ulls de Déu, considera el portaveu vaticà.

En fer balanç de la visita apostòlica a Portugal, realitzada de l'11 al 14 de maig, el pare Federico Lombardi, s.j., director de l'oficina d'informació vaticana, ha explicat el que el Pontífex volia dir quan afirmava que la profecia de Fàtima no s'ha acabat: «La profecia de Fàtima, en la perspectiva del Papa, significa haver après a llegir els esdeveniments de la nostra història, el camí de l'Església amb les seves dificultats i les seves esperances a la llum de la fe, és a dir, sota la mirada de Déu, que segueix l'Església i la humanitat en camí, que actua amb la seva gràcia per acompanyar els qui es dirigeixen a Ell, i ens convida a comprometre'ns en aquesta

història, començant amb la nostra conversió per actuar segons els criteris de l'Evangeli.» «La profecia, entesa com a lectura de la realitat humana i de la història humana, ens ha ensenyat a mirar no únicament la nostra vida personal, sinó també la vida de l'Església i de la humanitat sota la llum de Déu, del seu amor, i amb el compromís de convertir-nos, de fer-nos testimonis cada cop més fidels de l'amor de Déu en el món en què vivim i en la nostra història.» «És un missatge profètic que continua sent de gran actualitat i que ho serà en el futur», opina el portaveu vaticà.

Una de les frases del Papa per les quals es recordarà aquest viatge és la declaració que va adreçar als periodistes, en vol cap a Lisboa, quan va assegurar que la gran persecució de l'Església no ve dels enemics externs, sinó del pecat de l'interior de l'Església. Per aquest motiu el missatge de Fàtima, deia el P. Lombardi, «és sumament actual i important, ja que ens parla de

conversió, ens parla de penitència, per renovar-nos de manera que el nostre testimoni sigui coherent». I afegia: «Això m'ha semblat veritablement molt bonic, molt important: veure com el Papa ha estat capaç d'introduir el tema que ens afligeix en aquests darrers mesos, els abusos sexuals, en una perspectiva espiritual molt àmplia. Per tant, reconeixent la seva gravetat, però integrant-la en la condició de l'Església al món, de l'Església davant de Déu i

del seu camí, que sempre ha de ser de purificació, de renovació.»

Per al pare Lombardi el balanç del quinzena viatge apostòlic internacional, el primer a Portugal, és «superior a les expectatives». «Podem dir que ha estat un viatge meravellós. L'acollida ha estat enorme, càlida, ha estat fins i tot superior a les expectatives dels organitzadors. El Papa ha quedat molt impressionat, molt content i s'ha sentit molt recolzat».

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim places disponibles

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Mundial de futbol 2010, la jugada de les religioses

La xarxa Thalita-Kum lluita contra el tràfic de persones

Zenit
Roma

«Et convidem a estar atent si reps ofertes de serveis sexuals o de droga, que podrien estar ofertes per víctimes del tràfic de persones. Et recordem que el tràfic està reconegut com a crim internacional.» Amb aquest missatge, les germanes de la xarxa Thalita-Kum s'adrecen a les persones que arribaran a Sud-àfrica per al proper Mundial de futbol (que se celebrarà de l'11 de juny a l'11 de juliol) i que podrien, voluntàriament o sense saber-ho, alimentar l'esclavitud humana.

Nascuda el 2009, Thalita-Kum és fruit de la col·laboració entre la Unió Internacional de Superiores Generals (UISG) i l'Organització Internacional per a les Migracions (OIM), va explicar la germana Estrella Castalone, Filla de Maria Auxiliadora, durant la presentació, a Roma, de la campanya contra el tràfic. La sinergia entre la UISG (de la qual formen part 1.990 congregacions religioses femenines, més de 700.000 germanes arreu del món) i l'OIM (de la qual formen part 127 estats) funciona efectivament des de l'any 2004. Es tradueix en l'organització de cursos de formació amb la convicció «que només a través d'una tasca comuna es poden afrontar les causes estructurals que generen el tràfic», va explicar Castalone.

Pel que fa a la campanya de prevenció i informació, concebuda específicament per al Mundial de futbol 2010, la religiosa va destacar que per primera vegada un esdeveniment esportiu de tan gran rellevància es disputa a Àfrica. I això, que pot semblar un toc de color, en realitat mostra un greu perill, va advertir.

Per la seva banda, Stefano Volpicelli, de l'OIM, va denunciar que «un esdeveniment com la copa del món de futbol crea moltes expectatives d'ocupació i és el cas dels qui han treballat en la construcció dels estadis, i que estan

Cartell contra el tràfic de persones.

atrapats en una situació paral·lela a l'esclavitud». Sud-àfrica té fronteres extenses i, en conseqüència, poroses i fàcils de travessar de manera il·legal. No hi ha una llei contra el tràfic; per tant, no hi ha víctimes a defensar ni culpables a castigar. A això s'hi afegeix que Sud-àfrica es percep com un estat perillós, va assenyalar Volpicelli, i «això fa imaginar que l'afició estarà formada principalment per homes». Limitant el màxim possible la lliure circulació i ubicant els aficionats en determinades zones i barris de la ciutat, és concebible que les prestacions sexuals es duguin a terme a domicili, als hotels i allotjaments.

«Per part nostra —va intervenir la germana Bernadette Sangra, també Filla de Maria Auxiliadora— ens sentim interpel·lades per la tendència creixent a convertir els esdeveniments esportius mundials en ocasions d'explotació de les dones, els infants, els joves i, més en general, dels qui viuen en condicions de fragilitat, com la pobresa i la marginació.» Després de tornar recentment de Sud-àfrica, la religiosa es va fer portaveu d'aquells als qui se'ls han imposat «sofriments humiliants, degradants o inhumans per objectius laborals o sexuals». Va donar testimoni de com «aquelles experiències generen ferides

tan profundes que fan extremament difícil el camí de recuperació.»

Les germanes van presentar també les anomenades «cartes obertes» adreçades a quatre tipologies de destinataris. En primer lloc, als aficionats, «perquè el seu dret a divertir-se no sobrepassi aquell horitzó de valors de l'esport per socavar la dignitat de les persones»; després, als qui el faciliten de manera involuntària i a les autoritats religioses, «a les quals demanem una ajuda material i la condemna enèrgica d'algunes conductes que donen lloc al tràfic de persones»; finalment, a les víctimes «centre de la nostra atenció i motiu de la nostra batalla».

Xina

Xangai inaugura l'Any de Matteo Ricci

Fides / Xangai

«Invoquem la intercessió del P. Matteo Ricci i de Xu Guang Qi per la unitat de l'Església a la Xina, afavorim i preguem per la seva ràpida beatificació. Confirmo que la línia i el mètode d'evangelització del P. Ricci són justos i adaptats a l'actualitat de la missió evangelitzadora a la Xina.» Amb aquestes paraules el bisbe nonagenari de Xangai, Mons. Jin Lu Xian, també jesuïta com el P. Matteo Ricci, va inaugurar l'Any de Matteo Ricci a la diòcesi de Xangai, durant la solemne celebració commemorativa dels 400 anys de la mort del gran missioner. El cònsol i conseller per als Afers Culturals del consolat italià a Xangai, juntament amb milers de fidels, van participar a les celebracions realitzades l'11

de maig, dia de la mort del P. Ricci, al santuari marià de She Shan, que van incloure una processó mariana, el rés del Rosari, un pelegrinatge i una Eucaristia.

També uns quants funcionaris i autoritats locals van participar a les celebracions. El vicedirector de l'Oficina per als afers ètnics i religiosos de Xangai, el senyor Shen, va subratllar que «la més preciosa herència espiritual ricciana és la paraula "adaptar-se", tot desitjant que l'Església catòlica pugui adaptar-se a la realitat xinesa i pugui obtenir un desenvolupament sa a la Xina, en coherència amb l'Església universal, per promoure el seu desenvolupament de la societat». Mons. Giuseppe Xing, bisbe auxiliar diocesà, va encoratjar els fidels a seguir les passes del P. Ricci i del seu millor amic i col·laborador, a

qui ell mateix va batejar, el mandarí Paolo Xu Guang Qi, pregant per la ràpida beatificació de tots dos.

Precisament al P. Ricci i a Paolo Xu Guang Qi, tan estimats pels xinesos, catòlics i no catòlics, es va dedicar l'Institut per al Diàleg Xu Guang Qi-Matteo Ricci, que pertany a l'Escola de Filosofia de la Universitat Fudan de Xangai, inaugurat el mateix 11 de maig amb un Fòrum Internacional sota el títol *Diàleg entre civilitzacions i els reptes mundials*. Segons la universitat, l'institut té un objectiu concret: promoure i contribuir a l'intercanvi acadèmic, cultural i religiós entre la Xina i Occident.

El gran missioner jesuïta italià P. Matteo Ricci va arribar a la Xina el 1583 i va morir a Pequín l'11 de maig del 1610. Encara avui gaudeix de gran estimació i respecte a la Xina.

«Volem ser consciència crítica de la societat»

Ismael Moreno, director de Radio Progreso (Hondures)

Rosa María Jané Chueca

El jesuïta hondureny Ismael Moreno va ser fa ben poc a Barcelona, al centre d'estudis Cristianisme i Justícia, on va analitzar la situació del seu país després del cop d'estat del mes de juny del 2009. Moreno dirigeix Radio Progreso, una emissora que va patir una forta repressió per la seva postura crítica i que es caracteritza per la independència editorial i la defensa del poble hondureny. Al febrer va rebre el premi Periodisme de l'Associació Pro-Drets Humans d'Espanya «per la seva valentia i compromís en l'exercici de la justícia, la democràcia i la llibertat d'expressió durant la repressió i atacs que tant els professionals com les instal·lacions van patir durant el cop d'estat a Hondures».

Quina és la situació d'Hondures?

En un mes i mig, entre el març i l'abril d'enguany, han estat assassinats sis periodistes. El règim polític actual va assumir l'administració pública el 27 de gener, i va néixer d'unes eleccions que es van celebrar el 29 de novembre en un context d'injustícia, d'absència de llibertat, amb una campanya de por, gairebé de terror, on es deia a la gent que si no anaven a votar eren gairebé uns criminals o uns terroristes. El govern que tenim va néixer d'aquest ambient. Els resultats electorals difícilment s'aguanten davant dels fets, dels vots que realment es van dipositar a les meses electorals. A més, és un govern on els dinamismes que es van heretar a partir del 28 de juny de l'any passat, amb el cop d'estat, són els que fonamentalment condueixen a les principals decisions. Quan el 27 de gener el nou govern assumeix les seves funcions, busca un objectiu polític fonamental: el reconeixement internacional.

Com pensa aconseguir aquest reconeixement?

El govern impulsa dues mesures. Una d'interna, que és conformar formalment un gabinet amb participació de representants de diversos sectors; i una altra d'externa, creant una comissió de la veritat amb la qual es busca presentar que el govern serà respectuós amb els drets humans. Totes dues mesures són per guardar les aparences. Tenint en compte els fets, el règim ha mantingut la mateixa dinàmica de no reconèixer la resistència com una oposició real i efectiva, i ha continuat el setge informatiu per deslegitimar qualsevol tipus de paraula o d'acció crítica al govern i per desqualificar-la acusant-la de violenta. D'altra banda, els mateixos grups empresarials vinculats amb la policia i altres sectors que es mouen pels corredors subterranis del crim organitzat, han actuat assassinant dirigents de perfil mitjà-baix de la resistència amb l'objectiu de crear un ambient de por i de desmobilització i d'augmentar, en aquests mesos, un ambient de violència i d'inestabilitat.

Així, doncs, no hi ha cap tipus de respecte pels drets humans?

La violació dels drets humans con-

tinua sent la realitat quotidiana, el pa nostre dramàtic de cada dia. Les amenaces de mort són constants. Li posaré un exemple que he viscut en pròpia carn. El 14 d'agost de l'any passat, en la manifestació que va organitzar la resistència al nord hondureny, quatre policies van capturar una dona jove, la van dur en un lloc solitari i tots quatre la van violar. El 17 d'agost ella va arribar a Radio Progreso, a les 18 h, per presentar una denúncia i confessar el que havia passat. Nosaltres, com a ràdio, ens vam comprometre a acompanyar-la perquè presentés una denúncia a la fiscalia. La família d'aquesta jove va rebre amenaces durant l'any passat. El febrer d'aquest any, set persones vestides de policies i encaputxades la van segrestar a ella, la seva cunyada i la

seva germana, les van dur a la muntanya i les van violar. Els van dir que els feien tot això perquè els havien denunciat i que si els tornaven a denunciar, tornarien per fer-los el mateix i les matarien.

Què va fer Radio Progreso?

Nosaltres vam organitzar la sortida del país d'ella i la seva família per al 10 d'abril, perquè fugissin cap a Costa Rica. El 8 d'abril vaig rebre diversos missatges al mòbil en què m'advertien que em penediria d'estar donant suport a aquestes persones. Vam haver de canviar l'itinerari de sortida i un cop a fora, vam continuar rebent amenaces més fortes. El 9 d'abril vaig anar a presentar una denúncia a la fiscalia. El fiscal del cas ens va dir que un dels identificats en la violació d'aquesta noia era un oficial de policia i estava disposat a qualsevol cosa. Aquest fet és conegut per l'ambaixada dels Estats Units, pel president de la República, pel ministre de Seguretat, pel fiscal general de la República... i, tot i això, el judici continua encara sense posar-se en marxa i els membres de la policia encara segueixen actius.

Què és el que demaneu?

Tant Radio Progreso, com la Companyia de Jesús i els sectors defensors dels drets humans i vinculats amb la resistència pacífica i ciutadana, considerem que va ser un error polític i un cinisme per part del règim *de facto* i

de la comunitat internacional iniciar i dur a terme un procés de diàleg, sabent que estava orientat a legitimar un cop d'estat. S'han esquinçat els dinamismes institucionals i legals del país. Ara només s'hi estan posant pedaçs. Nosaltres proposem, en primer lloc, que es conformi una instància internacional que depengui orgànicament de l'Alt Comissionat de l'ONU per als drets humans, que hi hagi una investigació exhaustiva dels crims i de les violacions dels drets humans que es van cometre des del 28 de juny fins ara. Volem que la comunitat internacional limiti l'ajut a programes de desenvolupament i d'educació; que no s'ajudi l'exèrcit ni la policia mentre no siguin jutjats els oficials que van ser responsables de la violació dels drets humans, que van fer

defensos i vulnerables de la societat hondureny vagin desenvolupant el seu protagonisme. Radio Progreso és una veu crítica, volem ser consciència crítica de la societat amb l'anàlisi, la notícia, l'humor, l'entrevista, la música, la reflexió... volem generar una cultura política democràtica, ciutadana, on s'ofereixin elements educatius a la societat hondureny per tal que tingui i desenvolupi la seva pròpia opinió, perquè pugui prendre les seves pròpies opcions, les seves decisions... Nosaltres som de la Companyia de Jesús, som Església catòlica, però no som una emissora confessional, encara que som d'inspiració cristiana, però tenim una programació oberta a tota la societat des dels sectors més desafavorits i indefensos.

I quins són aquests sectors?

La joventut, les dones, la població camperola i les organitzacions comunitàries. Al voltant d'aquests sectors és on situem nosaltres el dial. Aquí hi tenim també la nostra protecció. Quan el 28 de juny 25 efectius militars armats amb metralladores van entrar per tancar-nos la ràdio, en dos minuts van aparèixer centenars de persones que diàriament dormien a l'emissora per protegir-la. Ells són la nostra protecció i els que atorguen identitat a la nostra ràdio. Nosaltres, a la ràdio, som persones fràgils, amb les nostres pors quan rebem amenaces que ens diuen que ens mataran els qui estimem, o que ens mataran a nosaltres... aquesta situació la visc amb profunda inquietud... tens por, sents que la teva vida té valor en la mesura en què ets a les mans d'una població que pateix i que està indefensa i que estima la ràdio.

Aleshores, constaten el poder de la paraula...

Té una força molt més gran de la que puguem imaginar. L'Evangeli és paraula pura i si en té, de força transformadora! Quan no la callem, quan no la tanquem i quan no la manipulem, quan deixem que sigui Paraula, aleshores brota. Jo estic en aquesta missió i hi crec per una fe profunda en l'Evangeli. La tasca fonamental d'una ràdio, i dels qui tenim fe en l'Evangeli, és dignificar els sectors més pobres perquè és l'única ruta perquè construïm democràcia, perquè creem un Estat de dret.

Hi ha signes d'esperança?

Hi ha centenars de persones que creuen en una lluita pacífica i no violenta. És el signe més gran d'esperança que he trobat, a pesar de tanta violència que s'exerceix, de tanta repressió des del cop d'estat. La població hondureny continua apostant per fer el bé sense emprar la violència. Estic profundament convençut que hi ha una societat hondureny que, malgrat que ha estat obligada a fer-se delinqüent i que respon amb violència davant les agressions i les repressions, continua apostant per fer el bé des de la protesta pacífica. No hi pot haver democràcia si la democràcia no s'expressa en un Estat de dret, i no hi pot haver Estat de dret sense vigència dels drets humans. No hi pot haver democràcia ni Estat de dret sense respectar la dignitat humana.

«Sents que la teva vida té valor en la mesura en què ets a les mans d'una població que pateix»

servir la força desproporcionadament. Volem que siguin jutjats els responsables del cop d'estat, començant pel president *de facto*. Quan això passi s'estarà en disposició de posar en marxa un nou pacte social.

Quin és el paper de Radio Progreso?

El nostre paper és el d'acompanyar. La nostra identitat ens l'atorguen aquells sectors als quals acompanyem. Radio Progreso, que té 53 anys d'existència, no cerca el protagonisme, sinó que cerca que els sectors més in-

Sogorb-Castelló

Mons. López Llorente:
«Els sants sempre estan d'actualitat»

Celebració del patró dels congressos i associacions eucarístiques

Guillem Farré

Vila-real

Deu dies abans de l'inici del X Congrés Eucarístic Nacional, a Toledo, es va commemorar sant Pasqual Bailón, frare menor franciscà que va ser declarat per Lleó XIII patró dels congressos i associacions eucarístiques per la seva gran devoció a aquest sacrament. Pasqual Bailón també és patró de la ciutat on va morir, Vila-real, i de la diòcesi de Sogorb-Castelló.

Dilluns 17 de maig al matí es va celebrar una eucaristia solemne en la qual el bisbe, Mons. Casimiro López Llorente, va afirmar que els «sants sempre estan d'actualitat perquè són models humans que sorgeixen del seguiment i imitació de Crist». Per això, el prelat va afirmar, al començament de l'homilia, que «els sants són les figures més rellevants del seu entorn social i cultural», i assegurava que «una vida nova és capaç de renovar i transformar-ho tot: la vida personal, social i, fins i tot, la creació».

El bisbe va preguntar als fidels i auto-

Processó d'entrada.

ritats que omplien la basílica—entre les quals hi havia el conseller d'educació de la Generalitat valenciana, Alejandro Font de Mora— «d'on vindria la llum interior que ens permetrà compren-

dre la situació actual de crisi material, de valors i espiritual, i d'on treure les forces personals i col·lectives per sortir-ne». Mons. López Llorente va lamentar que «creiem que podrem

superar-la d'esquenes i en contra de la llei de Déu», mentre que només «des de la humiliat i la confiança en Déu, com sant Pasqual ens ensenya, es poden entendre les coses sense caure en els ídols dels diners, de l'egoisme, del poder i del plaer».

Mons López Llorente va ressaltar dues característiques de sant Pasqual que il·luminen els homes i dones d'avui. La primera és l'acolliment del pobre per «asseure'l a la taula de la família eclesial i humana». A partir d'aquesta imatge, el bisbe de Sogorb-Castelló afirmava que cal que «hi hagi comensals a taula», i per això demanava que «es respecti la vida des de la concepció fins a la mort natural», ja que si no mancarà el fonament ètic per a un ordre just. «El progrés no es pot construir sobre una cultura de mort», deia el prelat.

La segona característica—que Mons. López Llorente va advertir que és fonamental en aquests anys en què la diòcesi celebra el 50è aniversari de la seva actual configuració— és ser, com sant Pasqual, «homes d'oració», perquè en la intimitat amb Crist es treuen les forces per estimar els altres. Segons el bisbe, «la caritat exigeix cuidar i practicar la pregària, costi el que costi». El prelat va acabar l'homilia demanant als presents que la festa se celebri «amb fe i devoció, de manera que no quedi en un memòria del passat, sinó que ens ajudi a mirar el present i a deixar-nos interpel·lar per la fe».

Barcelona

400 anys de la fundació de l'orde de la Visitació

Redacció / Barcelona

El 6 de juny del 1610 sant Francesc de Sales, amb santa Joana Francesca Fremiot de Chantal, a la ciutat d'Annecy, van fundar l'orde de la Visitació de Santa Maria, a la petita casa de la Galeria, casa que posseeixen ara les germanes de Sant Vicenç de Paül. El desig de sant Francesc de Sales en fundar la seva petita congregació (com ell l'anomenava) era tenir cura dels malalts. Però com que en aquell temps aquesta idea va ser una cosa molt nova i la gent no entenia que les donzelles sortissin al carrer per fer obres caritatives, Mons. Marquemont, bisbe de Lió, li va dir a sant Francesc que havia de ser de clausura.

Sant Francesc, com que era tot dolçor i condescendència, li va respondre: «Monsenyor, faig el que no volia fer, però si la vostra Reverència ho vol així, ho faré», i es va imposar la clausura per a les Filles de la Visitació. Mons. Marquemont també va expressar el seu dubte a sant Francesc de Sales: i per què fundar un altre orde si n'hi ha tants? Sant Francesc li va contestar: «Els altres ordes els deixo perquè serveixin a la seva Divina Majestat amb les seves grans virtuts; jo fundo la meua petita congregació per donar a Déu ànimes d'oració que serveixin Déu en esperit d'humilitat profunda, sincera i franca.»

L'esperit de la Visitació es basa en la humilitat i senzillesa de vida. El sant fundador volia que les seves filles fossin totalment despreses de tot el que és

Els fundadors de la Visitació.

ACCIÓ DE GRÀCIES

El 5 de juny, a les 11.00, tindrà lloc una missa d'acció de gràcies pel IV Centenari de la fundació de l'orde de la Visitació. Presidirà l'eucaristia l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. Serà al monestir de la Visitació de Santa Maria, passeig Vall d'Hebron, 256 – Barcelona.

d'aquest món, amb els peus ben calçats però amb el cor després de coses que no fossin l'Amor de Déu. Sant Francesc de Sales no va posar límits a l'entrada de persones amb bona vocació, fins i tot vídues que estiguessin lliures de deures familiars i

salut escassa, amb la condició que poguessin dur una vida de comunitat i observança. L'escassa salut, segons ell, no impedeix la vida de pregària i de total intimitat amb el Senyor.

«Els grans ordes ja establerts a l'Església tenen el deure d'honorar Nostre Senyor amb exercicis excel·lents i virtuts brillants. Jo vull que les meves filles no tinguin cap altra pretensió que la de glorificar-li per la seva petitesa. Que aquest institut de la Visitació sigui un pobre colomer de coloms innocents, la cura i ocupació dels quals és meditar la llei del Senyor, sense fer-se veure ni escoltar en el món, que visquin en la intimitat amb el Senyor.»

Actualment, l'orde de la Visitació compta amb 94 monestirs a Europa, 52 a Amèrica, 7 a Àfrica i 3 a Orient, és a dir, 156 monestirs en total. Les germanes són aproximadament 2.500.

Madrid

Jornada Pro
Orantibus

Redacció / Madrid

El proper 30 de maig se celebra la Jornada per a la vida consagrada contemplativa. Mons. Jesús Sanz, o.f.m., arquebisbe d'Oviedo i president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada ha escrit una reflexió per a aquesta jornada on recorda que «si combreguem al Senyor, fem nostre tot el que és Déu Amor i el que Déu estima». El bisbe recorda que «la presència amable i estimada de Jesús a la santa Eucaristia ha generat no pas pocs carismes a la vida de l'Església. (...) Tots els consagrats, sigui quin sigui el seu matís carismàtic i la seva època de fundació, tenen una vinculació particular amb el Senyor en la seva blanca presència eucarística». Segons Mons. Sanz, «és entorn de l'Eucaristia on la comunitat s'aplega cada matí per oferir un nou dia i cantar les lloances primeres; és allà on celebra la fortalesa del Pa sant que nodreix i sosté; és també allà on quan cau cada tarda es torna a convocar els germans per donar gràcies i per continuar demanant gràcia». I afegeix: «Si això es diu per a tots els consagrats, els cridats a la vida contemplativa fan d'això una particular professió de vida i d'amor. (...) Veniu, adoradors. Amb els nostres contemplatius als seus cenacles, anem també tots els altres que hem estat cridats a altres missions dins l'Església i la societat, i prostrats davant Jesús estimem la seva Presència estimant alhora tot i tots els que Ell estima.»

SERVIR I DONAR LA VIDA (4)

Ser prevere en un món laic

«No són del món, però jo els he enviat al món» (oració de Jesús, Jn 17). Enviats als homes del nostre temps, la majoria no creients o indiferents, no hem de prendre els criteris del món, però sí sintonitzar amb tot el que hi ha de bo, veritable, humà i vàlid entre la gent d'avui. Un cristià ha d'estimar i sentir com a pròpies «les seves joies i esperances, les tristeses i angoixes, especialment dels pobres i dels que sofreixen» (cf. GS 1).

Al capellà d'avui l'Església li demana que sigui home del seu temps: «El Crist s'ha fet contemporani a alguns homes i ha parlat el seu llenguatge. La fidelitat a Crist requereix que continuï aquesta contemporaneïtat» (Pau VI i Joan Pau II).

El Concili va ensenyar de fer un discerniment pastoral de cara al món modern: «Per complir la seva missió, l'Església té el deure permanent d'escutar els signes del temps i d'interpretar-los segons l'Evangeli» (GS 4). «Els pastors i els teòlegs, amb l'ajut de l'Esperit Sant, han d'auscul-

tar, discernir i interpretar les veus del nostre temps i valorar-les a la llum de l'Evangeli» (GS 44).

«Si el món és estrany al cristianisme, els cristians no ens considerem estranys al món» (Pau VI). Però avui, no és un temps fàcil per sembrar la llavor del Regne. La gent no és sensible a la fe i no busquen ser cristians. Amb escàs interès per Jesús i el seu missatge, estimen altres valors. S'ha anat fent espès el núvol de la indiferència que, a més, dóna prestigi social. En poc temps, els cristians, hem quedat fora de joc, i, en el nostre context, el reconeixement social del capellà també s'ha devaluat notablement.

No és una situació totalment inèdita. A Jesús, als apòstols, als qui van portar la fe als grecs i romans (pagans), els passà semblantment. I els missioners i missioneres s'hi han trobat quasi sempre. Poden donar testimoni i ser solidaris, però no els és permès d'anunciar Jesús i batejar. Les dificultats sempre han acompanyat els deixebles.

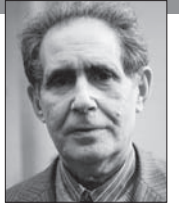
Què pot fer un capellà en un món laic

«No hem de prendre els criteris del món, però sí sintonitzar amb tot el que hi ha de bo, veritable, humà i vàlid entre la gent d'avui»

i insensible a la fe? No depèn tot de nosaltres. Primer, valorar la llibertat: l'acte de fe és essencialment lliure. Estimar i mirar de comprendre tantes persones que tenen dificultats per creure. No trencar ponts de diàleg i amistat; sense aprovar el pecat, no condemnar els pecadors. Comptar amb el laïcat, no com a ajudants; el món és el seu lloc. Donar testimoni amb la nostra conducta; amb una vida coherent, ètica i cristiana. Predicar sobre accions de solidaritat, drets de la dona, dels immigrants, dels sense sostre o dels maltractats, i prendre-hi part. Prioritat per les víctimes innocents del pecat: de l'armament, de la prepotència, de la injustícia i de l'egoisme, i de les separacions, avortaments i altres claudicacions.

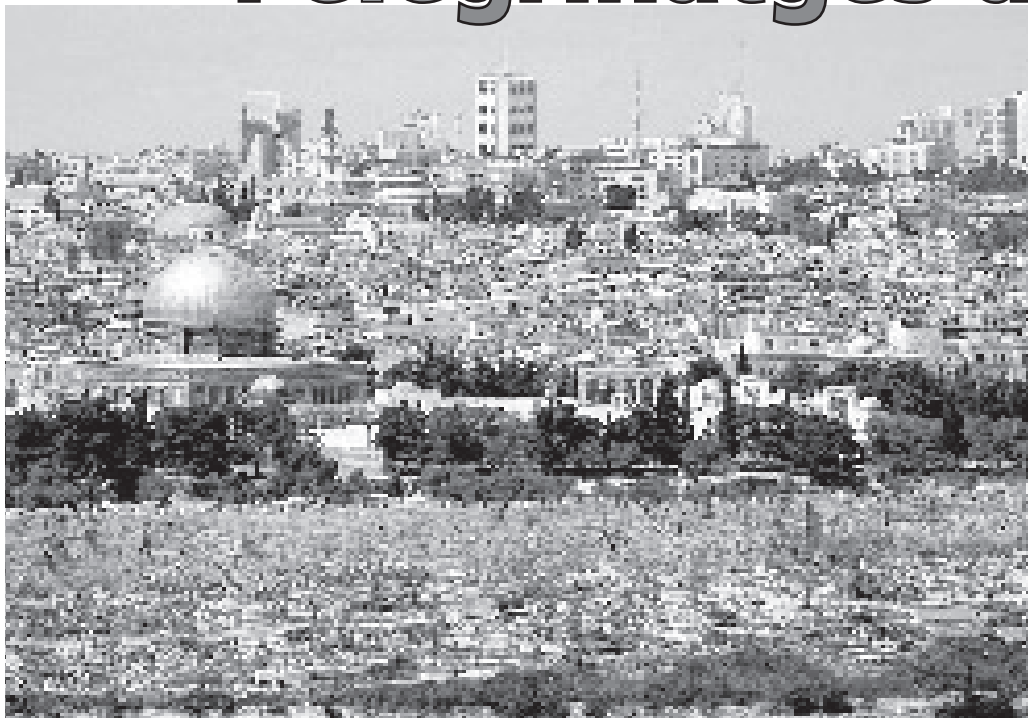
«Que el món vegi que estimem el Pare.» Els preveres, hem de donar glòria a Déu. Però aquesta glòria «consisteix que els homes d'avui rebin conscientment, lliurement i amb agraïment l'obra de Déu, acabada en Crist, i la manifestin en la seva vida sencera» (Vaticà II, PO 2)

Joan Busquets
Capellà i teòleg

VIATJA AMB EL Club⁺amics

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓ DEL 22 AL 29 D'AGOST

✓ DEL 3 AL 10 DESEMBRE

✓ DEL 27 DE DESEMBRE
AL 3 DE GENER

Punt de vista

Jordi Roglà
Director de Càritas Barcelona

Càritas, davant de les retallades socials

Càritas de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa ha fet públic recentment un comunicat on fa una profunda reflexió sobre la situació actual, arran de les anunciades retallades socials que el Govern espanyol i, també, el de la Generalitat i els governs locals, preveuen adoptar per tal de contrarestar els efectes de la crisi. El trobareu a www.caritasbcn.org.

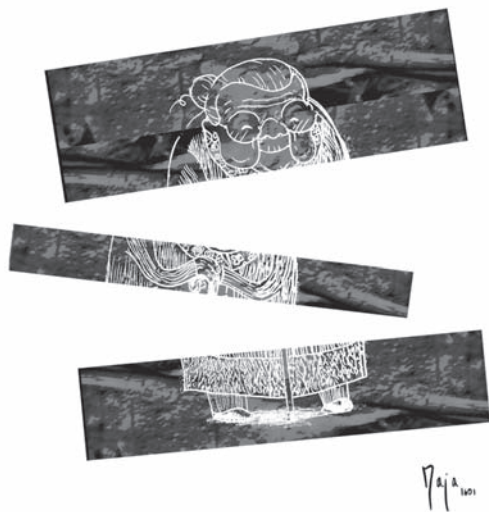
Aquesta reflexió té com a objectiu donar a conèixer a la societat el que Càritas descobreix en el seu fer diari. I ho fa especialment ara, en el moment que els governs s'afanyen a aplicar la tisora sobre el que haurien de ser uns diners intocables: els que es destinen a les pensions de jubilació, a l'ajuda familiar i a l'ajuda a la dependència, a les ajudes al desenvolupament en els països empobrits...

Càritas no pot, ni vol, callar davant del patiment que l'actual situació de manca de treball, de pèrdua de l'habitatge per impagament, o la manca d'ingressos per atendre les necessitats més bàsiques de la família genera en les persones quan ho viuen de manera continuada.

En els dos darrers anys, 2008 i 2009, les Càritas catalanes i les d'arreu de l'Espanya han vist com anava en augment el nombre de persones que demanaven ajut per atendre necessitats bàsiques. La crisi, els efectes de la qual ja es varen començar a sentir amb intensitat l'any 2008, va adquirir el 2009 més duresa, sobretot entre persones i col·lectius que ja es trobaven en una situació d'equilibri precari en l'anterior etapa de bonança econòmica. Quan l'economia anava bé i els índexs d'atur no arribaven al 10%, aquestes persones se'n sortien, però, molt just. Ara no tenen sortida.

En els dos darrers anys, l'augment creixent de la demanda ha arribat a les parròquies, als arxiprestats, a les Càritas diocesanes i, lògicament, als serveis socials dels municipis. Moltes persones i entitats privades i públiques s'han bolcat en l'ajuda als altres. Aquesta també és una constatació que fem des de Càritas. Les parròquies, els mossens, els equips de Càritas parroquials i arxiprestals han fet i continuen fent una tasca importantíssima d'acolliment i d'atendre, encara amb més intensitat, les necessitats bàsiques de milers de persones, en coordinació amb Càritas, amb els ajuntaments dels pobles i ciutats i amb el suport d'empreses locals, del Banc d'Aliments i l'ajuda econòmica a partir d'un pressupost extraordinari de Càritas. Aquesta coordinació és absolutament imprescindible en els moments actuals en què els recursos no són sobers i les necessitats, en canvi, moltes.

Però ara, en els primers mesos de 2010, assistim des de Càritas a un nou procés que ens alarma: el deteriorament de l'estat d'ànim de moltes de les persones que demanen ajuda. I en algunes ocasions, fet gravíssim, va acompanyada de la pèrdua de l'esperança. És en aquest punt quan Càritas creu que la societat ha de saber què està passant i de quina manera els efectes de la crisi estan influïnt en la vida de les persones, en les relacions familiars, en els joves amb poques oportunitats. Cal estar ben atents i trobar la manera que les persones puguin recuperar l'esperança, perquè això és bàsic en el seu procés de recuperació. Des de Càritas seguirem fent tot el possible però cal que els Governos trobin la manera de donar resposta als problemes socials, especialment dels sectors en condicions més fràgils. És una responsabilitat que han d'assumir i el seu deure.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

L'home de 115 anys

Un diari, del mes de febrer d'enguany, publicava aquesta curiosa notícia: «David Pur, un israelià que va néixer a l'Iran, fa 115 anys, és l'home més vell del món. El secret de la seva longevitat: "No perdre l'optimisme ni lliurar-se a l'angoixa."»

David viu en una residència d'ancians. Hi veu molt poc, però, com que té molta memòria, resa les pregàries jueves. Explica acudits als seus familiars, que cada dia el visiten. Diu que «el principal és no perdre l'optimisme». Ha passat molts tràngols. Fou molt dura la mort de la seva estimada esposa als cinquanta anys. També va enterrar sis fills. Afirmar «que no s'ha de permetre que l'amargor s'apoderi de nosaltres. Ni s'ha d'envejar». Fa aquest savi advertiment: «Alerta, noi! La gelosia porta moltes malalties i, al final, maten. No cal afanyar-se tota la vida per adquirir una casa més gran i un cotxe millor. Ens hem d'acontentar amb el que hi ha.»

David és un home excepcional: parla sis idiomes, va fumar fins als 110 anys i cada dia, a l'hora de l'esmorzar, beu un xic d'aiguament i menja fruits secs. I encara escolta la ràdio i mira la televisió. El seu fill, de 70 anys, parla així del seu progenitor: «El meu pare, al

final, ho resol tot amb un somriure. Prou voldria ser com ell. Mentre que ell és positiu i anima tothom, jo porto anys amb antidepressius.»

La notícia crida l'atenció, per moltes raons i perquè de 115 anys no en moren gaires. No obstant això, les qualitats de David edifiquen: prega cada dia, somriu molt, manté l'optimisme, tem l'amargor, s'allunya de l'enveja, domina la gelosia, no veu necessària una vida accelerada... La notícia —sàpiguen els fumadors que no és una recepta— és que el nostre home va fumar fins als 110 anys!

Les actituds i pràctiques d'aquest jueu poden estimular a viure sanament. Sanitat física i moral. L'estil d'aquest ancià recorda els llibres de saviesa de l'Antic Testament. Les seves maneres es poden enlairar en virtuts. Només cal llegir el Sermó de la Muntanya, per trobar les raons d'una vida plena. Vida més sana que la del que assoleix 110 anys. Que el seguiment del Mestre, bo i humil, ens faci créixer en l'estil evangèlic. Jesús és la Vida. Visquem com Ell. Amb molta paciència i amb el realisme que no impedeix somriure davant les petiteses de l'existència humana.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

De viatge (i prou)

No hi ha res de pitjor per a l'estabilitat d'un vaixell que la mala disposició de la càrrega. Un dels mals del nostre temps, entre nosaltres, és el desgavell en l'àmbit educatiu. No fa gaire, la cosa estava ben clara: el fill petit s'estava a casa i hi rebia les primeres normes d'educació. Després anava al col·legi i hi iniciava l'aprenentatge escolar. A l'església més propera s'instruïa en la fe. A aquests tres vectors s'hi afegia la vida de carrer, que, ben canalitzada, constituïa el darrer i potser més influent paràmetre educatiu (d'aquí les fundacions educadores de sants com Felip Neri o Joan Bosco, o les intuïcions de Baden Powell, fundador de l'escoltisme).

El nostre món ha canviat i no és possible suprimir les guarderies, els ensenyaments extraescolars d'esports, les llengües o les manualitats. D'altra banda, el carrer no és apte per al joc i aquest ha estat substituït pels esports competitius. Queda temps per a l'educació familiar i per a la religiosa dins de la família? Un dels moments, potser l'únic, són les vacances. Des dels que es traslladen amb cotxe, potser amb caravana, fins als que ho fan amb transport públic. Hi ha tres coses importants a l'hora de projectar: l'itinerari, els llocs a visitar i l'allotjament. Escric això pensant en els pares que projecten preocupant-se pels més joves. El traçat ha de tenir bones dosis de novetat. Anar cada any al mateix lloc, sense moure's, converteix les vacances en un balneari espiritual molt avorrit. Però pensar únicament en els parcs estil Disney, tot i que siguin molt atractius, és desapropiar l'ocasió que els nois rebin l'educació que es mereixen. Moure's, si les possibilitats econòmiques ho permeten, obre horitzons i prepara per tenir adults amb una mentalitat oberta a les diferents maneres de ser, de viure i de parlar. Però preparar els llocs a visitar és molt important. Un factor molt important, si es tracta de llocs amb significat religiós, és la trobada amb algú amb qui es pot tenir un tracte personal. Un lloc sorprenent com Taizé, pot resultar inútil, si hi anem i hi romanem, fixant-nos únicament en les cues llargues per rebre l'aliment i com el consumeixen. N'hi ha que van a Terra Santa, i que sovint només pugen i baixen de l'autocar sentint les explicacions que un guia dicta de memòria. Cosa ben diferent és qui se separa del grup i parla amb el franciscà que és allà, precisament, per acollir-lo cristianament. Fins i tot a Roma o Compostella és convenient tenir-hi contactes personals. A França, tenim la facilitat, a molts llocs, de contactar amb joventut de casa o en altres, amb monges benedictines la missió específica de les quals és acollir. En són exemples la *sainte baume*, a prop de Marsella, record de la Magdalena, i el *Sacre Coeur*, de París. Sempre podem preparar-hi l'estada recurrent a la pregària, ho sé per experiència. Demano a Déu que siguem acollits, com jo ho faig amb els desconeguts que es presenten a casa meua o a alguna de les esglésies que tinc assignades. Les sorpreses fan inoblidable la visita.

No hem d'oblidar que la convivència familiar quan viatgem és molt més estreta que la que gaudim a casa i la bona coexistència ja és molt important en l'àmbit educatiu.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Humiliació indigna i indignant

S'han sentit moltes veus protestant contra una humiliació indigna i indignant a un captaire. Va ser a la cadena Cuatro de televisió en el programa esportiu que, amb l'eufòria de la victòria de l'Atlètic de Madrid, va protagonitzar una burla macabra que ha ofès profundament molts ciutadans. Les protestes que he anat seguint a internet responen, gràcies a Déu, a una sensibilitat madura i encara humana que no va poder resistir el to de burla amb el qual es va dirigir el locutor —i amb retransmissió directa— a un home assegut a terra i embolicat amb una flassada que mirava atònit l'espectacle televisat en què s'havia convertit la seva lamentable situació. L'home estava abraçat al seu gos, força més compassiu que algunes persones. De cop i volta es va veure envoltat d'atlètics segurament una mica beguts, que reien la gràcia del locutor. Des dels estudis de la televisió li van preguntar quina «sorpresa» tenia reservada per al final de la retransmissió. I aleshores va començar l'espectacle. «Aquí hi ha un home que passa fred... a veure la generositat dels atlètics. Vinga, tireu-li monedes!»

Davant de la crida grotesca del locutor i, en un ambient de rialles i de crits, li anaven tirant cèntims, com aquell que tira menjar al zoo. I enmig d'aquesta burlesca situació, li posaven una targeta visa i l'hi prenien, una bufanda, un mòbil, etc., que es cuidaven molt bé d'endur-se'ls de seguida... L'home no va somriure en cap moment. Només mirava atònit tothom mentre la càmera l'enfocava.

A mi, personalment, em costa d'entendre tanta insensibilitat i grolleria. Però, llegint fa dues setmanes la «Contra» de *La Vanguardia* en la qual van entrevistar el nostre estimat Miquel Fuster, el ja famós pintor d'Arrels, vaig veure que la burla i el menyspreu als sense sostre és una cosa que es repeteix sovint. És veritat, però, que ho fan joves força beguts i que en aquell moment no estan tots sencers i no un locutor, professional de la comunicació, emetent en directe. Podem llegir en el capítol del seu còmic *Miquel, quinze anys al carrer*, que es troba al seu bloc, com se li van acostar uns joves i el van agredir, primer amb la mirada de burla i, després, apedregant-lo... Increïble, però real.

En veure a la pantalla la mirada d'aquells nois i les seves rialles burlesques, em vaig recordar d'en Miquel i, amb ell, de tots els homes i dones que viuen amb por pels nostres carrers. Vaig entendre aquelles paraules d'en Miquel a l'entrevista de *La Vanguardia*, on assegurava que s'estimava més dormir dins del «seu cau» a la muntanya de Montjuïc que no pas enmig de la ciutat. Temia més els homes que les possibles bèsties de la muntanya. De vegades sembla que hem de donar la raó al filòsof Hobbes quan deia que: «L'home és un llop per a l'home.»

I, si les mirades poden ferir, també poden acaronar. A mi —i suposo que a molta gent— ens agrada més acaronar...

Zoom

Eduard Brufau

Després que Bèlgica prohibís l'ús del vel integral islàmic, el que tapa tota la cara, a l'espai públic el govern francès acaba d'aprovar un projecte de llei en el mateix sentit. En els darrers mesos el debat sobre aquesta indumentària femenina islàmica s'ha reobert a tot Europa amb posicions força contraposades. A la pràctica, però, al nostre país són anecdòtics els casos de dones musulmanes que amaguen tot el rostre rere el vel.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Realisme i bé comú

Les mesures draconianes per retallar el dèficit que Zapatero va defensar a l'hemicicle el 12 de maig han despertat els sindicats de la letargia benestant i de la resistència numantina a llegir la realitat dels fets. Els funcionaris, assentats en la seguretat de la feina, miren amb indignació la retallada de sous. Els índexs de la Borsa sembla que discorren per una de les atraccions de Port Aventura, amb pujades i baixades tan espectaculars com imprevisibles. Els joves, acostumats al creixement continu, comencen a descobrir el significat de la recessió i de l'austeritat.

Les Corts generals es converteixen en un plató immens on el discurs del president, recitat sense creativitat ni convicció, s'ajusta als guions escrits per la CE i per Obama. La sentència sobre l'Estatut penja com l'espasa de Dàmocles, amenaça de mort el pacte constitucional i torna al túnel del temps. El tripartit lluita per mantenir-se sense governar. Per tot arreu, hi ha mostres de tristesa. La preocupació es dibuixa al rostre.

S'auguren temps pitjors, perquè dolents ja ho són, malgrat que una capa d'inconsciència no permet veure amb cruïda els mecanismes de fons de la nostra societat. En aquests moments, cal que ens aferrem a dos principis: el realisme i el bé comú.

No es pot governar ni conviure en una societat vivint d'esquena a la realitat. Zapatero ha estat el gran mestre prestidigitador que ha enlluernat els ciutadans, que ha creat un món de fantasia i que ha amagat la realitat dels fets. Discursos, subvencions i promeses incomplertes de manera sistemàtica i fetes miques en la seva intervenció recent. Ha negat reiteradament la realitat dels fets, de la crisi econòmica i del diagnòstic. Ens hem despertat intubats i a la UVI. Passar de la quimera a la realitat, representa un trauma autèntic. No ens han preparat i ara ens resistim a admetre la teràpia. Hi haurà una guerra de diagnòstics, però el tractament no admet cap dilació ni pedaça. Qualsevol instància de poder ha d'obrir els ulls a la realitat, perquè només des d'ella és possible la recuperació del país. Els ciutadans no podem tancar els ulls, malgrat que no ens agradi el que veiem. La solució exigeix sacrifici. Es tracta de veure com es reparteix. Tasca que no serà gens fàcil.

El segon principi, que ha d'orientar les nostres accions, és la recerca del bé comú. Encara més difícil, perquè com més maror més peix.

Aprofitar-se d'aquesta situació dura i conflictiva aguditzarà el problema. El clima social serà cada vegada més fràgil, perquè els pobres s'incrementaran notablement i s'accentuaran les diferències socials.

Si no actuem amb vista, el problema de la convivència ens pot explotar entre les mans. Una autoritat queda deslegitimada si no cerca el bé comú. Avui observem amb preocupació que els governants, en general, sucumbeixen davant de l'interès del partit polític, davant de l'obtenció del benefici propi i davant de l'imperi d'aconseguir una bona imatge. Perden de vista el bé comú. No es volen prendre mesures impopulars i, aleshores, es menteix i s'enganya. Derivar cap a postures radicals, en aquests moments, és encendre un misto i llençar-lo sobre un bidó de gasolina. Els responsables socials no poden oblidar que unes mesures insensates, per salvar la pell o obtenir avantatges de qualsevol mena, col·loquen en situació de risc la convivència social. Risc no pas petit i de proporcions incalculables.

**Acol·lim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya Central
100.6 Tarragona
90.1 Tortosa
96.8 Garraf
91.3 Vic
103.4 Girona
91.5 Lleida
104.4 La Cerdanya
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

 RàdioEstel

Fes que RàdioEstel sigui més escoltada!

RàdioEstel és a punt de renovar els equips emissors per tal d'aconseguir una cobertura més gran arreu del territori català. Els nous equips costen 80.000 euros i per fer front a aquesta despesa necessitem l'ajuda dels nostres oients i de tots els que simpatitzen amb l'emissora.

Podeu fer els vostres donatius per a la renovació dels equips emissors de RàdioEstel al compte de "la Caixa" 2100 3013 25 2200406287 indicant el vostre nom i cognoms i el concepte «Donatiu RàdioEstel»

«Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, tot instaurant sovint formes de diàleg encara de major abast»

Missatge del papa Benet XVI amb motiu de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Des del monestir

El segell de l'Esperit Sant

M'agrada acompanyar catequistes i també (si no són gaire nombrosos) catecúmens en la visita al Museu Bíblic de Montserrat. El P. Bonaventura Ubach el va fundar, d'acord amb la idea del seu mestre, el P. Lagrange, que el coneixement de les terres bíbliques ajuda a conèixer la Bíblia. La nostra fe és històrica, no com si tots els fets que es contenen a les Sagrades Escripures hagin succeït exactament de la manera que allí s'expliquen, però sí en el sentit que l'objecte principal de la nostra fe no són uns atributs o idees referents a Déu, sinó allò que ell ha fet per nosaltres. La peça més famosa i espectacular del Museu és la mòmia egípcia, però no és pas la més important. És molt notable la col·lecció de segells cilíndrics

babilònics. Són cilindres de pedra o d'os, que es feien rodar sobre una tauleta d'argila i hi imprimien la figura que duïen esculpida. Aquests cilindres són tots foradats longitudinalment, perquè per aquest forat s'hi passava una cinta o cadeneta i es duïen penjats del coll, com una cosa preciosa, perquè era com la signatura que autenticava qual-sevol lletra o contracte. Era, valgui la comparació, com la targeta de crèdit. Aquest és segurament el sentit del que al Càntic dels Càntics diu l'esposa a l'espòs (o potser l'espòs a l'esposa?): «Posa'm com

un segell sobre el teu cor» (Cant 8,6). Així també deia sant Pau als cristians d'Efes que per la fe, o sigui pel baptisme, hem estat marcats amb el segell de l'Esperit Sant promès (Efesis 1,13). Els segells cilíndrics del nostre Museu tenen cada un a la seva dreia una placa rectangular d'argila que nosaltres hem marcat amb el segell, i així es pot admirar la figura, que en el cilindre no es distingeix. Quan mostro els segells als catequistes o catecúmens els remarco que nosaltres som com un tros de fang, que per ell mateix val ben poca cosa, però un cop hem rebut pel baptisme i la confirmació l'empremta o segell de l'Esperit Sant tenim un valor infinit, perquè participem de la condició divina.

Hilari Raguer
 Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Simón Romero, una humil lucidesa

La mort manifesta la fugacitat però també la permanència del record. Com ho són les darreres passejades o les primeres classes de llatí, grec o filosofia amb mossèn Simón Romero (1925-2010), rector del seminari de Tortosa durant 14 anys del postconcili (1970-1984) i professor del col·legi diocesà que ha mort el 6 de maig, a l'edat de 84 anys. Nascut a Fortanete, fill únic d'un guàrdia civil i d'una dona del poble, visqué a Cantavella i va haver de fugir com a represàlia per l'ocupació del pare. Aprengué de fuster. No va obtenir-ne l'autorització per allistar-se a la *División Azul* sinó que ingressà al Seminari Conciliar l'any 1940. La guerra civil havia deixat, només a la diòcesi, tres centenars de capellans assassinats. Ell també va voler ocupar aquell lloc de servei. Malgrat la poca salut, emprèn estudis eclesiàstics, fins a ser ordenat prevere en el XXXV Congrés Eucarístic de Barcelona, l'any 1952, juntament amb 11 diaques més. En inaugurar-se el nou Seminari Diocesà, hi és destinat com a professor. Un any fins i tot en

dicta la lliçó inaugural: *La obra de Prudencio en la primitiva poesía cristiana*. Per obligació inicia estudis civils, com a alumne lliure, fins a obtenir la llicenciatura en Filosofia i Lletres, especialitat Clàssiques, a la Universitat de Barcelona. En llengües modernes, entre d'altres, aprèn i ensenya anglès i alemany. És auster i viu pobrament. Estima els animals, destaca pels hàbits franciscans. Mai fou falsament brillant ni tampoc lletraferit, sinó tan discret com intel·ligent. Professor de llatí a la UNED a Tortosa, defuig la vana eloqüència i prefereix el silenci, passar desapercbut. En ocasions, podia semblar eixut i polèmic però més pels fets que per les paraules. Pocs discutiran que l'exigent professor és alhora el més comprensiu. Viu els canvis conciliaris, amb dubtes, com Pau VI i, de vegades, amb por. Sobresurt la seva confiança en Déu i també la pregària dels senzills,

el Rosari. El moviment de renovació carismàtica, aquella preferència bíblica, pregar en veu alta i el cant fet vida com la de les primitives comunitats cristianes li roben el cor. El rector es «treu la sotana» i amb tan poc «fons d'armari» que no deixa ni les sandàlies ni l'hàbit d'ocupar el darrer lloc, com volia Carles de Foucauld, però guanya molta pau. És una ànima lliure que prefereix caminar pels ports de Beseit més que la llarga litúrgia de canonge, nomenament que agraeix quan és rellevat de la seva responsabilitat com a rector del Seminari. Assumeix els darrers anys la tasca de bibliotecari. S'acumulen records de diàlegs i discussions. Però sempre és lúcid en l'anàlisi i agut en la lectura de les realitats eclesials o socials. La seva mort no em crema les entranyes, ni m'angoixa, però em dol saber que no podrem tornar a compartir el pa i la paraula. Com diu J. Vanier, «no hem de tenir por de la mort. La mort és un passatge, i serà un descobriment extraordinari tan increïble que no puc ni imaginar-me'l».

Federico Diego Espuny
 Pedagóg

Mirada al món

Pelegrinar per la vida

Bodenaya —un poble asturià—, dimecres 21 d'abril, les set del matí. Avui és l'*Ave Maria* de Schubert qui ens fa sentir que el dia comença, de nou en una habitació amb diverses lliteres més. Llanternes, soroll de bosses, motxilles en moviment, i les primeres paraules del dia en diferents idiomes ens recorden que ens trobem al camí de Santiago. L'olor de cafè i de pa torrat ens ajuda a aixecar-nos, rentar-nos, canviar-nos de roba, i baixar a la cuina-menjador ja amb la motxilla i les indicacions de la ruta d'avui a punt per, després d'esmorzar, posar-nos de nou en camí. Quina aventura ens espera? Barcelona, 19 de maig, les set del matí. Les primeres notícies del dia ens desperten i ens fan adonar que, tot i que nosaltres dormíem, el món continua

funcionant. Una dutxa, un cafè amb llet i agenda en mà mentre pensem en el dia d'avui, i el *power-point* que l'amic de València ens ha enviat, ens ajuden a despertar-nos, somriure i preparar-nos per gaudir d'una nova jornada. Fins on caminarem avui?, qui i què ens trobarem pel camí?, on dinarem?, parà de ploure algun moment? O... podrem acabar la feina que tenim pendent? Coincidirem a l'hora del cafè amb el noi de l'oficina del costat? Amb quines persones ens creuarem avui al metro? Em poso el jersei gruixut o amb el prim en tindrè prou?

És curios contemplar com dues realitats que estem acostumats a veure-les i viure-les de forma tan diferent tenen tant en comú, oi? I en canvi, per què quan parlem de *pelegrí* només ens referim al qui camina 30 quilòmetres dia rere dia entre pobles perduts per la muntanya? Pelegrinar és viure desinstal·lat d'un mateix, i això no implica necessàriament no tenir un lloc fix on dormir durant uns dies, sinó més aviat el cor sempre obert per donar el millor de nosaltres mateixos i rebre el que els altres ens regalin. Ser pelegrí implica contemplar el transcurs de la nostra existència i la dels qui estan a prop amb una mirada pacient, entregada, limitada, elegant, gratuïta, responsable i intuïtiva a l'hora de descobrir quin és el major bé per als altres. Bon pelegrinatge!

Marta Miquel Grau
 Santiago de Compostel·la

Cartes del lector

Jo marcaré la «X», i tu?

La Conferència Episcopal Espanyola va reclamar, fa uns mesos, a tots els catòlics, que marquin la casella de l'Església en la Declaració de la Renda «perquè en moments de crisi la institució necessita més recursos que mai per sostenir-se i poder atendre les demandes creixents d'ajuda que rep dels sectors més desfavorits de la població».

Així, a l'acte de presentació de la seva Campaña de la Renda 2009, el responsable del pla de sosteniment de l'Església va afirmar que «amb aquesta "X" podem sostenir una institució que està permanentment al servei de l'home».

«En una societat democràtica sana com la que tenim avui dia, la gent del carrer reconeix l'activitat fonamental que fa l'Església, en l'àmbit espiritual i d'assistència social», va destacar. No obstant això, va indicar que és «molt necessària» la posada en marxa de campanyes publicitàries, com la que han presentat, «perquè tota la societat sigui conscient de com funciona aquest mecanisme de finançament».

«L'Església és una i indivisible», va assenyalar el bisbe. Això s'oposa als que s'obstinen a diferenciar l'acció social que exerceix de la seva jerarquia. «Demanem sosteniment per a tots els aspectes del catolicisme i els que diuen que els diners que recaptem no es destinen a Càritas o Mans Unides menteixen.»

Jo, per descomptat, marcaré la «X», i tu?

VALENTÍN ABELEND A CARRILLO
Salt

Impel·lit a continuar fent-ho

Benet XVI, en la pregària que va fer en veu alta davant de la imatge de la Mare de Déu de la capella de les Aparicions de Fàtima, va dir: «Dono les gràcies també a tots els que pregunten cada dia pel Successor de Pere i per les seves intencions perquè el Papa sigui fort en la fe, audaç en l'esperança i diligent en l'amor.»

Jo, que sóc entre els milions, no sé quants, que preguem cada dia almenys una vegada pel Successor de Pere, em sento impel·lit a continuar fent-ho, i encara més després de comprovar que la persona per qui ho faig és enormement agraïda i estic segur que la pregària és recíproca. Gràcies, Sant Pare.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Menyspreu per les famílies

Zapatero, en comptes de fomentar l'estabilitat de la unitat matrimonial, la natalitat i la fortalesa social que generen les relacions familiars, ha fet tot al contrari. L'Estat el que hauria de fer és potenciar i reforçar els generadors de

Primeres comunions

El diumenge vaig assistir a una Primera Comunió en la qual els infants van complir perfectament el seu paper, malgrat que els pares vam fallar en el protocol. Aquesta cerimònia, centrada en un Jesús que ens regala el seu cos i la seva sang, es desenvolupa moltes vegades en una església que més aviat sembla un teatre. Els familiars, imparables en la loquacitat i l'afició fotogràfica, vesteixen, moltes vegades, amb roba arrugada, escots desmesurats o minifaldilles. Si a un «gran» de la terra li dediquem sol·licitud atenta i presentació digna, amb Déu manquen les bones formes pròpies de persones civilitzades que en visiten la casa de pregària.

Les comunions i les bodes corren el perill de dessacralitzar-se del tot i que es converteixin en un esdeveniment mundà, aliè a la transcendència espiritual. Els sacerdots tenen un paper imprescindible en assenyalar el respecte al que és sagrat i a Déu com a centre de tota litúrgia. L'ànima preval, però el cos i l'aparença col·laboren per no desmerèixer, per sobre de modes i apetències.

MARÍA FERRAZ
Barcelona

béns i no el sector de l'avortament, que no només destrueix riquesa en eliminar potencials treballadors i consumidors. Les polítiques públiques tenen conseqüències i, en el cas espanyol, el menyspreu per les polítiques públiques a favor de la família deixa inerte la societat per enfrontar la crisi present.

En lloc de suprimir el xec nadó, congelar les pensions, retallar les ajudes a la llei de Dependència, i tot això amb una improvisació evident, el que hauria de fer és retirar la nova llei de l'avortament, i així l'Estat s'estalviaria la dotació per portar a terme aquesta llei desafortunada.

«És lamentable que, d'aquí a un mes, aquest sector es beneficiï amb una pluja de milions d'euros procedents del mateix Estat que retalla els drets sanitaris a tots els espanyols per estalviar. Un exemple sagnant que per a aquest Govern són més importants la ideologia i els seus amics que el benestar de tots els ciutadans», ha manifestat Manuel Cruz, director de la Fundació Vida.

RITA VILLENA
Màlaga

El descens de la natalitat

Les darreres dades confirmen que a Catalunya s'ha produït un descens clar de la natalitat. Durant un període de tretze anys (1995-2008), els índexs no deixaven de créixer, però des de l'abril del 2009 hi ha hagut una inflexió a la baixa que va acabar aquest darrer any de 3,8% menys respecte l'any anterior. Això ens confirma oficialment que el modest augment amb motiu del *baby boom* dels anys setanta del segle passat, experimentat a tot Espanya, s'ha acabat. Era en la dècada anterior que arribaven a l'edat fecunda els fills fruit de l'explosió demogràfica així anomenada. Es passava, en l'àmbit d'Espanya, d'1,19 fills de mitjana per dona en edat fèrtil al 1999 a 1,46 al

2008. Les dades conegudes evidencien que el creixement demogràfic —un dels pilars del progrés de la societat— s'ha frenat a Catalunya: el 2008 es registraren 89.327 criatures, mentre que el 2009 baixaren a 85.916. Les causes de la caiguda de la natalitat són diverses, però cal comptar amb l'actual crisi econòmica. Un segon factor determinant ha estat també el descens en l'arribada d'immigrants. En tercer lloc, als joves que aconsegueixen independitzar-se de la llar paterna els resulta difícil cobrir les despeses mínimes.

Vista la nova situació, caldria insistir i recordar als governs (estatal i autonòmics) que la natalitat és un dels factors que garanteixen el futur d'un país. La situació cap a la baixa pot durar, segons els experts, fins al període 2020-2025. La darrera notícia que acaba de complicar aquesta situació consisteix en què l'ajut de 1.500 euros que s'adjudica a cada nounat serà eliminat a partir del 2011. Tot juga una mica en contra de la millora de la natalitat.

AMÈLIA MORERA
Igualada

La riquesa principal

Diu l'actriu Sharon Stone: «Fer anys no em farà desaparèixer.» Però si li continuen reduint la silueta a les portades de les revistes, això passarà. I tant que passarà!

Es continua pressionant la dona perquè aconsegueixi una figura d'adolescent en l'edat madura. El que importa és vendre, o vendre-les, i l'anorèxia continua avançant. La publicitat és un degoteig d'ideologies, en les quals mostren la dona com a objecte, utilitzada per convèncer, per vendre.

Les noies joves, gairebé nenes, no s'adonen que la seva riquesa principal és la seva personalitat, la intel·ligència, el saber estar i saber fer. Les eduquen perquè es preocupin del seu cos. Per a qui? O per a què?

VISI BERNAL
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Esperit de justícia o esperit justicier?

Tinc els meus dubtes sobre el que anomenem «tolerància zero» pel que fa a alguns delictes comesos fa dècenns amb persones ja grans i molt penedides. Si Jesús deia «vés-te'n i no pequis més», per què l'Església pretén fer pagar fins a l'últim cèntim? No s'està actuant més per pressió que per convenció? On queda la misericòrdia si no hi ha una oportunitat per a la rehabilitació?

Com vaig escriure fa poc en aquesta mateixa columna a propòsit dels escàndols de pederàstia comesos per alguns clergues i religiosos, cal saber conjuntar tant l'atenció a les víctimes com les exigències de justícia i la regeneració del pecador. No és una tasca fàcil per a qui ha de prendre les decisions concretes en cada cas. I les coses es compliquen en aquest assumpte en què es paga, sens dubte, el fet que les coses en molts casos no es van fer bé en el seu moment. I ja sabem que les ferides mal curades sempre supuren i donen problemes. Jo crec que no hi ha receptes generals i cal revisar cada cas, perquè darrere s'hi amaga un drama personal veritable que cal tractar amb justícia i caritat que no s'exclouen mai. Hi ha actuacions que, després de fetes, són incompatibles amb l'exercici del sacerdoci que no és mai un dret singular de la persona. Quan l'Església, per raons greus, decideix apartar algú de l'exercici del ministeri, no comet cap injustícia. Ans al contrari. Ara bé, això no vol dir desentendre's del pecador, abandonar-lo a la seva sort. Aquesta persona, amb el seu penediment i penitència, continua formant part de l'Església. Però ha d'assumir les conseqüències del seu pecat. De fet, el més digne i just és que si algú comet un delictes greu com aquests que comentem, seria que s'apartés voluntàriament del ministeri i que posés el càrrec a disposició de l'Església. No crec que l'Església encoratgi l'esperit justicier ni que pretengui fer pagar «fins a l'últim cèntim». Hi podria haver errors en alguns casos concrets i crec que és important posar-hi tot el zel per evitar-los. Finalment, Jesús deia efectivament «vés-te'n i no pequis més»; concedia el perdó generosament, però seria una ingenuïtat autèntica pensar que el Senyor dispensa l'agraciat pel seu perdó la tasca de refer la seva vida i llibertat i compensar en la mesura del possible el mal comès. Recordi que Zaqueu es va comprometre a rescabalar magnànimament aquells a qui havia robat. El perdó és una cosa gran, però seriosa i exigent.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

La vida contemplativa

Julien Green, un novel·lista cristià de primera línia, es feia aquesta pregunta: «Quantes persones hi ha entre nosaltres que hagin experimentat el sentiment de la presència de Déu?» A l'home d'avui, amb prou feines li queda temps per tastar la pregària i la presència de Déu en la seva vida. Tanmateix hi ha homes i dones que se senten cridats a dedicar tota la seva vida a la pregària, al treball i a la comunitat en el si d'un monestir contemplatiu. Són nois i noies que han pres aquesta decisió per tota la vida i que són molt feliços. En el si dels nostres monestirs hi ha pau, joia i estimació. Els nois i les noies que Déu crida a la vocació contemplativa són persones que estimen la vida, són solidàries amb els germans i estan compromeses en la transformació del món. La vida contemplativa en un monestir no és de cap manera una evasió del món, un desentendre's de la societat, perquè la vida contemplativa és expressió de l'amor a Déu i no es pot estimar autènticament Déu sense estimar la humanitat. La vida contemplativa realitza plenament les persones perquè Déu omple meravellosament tots els

nostres anhels. Vaig conèixer una noia en el cor de la qual Déu anava treballant, i em deia que notava un canvi en la seva vida ja que començava a agrair-li el que abans li desagradava i perdia gust per moltes coses que abans la satisfien. Va entrar en un monestir contemplatiu i després d'uns anys em va escriure comunicant-me que feia la seva professió i que «era felicíssima».

Heu visitat mai una comunitat contemplativa? És una bona experiència, interpel·la i suscita moltes preguntes. Com per exemple: Quin valor donem a Déu en la nostra vida? Quina relació creiem que existeix entre Déu i la creació, entre Déu i la vida? Quin lloc ocupa la pregària i el silenci en la nostra vida personal i familiar?

La resposta a aquestes preguntes incideix en la valoració eclesial que fem de les vocacions contemplatives i dels nostres monestirs, que són certament signes de la presència de Déu enmig del món, de la transcendència de la nostra vida humana, de la importància i de la necessitat del silenci i de retrobar la pròpia identitat.

Els contemplatius i les contemplatives són molt

útils per a l'Església i per a la humanitat. Encara que sembli una paradoxa, des del monestir estan més a prop de les necessitats eclesials i de les inquietuds, tristeses i sofriments dels homes, els seus germans.

No són ni indiferents ni egoistes, perquè el seu amor participa de la universalitat de l'amor de Jesucrist. Viuen amb els ulls posats en Ell i amb el cor obert a les necessitats dels germans, un cor que, fent-se pregària, fa que aquesta sigui més apostòlica i converteixi la seva vida en redempció. Aquests germans nostres, fills i filles de famílies dels nostres pobles i ciutats, ens fan un gran obsequi: ens ajuden a valorar més el silenci i la pregària enmig d'una cultura del soroll. La mare Teresa de Calcuta deia que «necessitem trobar Déu i no podem trobar-lo en el soroll i en la inquietud. Déu és amic del silenci». Déu parla en el silenci. Moltes gràcies, contemplatius i contemplatives perquè interpel·leu la nostra vida que sovint s'omple de neguits i angoixes que no existirien si visquéssim aquell *sólo Dios basta* de santa Teresa d'Àvila.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Amor trinitari

Acabat el temps de Pasqua, cada any reprenem el temps que s'anomena «de durant l'any» amb la solemnitat de la Santíssima Trinitat. Com que aquest misteri és el més gran de la nostra fe i ens il·lumina sobre l'essència de Déu, a la qual s'arriba amb la contemplació més que no pas amb la raó, l'Església dedica cada any aquesta jornada als religiosos contemplatius i l'anomena Dia Pro Orantibus, pels qui estan sempre en oració.

Ara bé, no pensem que aquest gran misteri —la trinitat de persones en Déu, en una perfecta unitat— hagi de ser una cosa estranya als fidels corrents; al revés, es tracta del nucli més profund de la nostra fe, ja que es refereix a com és Déu en si mateix: per bé que no puguem aclarir del tot el misteri, això no vol dir que no puguem entendre'n alguns detalls i que no hagi de tenir una influència decisiva en la nostra vida.

Si recordeu la Capella Sixtina, al Vaticà, us vindrà a la memòria que Miquel Àngel Buonarroti va

pintar a la volta de la capella Déu abraçat a una figura juvenil —la Saviesa— mentre crea l'home tocant amb el dit la punta del dit d'Adam. Jesucrist, Saviesa de Déu, existeix des de sempre juntament amb Déu Pare i tot ha estat creat en ell i per a ell. Alhora, l'amor del Pare i del Fill és tan gran —no podria ser d'altra manera ja que Déu mateix és amor— que aquest amor mutu es personalitza en l'Esperit Sant, que procedeix del Pare i del Fill. Ens ha d'estranyar, això, si de fet en l'amor humà passa una cosa semblant? L'amor dels esposos és tan gran que es fa present, es personalitza, en els fills. El corrent d'amor intratrinitari cal que inspire totes les relacions humanes. Les relacions «en Déu», entre les divines persones, són d'amor, de donació i de lliurament. Les nostres relacions interpersonals, també amb els que no són estrictament de la nostra família, han de ser amoroses; així la nostra conducta serà vertaderament humana i digna i farem palès que tots, també els qui ens són

més allunyats, pertanyem a l'única família humana.

Déu no està sol, no és un Déu solitari ocupat en les seves coses i desentès d'allò que en algun moment de la història va crear; podríem dir que Déu viu «en família», trinitàriament, i això ens fa entendre una mica més que les famílies dels homes no són meres estructuracions per a poder sobreviure uns anys, sinó una autèntica plasmació del pla de Déu que és alhora etern i salvífic, el lloc més adequat per al desenvolupament de la persona.

M'encomano a les pregàries de les comunitats contemplatives del nostre arquebisbat, a les quals prego que resin per tots els fidels de l'arxidiòcesi tarragonina, per la nostra societat, per totes les necessitats en aquests temps de crisi. I a Déu u i tri aixequem tots la nostra pregària perquè mai no manquin vocacions contemplatives que facin de la seva vida un lliurament complet a Déu i siguin punts de llum en el nostre firmament.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

MAIG

30. DIUMENGE

Santíssima Trinitat (S), Blanc. Lectures: Proverbis 8,22-31 / Salm 8,4-5.6-7.8-9 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ferran, rei; beat Pere Tarrés, prev.; Santes, Joana d'Arc, vg.; Emília; beata Baptista de Varano, vg.

31. DILLUNS

La Visitació de la Mare de Déu (F), Blanc. Lectures: Sofonies 3,14-18a / Salm Isaïes 12,2-6 / Lluc 1,39-56
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual, diaca; Santes, Peronella, vg.

JUNY

1. DIMARTS

Sant Justí (MO), Vermell. Lectures: 2 Pere 3,12-15a.17-18 / Salm 89 / Marc 12,13-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ignasi, ab.; Flor.

2. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 1,1-3.6-

12 / Salm 122 / Marc 12,18-27. O bé: *Sants Marcel·lí i Pere (MLI), Vermell;* Girona: *Sants Germà, Paulí, Just i Sici (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni I, p.; Potí, Blandina i comp. mr.

3. DIJOUS

Sant Carles Luanga i comp. (MO), Vermell. Lectures: 2 Timoteu 2,8-15 / Salm 24 / Marc 12,28b-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Santes, Oliva, vg.

4. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 3,10-17 / Salm 118 / Marc 12,35-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Màrtir, prev. i mr.; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Gran, rel.; Santes, Clotilde, reina; Noemí i Rut.

5. DISSABTE

Sant Bonifaci (MO), Vermell. Lectures: 2 Timoteu 4,1-8 / Salm 70 / Marc 12,38-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Santes, Zenaida, vg.

Lectures bíbliques

Santíssima Trinitat

Lectura primera

Pr 8,22-31

*Abans que la terra existís
la saviesa havia estat configurada*

Lectura del llibre dels Proverbis:

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Salm responsorial

8

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat.

Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu?
Què és un mortal, perquè li doneu autoritat?**R.** *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Jorge Rojas

Gairebé l'heu igualat als àngels,
l'heu coronat de glòria i de prestigi,
l'heu fet rei de les coses que heu creat,
tot ho heu posat sota els seus peus. **R.**Ramades de bous i ovelles,
fins i tot els animals de la selva,
l'ocell que vola i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans. **R.**

Lectura segona

Rm 5,1-5

*Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist, per l'amor
que l'Esperit Sant vessa en els nostres cors*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblistaL'Esperit interpreta el
que Jesús ens va dient

El brevíssim passatge que llegim avui (Joan 16,12-15) és molt concís. En primer lloc, el còdex Beza no anticipa el pronom personal (ordre normal) i explicita, en canvi, el pronom neutre: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però de moment no les podríeu suportar.» Després de mort i ressuscitat, Jesús continuarà instruint els seus deixebles sobre aquelles coses que en el moment present els serien massa feixugues o que no tenen suficient capacitat per assimilar-les. Tot seguit crea una forta disjunció per a introduir un nou personatge: «Quan vingui, però, ell, l'Esperit de la veritat, ell us anirà guiant en tota la veritat.» Amb la repetició del pronom «ell» exclou qualsevol altre "esperit" que pugui guiar la comunitat (emfatitzada per l'anticipació del pronom «us») en la interpretació de la veritat. «No parlarà, en efecte, pel seu compte, sinó que parlarà de tot allò que senti dir i us interpretarà el que vagi venint.» L'Esperit, per definició, no té paraula. No es pot encabir en el nostre llenguatge informàtic. És pura força que ho dinamitza tot i fa que la comunitat creient pugui assimilar tot allò que Jesús li vagi comunicant en el futur. «Ell manifestarà la meva glòria, perquè prendrà d'allò que és meu i us ho interpretarà.» A partir del moment en què la plenitud de la divinitat ha reposat en Jesús de Natzaret, l'Esperit Sant ha quedat definitivament marcat pels seus trets personals i, quan els reconeix en nosaltres, guia les nostres accions, les dinamitza i allunya de nosaltres tota mena de pors facultant-nos per interpretar el que vagi venint. «Tot el que té el Pare és meu. Per això he dit que va prenent d'allò que és meu i us ho interpretarà.» Jesús parla així perquè està plenament identificat amb el projecte del Pare. A partir d'ell, l'Esperit de Déu només reconeix la seva veu i se'n fa ressò i intèrpret.

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Al·leluia

Cf. Ap 1,8

*Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant,
a Déu que és, que era i que ha de venir.*

Evangeli

Jn 16,12-15

*Tot allò que és del Pare és meu; l'Esperit Sant rebrà
d'allò que és meu i us ho anunciarà*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

Les condicions per a l'apostolat

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un simposi a la Facultat

Els dies 13 i 14 de maig passats, a la Facultat de Teologia de Catalunya, es va reunir un nombre més que notable de persones interessades en un tema que van tractar un grup d'especialistes —biblistes, filòsofs, teòlegs—, procedents de diverses facultats d'aquí i de l'estranger, i amb visions parcialment diverses sobre el tema de què es tractava: «El Jesús històric i el Crist de la fe.» Com feia notar el professor Margerat, de la Universitat de Lausana, aquest títol s'ha fet clàssic des del segle XIX, i la seva mateixa formulació, amb la «i» que uneix els dos substantius, revela l'origen del tema. Aquest origen és, en part, apologetic, i en part crític per la fe cristiana. Sobretot al començament —en el segle XIX— no tots els autors tractaren el tema amb la mateixa actitud, encara que amb una difosa sospita bastant acceptada: el Crist que predica l'Església, és exactament el Jesús de Natzaret que visqué a Palestina? Sobre aquesta sospita, alguns arribaren a negar l'existència històrica de Jesús; altres cercaren de convertir en «naturals» i «comprendibles» els fets que l'evangeli presenta, per tal de fer-los «plausibles» als no creients. Els professors participants en el Simposi explicaren amb competència el procés d'aquest tema en el segle XIX i en el segle XX, fins a presentar l'estat actual de la qüestió, en què tècnicament anomenen «la tercera recerca del Jesús històric». Cada vegada el tema es va fent menys agressiu, i

és força evident que les conclusions que prenen els diversos especialistes depenen normalment de la seva situació confessional.

L'apòstol sant Maties, patró del Simposi

A l'acte de conclusió del Simposi, a la tarda del dia 14, festa de sant Maties, vaig tenir l'oportunitat d'adreçar-me als reunits. Després de pronunciar-me sobre la conveniència de renunciar d'una vegada a la «i» entre el Jesús i el Crist, com camí per evitar ja la confusió de plantejament (mentre el tema es presenti d'aquesta manera, hi haurà, en el fons, una temptació d'acceptar el dualisme), vaig proposar intencionadament que sant Maties, la festa del qual celebràvem, podria ésser invocat com a patró d'aquell Simposi.

La proposta no era de caràcter institucional, evidentment. Es tractava que tots poguéssim adonar-nos que el tema que havíem tractat amb tantes reflexions erudites, i vàlides, tenia una resposta diàfana en les circumstàncies de l'elecció de Maties com a successor de Judes en el col·legi apostòlic. Les condicions del candidat queden expressades per Pere: «Cal, doncs, que sigui amb nosaltres testimoni de la resurrecció de Jesús, el Senyor, un d'aquests homes que ens acompanyaren durant tot el temps que ell [Jesús] visqué amb nosaltres, des del dia que Joan el batejà fins

al dia que fou endut d'enmig nostre cap al cel» (Fets 1, 21-22). Entre els dos que tenien aquestes condicions, Déu va voler mostrar que Maties era l'elegit.

Maties havia de tenir com a missió la d'ésser testimoni de la resurrecció, juntament amb els altres onze. Sant Joan Crisòstom, comentant aquest text, fa notar agudament que els apòstols no estaven encarregats en primer lloc d'anunciar els miracles de Jesús, i altres aspectes de la seva història, sinó la seva resurrecció. Però, tanmateix, Pere va explicitar la condició d'haver estat testimoni personal de la vida terrenal de Jesús, dels fets històrics de la seva vida i ministeri. Això era molt important per a la predicació apostòlica, perquè ningú pogués acusar-los d'estar anunciant un fantasma. El Ressuscitat insistia, en les aparicions als apòstols, en aquesta dimensió: «Sóc jo mateix! Mireu les mans i el costat...»

Sant Maties, com els altres apòstols, ens mostra clarament que no hi ha un Jesús de la història, i un Crist de la fe. La gran conclusió del primer discurs de Pere als Fets dels Apòstols és aquesta: «Que sàpiga de cert tot el poble d'Israel que Déu ha constituït Senyor i Messies aquest Jesús que vosaltres vau crucificar» (Fets 2,36).

Per a nosaltres continua essent fonamental mantenir aquesta unitat. La nostra fe és en Jesús el Crist, el Fill de Déu que per la seva encarnació ha passat per la història i ara viu i regna com a Senyor més enllà de la història. Això és el que anunciem i vivim.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Justí

- ✓ **Nascut a Nablus, avui Palestina, cap a l'any 100**
- ✓ **Filòsof pagà convertit al cristianisme**
- ✓ **Va viatjar per tot l'imperi per predicar l'Evangelí**
- ✓ **Va morir martiritzat a Roma l'any 165**

Flavia Neapolis, avui Nablus, era una ciutat de Samaria que l'Imperi romà va fundar després de destruir Jerusalem i altres ciutats i expulsar-ne la població jueva. Roma va poblar aquesta nova ciutat amb gent procedent d'arreu de l'imperi en un intent de desjudeïtzar la regió.

Un descendent d'aquests nous pobladors va ser Justí, fill d'una família pagana, segurament de parla llatina. Va rebre una bona formació filosòfica i va ser educat en el paganisme, però a poc a poc es va començar a sentir atret pels profetes d'Israel i finalment, quan tenia 30 anys, es va convertir al cristianisme. Servint-se dels seus coneixements filosòfics va viatjar per tot l'imperi predicant i defensant la fe cristiana davant dels pagans. Va escriure dues obres apologetiques a favor del cristianisme, i va refutar amb arguments els prejudicis i rumors interessats que corrien sobre els seguidors de Crist.

Es va desplaçar fins a Roma mateix, on va escriure personalment als membres del Senat. La seva activitat, però, va despertar l'antipatia de les autoritats, que el van condemnar a mort per no reconèixer els déus romans. A diferència d'altres màrtirs no va ser torturat prèviament a l'execució, sinó que a causa de la seva ciutadania romana, va ser decapitat directament, com també va ser el cas de sant Pau.

LA SEU VELLA DE LLEIDA EXPOSA LA COL·LECCIÓ PER PRIMERA VEGADA EN 300 ANYS

Exposició de tapissos flamencs del segle XVI

Jordi Curcó

Lleida / Fotos: Fundació "la Caixa"

La tarda del 6 de maig passat, el mateix dia en què Lleida iniciava la seva Festa Major en honor de Sant Anastasi, més de 500 lleidatans pujaren fins la Seu Vella per tal d'assistir a un acte històric: la inauguració de l'exposició *La col·lecció de tapissos de la Seu Vella de Lleida*.

Per primera vegada en 300 anys, des que Felip V va convertir la catedral dels lleidatans en caserna militar, es pot contemplar junta i en la que fou la seva «casa» l'extraordinària col·lecció de tapissos flamencs del segle XVI, que restarà oberta al públic fins al 3 d'octubre.

Tot i això el conjunt no és sencer, ja que dels 20 que posseïa la Seu Vella i que eren emprats per guarnir els seus murs en les grans solemnitats litúrgiques (Nadal, Setmana Santa, Pasqua, Corpus o l'Assumpció de la Mare de Déu) solament s'han conservat aquests disset que han de retornar al seu lloc d'origen.

Quinze de les peces són propietat del Capítol Catedral de Lleida, dipositades actualment al Museu de Lleida, mentre que el tapís dedicat a la Reina Dido ha estat traslladat per a l'ocasió des del Museu Tèxtil i d'Indumentària de Barcelona. Així mateix, la peça dedicada a l'Hivern ha vingut de dos llocs diferents, atès que es va partir per la meitat. Així una part ha vingut des del castell de Peralada i l'altra des de la Fundació Roms Pauli de Lausana (Suïssa).

L'exposició ha estat patrocinada per l'Obra Social "la Caixa", que ha aportat 700.000 euros en la restauració de les peces. La iniciativa s'emmarca alhora en la commemoració del centenari a la ciutat de Lleida d'aquesta entitat d'estalvi.

De fet ha estat "la Caixa" la que s'ha fet càrrec de la restauració dels quinze tapissos propietat del Capítol Catedral, dotze d'ells han estat reparats íntegrament a l'Institut Reial del Patrimoni Artístic de Brussel·les i a la Fundació Reial Fàbrica de Tapissos de Madrid. Els altres tres tapissos han estat objecte d'una conservació preventiva. Les intervencions han estat possibles gràcies als acords que foren signats els anys 2006 i 2007 pel Departament de Cultura de la Generalitat i el Museu de Lleida.

L'acte inaugural, que va tenir lloc en el marc incomparable del claustre de la Seu Vella, el de més amplada d'Europa, va comptar amb la presència del conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Joan Manuel Tresserras, del director general de la Fundació "la Caixa", Jaume Lanaspá, i del director executiu de l'entitat a Catalunya, Manuel Romeira, i l'alcalde de Lleida, Àngel Ros,

Tapís de l'evangelí del fill pròdig, el més emblemàtic de l'exposició. Va ser dividit en dues meitats, possiblement al segle XVIII, quan la Seu Vella passà a fer de caserna (1714).

Peces de grans dimensions

La col·lecció de tapissos de la Seu Vella de Lleida, en paraules de la directora del Museu de Lleida, Montse Macià, és un dels conjunts més importants del país i dels més emblemàtics. Tots ells són de grans dimensions, entre tres i sis metres d'ample i uns tres metres de llarg. Cadascun d'ells pot arribar a pesar fins a 250 quilos. El comissari de l'exposició i professor d'Història de l'Art de la Universitat de Girona, Joaquim Garriga, ha dit que «un dels grans atractius de l'exposició és poder veure ara per primera vegada aquestes peces en el mateix espai monumental on durant segles es van mostrar. Difícilment un fet així es podrà repetir, per això és aquest una mena de premi després que la història hagi fet passar aquests tapissos per uns tràngols brutals».

Alhora el comissari ha lloat l'important procés de restauració a què han estat sotmesos i que ha permès dotar-los de nou de l'esplendor que tenien fa 500 anys. Garriga va recordar també la vida i la història traumàtica de la col·lecció, després que els tapissos fossin expulsats per Felip V de la Seu Vella quan aquest monarca la va reconvertir en caserna militar. D'allí els tapissos van ser traslladats a l'església de Sant Llorenç entre l'any 1714 i el 1750. Posteriorment l'any 1781 els tapissos anirien a parar a la catedral nova, tot i que també van ser penjats durant algun temps al Seminari Diocesà.

Passada la guerra civil i restaurada la catedral nova, retornen a aquest temple per ser exposats a l'anomenada Sala dels Tapissos del Museu Capitular, on van romandre-hi fins al desembre de l'any 2008, quan fou inaugurat el Museu de Lleida. Des d'aleshores han quedat dipositats en el seu fons d'art.

Els arquitectes Mamen Domingo i Ernest Ferrer han estat els autors del disseny del muntatge de l'exposició. Han ubicat les peces damunt d'unes teles transparents de color negre, que pesen entre 100 i 180 quilos i que permeten veure totes les naus de la catedral amb un disseny «minimalista», segons els seus creadors.

Els tapissos, que han estat col·locats a 12 metres d'alçada en la mateixa línia del capitell de la catedral, són il·luminats directament per focus especials, sense que pugui afectar-los la llum natural, en haver-se tapat els finestrals de la catedral.

L'exposició es complementa amb una web obra del Museu de Lleida www.tapissosdelleida.cat, un audiòvisual que permet veure l'evolució tècnica, formal i estilística de l'època d'or de la tapisseria flamenca i l'edició del catàleg de *La col·lecció de tapissos de la Seu Vella de Lleida*. Fins al 3 d'octubre sou a temps de veure aquesta extraordinària exposició.

Tapís de la sèrie David i Betsabé, amb l'escena de la mort del fill d'ambdós.

a més d'altres primeres autoritats i representacions.

També assistiren a la inauguració la directora del Museu de Lleida, Montse Macià, i el director del Consorci del Turó de la Seu Vella, Josep Tort, les entitats coorganitzadores de l'exposició.

Destacada va ser també la presència en l'acte del bisbe de Lleida, Joan Piris, acompanyat pel degà del Capítol Catedral, Mn. Josep A. Ginestà, i de Mn. Jesús Tarragona, exdirector del Museu Diocesà de Lleida i president honorari dels Amics de la Seu Vella; així com altres membres del capítol, institució propietària de la col·lecció. Mn. Tarragona no va amagar la seva satisfacció pel que estava vivint, alhora que com a capítular va manifestar el seu goig immens i agraïment en poder contemplar la recuperació d'una de les joies de la catedral de Lleida, la seva important i alhora desconeguda fins avui col·lecció de tapissos.

El bisbe Piris, en la seva intervenció en l'acte, va manifestar la satisfacció de l'Església de Lleida per l'exposició, que constata la importància de les arrels cristianes a casa nostra i alhora fa evident tot el que ha suposat el cristianisme en l'art.

Així mateix en les seves paraules va tenir un record pels lleidatans Enric Crous i Vidal, Antoni Garcia i Lamolla i Salvador Roca i Lletjós, que preservaren aquest important patrimoni cultural i religiós de la seva destrucció cinc dies abans del 25 d'agost de l'any 1936, quan fou incendiada la catedral nova. Ho van fer posant en risc les seves vides, salvant la col·lecció de tapissos i altres obres d'art religiós de la seva destrucció, traslladant-les al Museu del Poble, ubicat a l'Hospital de Santa Maria, davant mateix de la catedral nova.

L'alcalde de Lleida, Àngel Ros, va dir que la mostra era un pas més i molt important per al reconeixement de la Seu Vella com a Patrimoni de la Humanitat. A aquesta afirmació el conseller Tresserras va contestar tot dient: «Ja ho és, només cal veure-ho.»

Finalitzat l'acte protocol·lari inaugural, van obrir-se les portes que donen accés des del claustre a l'interior de la Seu, on s'exposen els tapissos situats en la nau central i les dues laterals de la basílica catedralícia.

L'exposició està organitzada en quatre sèries: en un recorregut cronològic que s'enceta pel més conegut i alhora emblemàtic de la col·lecció, que representa el passatge bíblic del fill pròdig, i que té com a colofó la sèrie de la Història d'Abraham.

La col·lecció de tapissos de la Seu Vella de Lleida

Fins al 3 d'octubre

Seu Vella de Lleida. Turó de la Seu Vella, s/n, Lleida

De dimarts a dissabte, de 10.00 a 19.30 h.

Diumenges i festius, de 10.00 h a 15.00 h.

Dilluns tancat (excepte el 10 de maig, vigília de la Festa Major de Lleida)

Per a més informació sobre l'exposició: www.tapissosdelleida.cat

www.laCaixa.es/ObraSocial · 902 223 040

**Entrada
gratuïta a
l'exposició**

Obra Social
Fundació "la Caixa"

Tarraconense

La creu dels joves inicia el seu pelegrinatge català

1.500 persones participen en una vetlla de pregària a Santa Maria del Mar

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Divendres 14 de maig. Són les 21.00. Encara falta una hora perquè comenci la vetlla de pregària al voltant de la creu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), però ja hi ha grups de joves que fan guàrdia a les portes de la basílica de Santa Maria del Mar per agafar un bon lloc. A mesura que passa el temps, la plaça es va omplint de nois i noies, convocats per la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. Pocs minuts abans de les deu, s'obren pas entre la muralla de joventut, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, i el seu bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull. Ara sí, s'obren les portes i una riuada de gent entra en una basílica immersa en la penombra. En entrar, cada persona rep un guió de la vetlla i una candela.

Dues pantalles gegants que projecten el pòster de la vetlla en un taronja cridaner i amb el lema «La creu ens dóna vida», el ciri pasqual i una icona de la Mare de Déu donen la benvinguda a les prop de 1.500 persones que omplen el temple. És la primera acollida en terres catalanes de la creu de la Jornada Mundial de la Joventut. Entre els assistents hi ha adults amb diverses JMJ a l'esquena i que han vingut a la vetlla amb els seus fills; també hi ha joves participants en la darrera Jornada, a Sydney, i grups d'adolescents que es preparen per a Madrid 2011 i que volen veure de prop la famosa creu de la qual tant han sentit a parlar.

Toni Torrelles i el seu grup són els encarregats d'ambientar l'espera fins que arribi la creu. Ressonen els cants *Res no ens podrà separar* i *No tingueu por, sóc jo qui truco*. La seva música també acompanyarà tota la vetlla de pregària.

A les 22.20 comença la vetlla. Un vídeo ens introdueix en la història de la creu i veiem com Joan Pau II en acabar l'Any Sant del 1984 la confia als joves «per portar-la arreu del món com a símbol d'amor de Jesús per la humanitat». Aquest vídeo remarca la força de la creu i presenta testimonis de joves de diferents llocs del món, que expliquen el que representa per a ells: alegria, injustícia, experiència meravellosa, dolor, amor... intercalats amb imatges de la JMJ i de la peregrinació de la creu.

Toni Roman, el delegat de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, pren la paraula: «Acollim una creu que des del 1984 no ha parat de pelegrinar i que porta amb ella la fe de milions de joves d'arreu del món. Ens ajuda a viure la comunió que va voler Jesús. Expressa l'entrega de tota la vida de Jesús pels seus germans de tots els temps i de totes les condicions. Crist ens allibera del pecat, de tot allò que ens impedeix estimar amb llibertat. És un signe d'esperança per a molts joves i signe de comunió veritable de l'Església.»

La vetlla d'aquesta nit s'emmarca en dos esdeveniments molt especials

per als joves de la diòcesi: l'Escola de Pregària i l'Estació d'Enllaç. La trobada de Santa Maria del Mar s'ha preparat en dos moments: un primer, estructurat a partir de la Paraula de Déu, textos, cants, danses i testimonis per reflexionar i pregar davant la creu, i un segon, de la mà de la Hermana Glenda i de Kairoi per expressar la lloança i el compromís de seguir els passos de Jesús.

Ressona l'himne de la JMJ de Toronto i tothom es posa dret per rebre la creu, que avança a poc a poc pel passadís central, portada per diversos joves. És un moment d'especial emoció rebre la creu pelegrina que tantes jornades porta al damunt. La creu, de gairebé quatre metres d'altura, es diposita al presbiteri acompanyada pels aplaudi-

pregària és escoltada pel Pare»...

Les paraules de Pau als Corintis (1Co 1,18-25) ens parlen de la saviesa de Déu, que és absurda per al món. Després de la lectura, el cardenal Martínez Sistach puja a l'altar per dirigir una reflexió. Tanca els ulls i diu directament als joves: «Volem anar al fons, no volem ser superficials. Tenim el perill de quedar-nos en l'aparença. Volem dir a Jesús que volem acompanyar-lo en profunditat. Des de l'amor podem entendre aquestes paraules que hem escoltat.»

El cardenal recorda que Joan Pau II va lliurar aquesta creu als joves: «Ho va encertar plenament. Ell coneixia bé els joves. Els joves volen estimar, aprofundir, estar al costat de Jesús, al costat de l'amor, de l'acollida, de la llibertat au-

Fotos: Agustí Codinach

ments dels joves. I, per descomptat, no falten centenars de mans aixecades disparant totes les fotos possibles per captar aquest moment que tant han estat esperant.

Intensa vetlla

Entrem de ple en l'esperit de la Jornada Mundial de la Joventut. S'encenen les espelmes i comença la vetlla amb un text de Benet XVI, concretament amb el seu missatge per a la XXV JMJ del 28 de març del 2010, al voltant de la pregunta: *Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna? (Mc 10,17)*. A través de les pantalles, els joves mediten les paraules del Papa: «Malgrat les dificultats, no us desanimeu, ni renunciueu als vostres somnis! Al contrari, creueu dins del cor grans desitjos de fraternitat, de justícia i de pau.»

Després de les paraules del Pontífex, es plantegen els perquè de la creu, en una mena de diàleg entre els joves i Jesús: «Per què no et canses mai de nosaltres?, quin sentit té la injustícia?, per què et vas fer home i vas voler morir a la creu?» «Perquè vaig morir-hi perdonant»; «D'on treure la il·lusió?, per què resar-te si tot em va malament?, què vols de mi?, com saber la teva voluntat?» «Perquè vaig morir resant i tota

«Acollim una creu que des del 1984 no ha parat de pelegrinar i que porta amb ella la fe de milions de joves d'arreu del món»

tètica, del consol... la creu, per als qui som cridats, és poder i saviesa.» També anima, davant la creu, a donar gràcies pel do de la fe i expressa en veu alta una inquietud que moltes vegades li han comentat els mateixos joves: «Senyor, els nostres amics i companys no han tingut aquest do, per què la creu i el teu amor no els diuen res? La creu és signe i expressió d'amor, l'arbre de la Vida, la salvació. Jesús va voler acceptar la creu per mostrar-nos el seu amor.»

«Pren la creu», interpel·la el cardenal a cada jove, «mira Jesús crucificat, et parlarà. Escolta'l, et respondrà els teus

dubtes en el teu cor. Tots portem una creu i Jesús ha volgut passar al davant per donar-nos força. Ens ha estimat tant el Senyor...! I de vegades no sabem respondre aquest amor, ens fa por el compromís, la fidelitat... Jesús ens diu: si el gra de blat mor, dóna molt fruit.» Per això repeteix amb força que és necessari «morir a un mateix, donar-se als altres, compartir, fer rendir els talents...».

Una cosa que molts joves no saben és que el cardenal Martínez Sistach acaba d'arribar de Portugal, d'acompanyar Benet XVI en la seva visita al país veí. Per això, s'acullen amb grata sorpresa les paraules que pronuncia a continuació: «Vinc de Fàtima, d'estar amb el Papa, que m'ha donat una salutació i benedicció especial per vosaltres. Estar al costat del Papa és estar al costat de Crist.» El purpurat acaba la seva intervenció agraïnt el do de la fe i demanant als joves que dediquin cada dia un temps a la pregària.

La vetlla prossegueix amb textos de la mare Teresa de Calcuta i del germà Roger de Taizé. A continuació, un altre dels moments més esperats de la nit: el testimoni de quatre joves, introduïts

cadascun d'ells per una coreografia moderna i vistosa. Dos nois i dues noies comparteixen la seva experiència més íntima sobre la creu: una jove palestina de Taybech, que explica el drama del seu poble, de la lluita per portar una vida normal, del seu compromís, des de la fe, d'aconseguir que l'odi no mati l'amor; una altra jove catalana comparteix la seva vivència des de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, des de l'Escola de Pregària i des de diferents realitats de la pastoral juvenil en què participa; a través d'un vídeo ens arriben les paraules d'un jove hondureny, amb paràlisi cerebral

infantil, que serà present en la JMJ de Madrid i, finalment, un jove colombià explica la seva experiència com a immigrant, les dificultats viscudes i el seu treball a Càritas com a voluntari.

Finalitzats els testimonis, s'entona el cant *Davant la creu*. Mentre ressona el cant, quatre joves travessen la nau amb quatre poms de flors que dipositen als peus de la creu i que simbolitzen tots els presents. El cardenal Martínez Sistach torna a pujar a l'altar per resar tots plegats el Parenostre.

De nou, un altre vídeo es posa en marxa, aquest cop per demanar voluntaris per a la JMJ de l'any vinent, ja que s'espera que Barcelona aculli 15.000 joves amb destí Madrid.

Comença la segona part de la vetlla, amb el concert de la Hermana Glenda i Kairoi. Els participants vibren amb les cançons. Ens hem passat de l'horari previst, però ningú no vol moure's de Santa Maria del Mar. La creu ja és a Catalunya i acaba de començar el seu pelegrinatge. En acabar la vetlla, la creu inicia un Via Crucis pels carrers de Barcelona fins a arribar a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús. Són les 3.30 de la matinal i durant tota la nit hi haurà adoració en aquesta parròquia. Després, la creu continuarà el seu pelegrinatge català rumb a Tarragona.

Tarraconense

Tarragona diu: «Aquí em tens»

La creu va portar consol i esperança als interns de la presó de Tarragona

Joan Boronat
Tarragona

Quatre dies intensament viscuts a redós de la creu de les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ) han fet bategar un bon bocí de l'Església de Tarragona; des dels empresonats, fins als monestirs i comunitats contemplatives, passant per algunes parròquies, i amb els joves com a dinamitzadors i grans protagonistes.

La creu, donada per Joan Pau II als joves, i que aquest cop serveix per anunciar les Jornades Mundials de la Joventut que se celebraran a Madrid l'agost de l'any vinent, ha estat acollida a l'arxidiòcesi tarragonina per la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut, que n'ha tingut cura, amb la col·laboració d'una allau de voluntaris, amb la delegada diocesana, Marisa Jiménez, al capdavant.

El dissabte dia 15 de maig, la creu de la JMJ va voler fer-se present entre els sofrents, impeditos de llibertat, de la presó de Tarragona. A dos quarts d'onze del matí, el símbol de tots els cristians feia entrada al centre penitenciari de la ciutat «per portar consol i esperança als interns», tal com manifestà l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que no va voler faltar a la cita.

Amb una important assistència de reclusos es va practicar un Via Crucis en què els presos van ser els lectors de cadascuna de les estacions, per escoltar després unes lectures, passatges de l'evangeli, amb reflexions al voltant del perdó i la misericòrdia de Déu. En paraules de l'arquebisbe Jaume a *Catalunya Cristiana*, «compartir aquesta estona amb els interns de la presó va ser molt emotiu per a tots; d'allò més corprenedor veure com aquestes persones s'apropaven a venerar la creu, amb penediment i llàgrimes als ulls».

El següent pas de la creu va ser per allotjar-se a la capella de les germanes Carmelites Descalces, en un acte de pregària íntima, compartit per algunes de les persones que cercaven aquest espai de recolliment. A la tarda es va traslladar a la parròquia del Vendrell i a la Lira de la capital del Baix Penedès. A la nit, el claustre de la catedral de Tarragona va ser el marc d'una prevetlla organitzada per l'arxiprestat de Tarragona Centre que va donar pas a la vetlla de pregària diocesana, presidida per Mons. Jaume Pujol.

El camí de la creu, el matí del diumenge dia 16, va adreçar les petjades cap al monestir de Santa Clara de Reus, per traslladar després el símbol al santuari de Misericòrdia, ple de gom a gom, amb eucaristia oficiada per l'arquebisbe Jaume Pujol. A la tarda, l'estada va ser al monestir de Vallbona de les Monges, amb pregària de tèrcia, amb la comunitat cistercenca, per celebrar després les vespres amb els monjos del monestir de Santa Maria de Poblet.

Joves portant la creu.

El Col·legi Sant Pau va posar en escena el musical «Som flama».

El dilluns dia 17, com a dia lectiu que era, la creu va visitar diversos centres educatius, entre ells el Col·legi Aura de la Canonja, amb pregària de les alumnes i celebració de l'eucaristia als patis, a més del rés del Rosari. Posteriorment, l'itinerari va continuar cap al monestir de la Presentació de les Carmelites Calçades de Valls, per traslladar després la creu a la parròquia de Sant Joan de la ciutat.

El dimarts, darrer dia de l'estada de la creu de la JMJ a Tarragona, va ser d'allò més reeixit, amb una extraordinària mobilització de 1.600 escolars, de centres educatius de la capital, de Reus i de Valls. Al matí, amb la catedral a vessar, l'arquebisbe Jaume va donar la benvinguda a uns joves exultants, es va projectar un audiovisual i, amb la creu al presbiteri, tots i cadascun dels centres van oferir la seva pregària «segons el propi ideari», per cantar plegats, acompanyats pels acords de la guitarra de Mn. Joan Àguila, la cançó *Aquí em tens*, que resumeix, en expressió jove, el sentiment de tota l'Església que pelegrina a Tarragona.

Des de la catedral, passant pels carrers Major i Cavallers, la creu, envoltada de palmes, va ser transportada a braços per grups de joves, delerosos de prendre el relleu, fins a l'auditori del Camp de Mart. El recorregut va despertar força expectació entre aquests concorreguts carrers de la part alta de Tarragona i, entre el públic, molta gent i turistes dels que diàriament fan visites guiades pel nucli antic de la ciutat. Un cop a l'auditori, el Col·legi Sant Pau de Tarragona va posar en escena el magnífic musical *Som flama*, on intervenen mig miler d'alumnes de l'escola i professors. Aquesta peça musical es va estrenar, fa dos anys, amb motiu de l'Any Jubilar de Sant Fructuós; explica, de forma divertida i amena, el muntatge del mateix musical, amb una perfecta coreografia, per narrar la corprenent història del martiri del bisbe Fructuós i dels seus diaques, Auguri i Eulogi, cremats a l'amfiteatre de Tarraço, víctimes de la persecució romana als cristians.

«Compartir aquesta estona amb els interns de la presó va ser molt emotiu per a tots; d'allò més corprenedor veure com aquestes persones s'apropaven a venerar la creu, amb penediment i llàgrimes als ulls»

Pròxima trobada de catequistes a l'Arboç

J. B. / L'Arboç

A la localitat de l'Arboç, a la comarca del Baix Penedès, tindrà lloc el diumenge dia 13 de juny la Trobada Diocesana de Catequistes de l'arxidiòcesi de Tarragona, sota el lema «Empeltats per donar fruit».

Des de la Delegació diocesana de Catequesi i Catacumenat es proposa, a través d'aquesta simbologia, «ja ben coneguda, però sempre suggeridora, donar gràcies pel fruit que ha madurat en aquest temps de catequesi que ara acaba», amb el desig de «prendre nova saba per

tornar-hi amb més il·lusió». Aquest és l'eix que guiarà l'activitat del matí, a partir d'un quart d'onze, de la mà de l'equip de catequistes de l'arxiprestat del Baix Penedès.

Tots els participants a la trobada, catequistes i acompanyants, es reuniran en un dinar de germanor que serà servit al poliesportiu municipal.

A tres quarts de sis de la tarda, a la parròquia de Sant Julià se celebrarà l'eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, amb la qual acabarà la jornada.

Lleida

Piris demana perdó pels pecats d'alguns membres de l'Església

En un esmorzar amb la premsa, el bisbe defensa un acord per compartir els béns eclesiàstics amb Barbastre-Montsó

Jordi Curcó
Lleida

Amb motiu de la Jornada de les Comunicacions Socials que l'Església va celebrar el diumenge 16 de maig, festa de l'Ascensió del Senyor, el bisbe de Lleida, Joan Piris, i alhora president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola, va reunir en un esmorzar tots els mitjans informatius de Lleida.

El lloc triat va ser la casa d'espiritualitat de l'Acadèmia Mariana, tal com ho va fer també l'any passat, per tal de compartir amb els periodistes lleidatans taula i conversa, tot responent a les qüestions d'actualitat de l'Església i reforçant alhora la coneixença i confiança amb els informadors locals.

El bisbe Piris va aprofitar l'avinentsa per agrair el servei que presten els mitjans a la societat i a l'Església, com a portaveu de les seves accions i inquietuds: «Si vosaltres no us féssiu ressò de les notícies de l'Església, aquestes no sortirien», els va dir. Tot i això el bisbe va comentar als periodistes que de vegades hi ha temes importants i també educatius que potser no tenen, al seu entendre, prou ressò als mitjans, mentre que altres que no ho són tant hi apareixen potser amb més insistència.

Pel que fa a la Jornada de les Comunicacions, amb el lema «Els nous mitjans al servei de la Paraula», el bisbe Piris la va explicar tot dient: «L'Església ha de posar-se al dia també en les noves tecnologies. El fenomen de comunicació per a l'Església no és cap novetat, ja que és comunicadora per vocació; la qüestió seria no solament aprendre a emprar les noves tecnologies, sinó com posar-les al servei de l'Evangeli. Jo desitjaria que les informacions d'Església fossin, no només informació i titulars, sinó també continguts, perquè l'Església pugui emprar els mitjans per anunciar Jesús.»

A preguntes dels periodistes sobre les seves prioritats i preocupacions, Mons. Piris va dir que a ell el preocupa molt més la increença que no la nova laïcitat, que és una postura legítima. També es va referir a la crisi vocacional que viu l'Església, manifestant-se esperançant tot dient que gràcies a Déu hi ha un cert repunt: «A mi personalment ja m'ha manifestat algú que vol optar al sacerdoci. Són vocacions de més de 40 anys, però hi són.»

La presència i el pont a establir entre Església i societat va ser també un dels punts de preocupació assenyalats pel bisbe Piris. «Ens preocupa la presència del missatge cristià en l'àmbit universitari, ja que a Lleida està més present la dimensió cristiana entre professors que entre els alumnes; aquestes són

Joan Piris entre el bisbe Taltavull i els delegats de Mitjans de Tarragona i Lleida.

preocupacions per a mi importants, més que altres», va dir.

El bisbe de Lleida es va referir també a la propera Assemblea Diocesana que tindrà lloc el matí del dissabte 29 de maig, a l'Acadèmia Mariana: «És el final d'un procés que ha durat pràcticament un any. Per preparar-la, vaig escriure una carta pastoral, la gent l'ha

llegit, estudiat i discutit. Fins ara ens han arribat unes 110 respostes d'altres grups de la diòcesi, presentant segons ells quins reptes tenim a la llum de la fe. Hem escoltat, continuarem escoltant i l'Assemblea ens ajudarà a prendre decisions. Jo crec que per a mi com a bisbe i per l'Església de Lleida és molt important aquesta assemblea.»

«El celibat té valor per si mateix»

Els temes més recents i polèmics que han afectat l'Església van ser també motiu d'interès dels periodistes presents en la trobada, que van voler conèixer de primera mà quina era la seva opinió. Així i pel que fa al celibat qüestionat en una pregunta d'una periodista, va dir: «El debat del celibat sempre ha existit a l'Església i tots els debats són lícits. Els sacerdots oferim la nostra vida apassionadament al servei de Jesús i dels germans jugant-nos-hi la vida. Aquesta és la que podem oferir als joves que es veuen cridats al sacerdoci. L'Església és la comunitat de seguidors de Jesús, si a un d'aquests joves no li interessa Jesús, tota la resta és una altra cosa. El debat sobre el celibat no canvia ni l'oferta ni la demanda, ni la identitat de la consagració, ja que el celibat té valor per si mateix i el ministeri sacerdotal també, no cal ajuntar-ho. El celibat no és patrimoni únic de l'Església, hi ha persones cèlibes per altres opcions i motius.»

Pel que fa als casos de pederàstia dins l'Església, que tant ressò informatiu han tingut, el bisbe Piris va ser taxatiu: «És una desgràcia i molt dolorosa. Jo, com a membre de l'Església, demano perdó pel pecat d'alguns dels seus membres. Tampoc no és exclusiva la pederàstia en l'Església, ni dels mos-

Opinió

Les obres d'art de Lleida. Estat del litigi

Josep Casanova Domènech
Professor de la Facultat de Dret de la UB

Periòdicament, des de diverses instàncies, se'ns diu que ha de donar-se compliment a les sentències vaticanes tot retornant a la diòcesi de Barbastre-Montsó (BM) les obres d'art (88 peces)

que romanen al Museu de Lleida, diocesà i comarcal. Cal reiterar que no hi ha cap sentència judicial eclesiàstica que disposi a qui pertanyen les obres d'art per bé que ho va intentar durant anys Mons. Ciuraneta, ara bisbe emèrit de la seu lleidatana.

Mai no es va deixar obrir un procés judicial canònic que decidís sobre aquesta cabdal qüestió: qui es el propietari de les 88 obres d'art que reclama el bisbat de BM? Dins la primera quinzena d'aquest mes de maig, d'una banda i l'altra de les terres de Ponent, s'ha proposat que, sense entrar sobre qüestions de propietat, s'estableixi una alternança de les obres de manera que romanguessin durant sis mesos a cadascun dels Museus, el de Lleida i el de Barbastre. Tècnicament aquesta proposta és del tot impracticable ja que es malmetrien en poc temps.

I cal no oblidar que una associació civil de Lleida va instar un procés als jutjats civils el maig del 2008 per tal que en el seu dia s'aconguís una sentència civil ferma

i executiva que declarés que les obres són propietat del bisbat de Lleida per usucapió (és a dir: per possessió a títol d'amo, pacífica, pública i ininterrompuda, i en aquest cas més que centenària).

A la vista prèvia al judici que va tenir lloc el 26 del passat mes de gener, el lletrat que representava el bisbat de Lleida, ja governat pel nou bisbe Mons. Piris, va sorprendre tothom en donar assentiment total i ple a la demanda plantejada per la dita Associació, en manifestar que «no podem negar tanmateix l'evidència (...) que suposa que ha operat l'institut d'usucapió legal civil (...) limitant-se a expressar la seva conformitat amb el devenir dels fets que relata la demanda» (de l'Associació), tot fent una lloa del bisbe Messeguer (darreries segle XIX) que amb la seva cura «impedí l'espoli, deteriorament o destrucció» de les obres d'art. Aquesta tesi va ser reiterada pel bisbat al judici oral del passat dia 18 de maig, que ja ha deixat el cas vist per a sentència. Penso que tan sols una sentència civil ferma i executiva, després dels pertinents processos judicials on les parts interessades puguin defensar i provar els fets i argumentar les seves tesis, possibilita que la cosa litigiosa aboqui sortosament a una situació pacífica i perdurable que faciliti, lluny d'un egoisme de propietari, un coneixement i fruïció de les obres més enllà de fronteres i llengües. Per això romanen al Museu de Lleida obert a tothom.

sens i religiosos, tot i que ara sembla que són els únics que tenen aquest problema. Altres persones i institucions també el tenen, però és cert que en l'Església és més greu patir-ho, ja que som els primers que hem de respectar les persones i donar exemple. Cal, però, distingir entre el que és un pecat i un delictes, que l'ha de jutjar l'autoritat competent. Nosaltres hem de salvar les persones i en primer lloc les víctimes.»

Proposa fer una declaració de patrimoni cultural comú per compartir amb Aragó l'art en litigi

Va ser, però, el litigi per la propietat de les obres d'art del Museu Diocesà de Lleida amb la diòcesi de Barbastro-Montsó el tema que va acaparar més temps de la trobada amb els periodistes lleidatans.

El bisbe Piris va recordar que quan ell va arribar a Lleida, el setembre del 2008, va acordar amb el Col·legi de Consultors que la diòcesi no presentaria cap més recurs fossin quines fossin les decisions judicials: «Tot i que així s'ha publicat en alguns mitjans, jo no he canviat de postura en aquest tema. Els fets no els podem negar i l'art és a Lleida des de fa més de cent anys. En qualitat de què? Això ja ho dirà el jutge. Des de Roma se m'ha dit que faci entrega de les obres i al gener així se'm va tornar a demanar des de Roma, però no he pogut fer-ho, no m'han deixat.»

El bisbe de Lleida va fer també una valoració d'aquest llarg procés i d'una possible via de resolució: «Dotze anys de litigi són molts anys. Jo crec que no calia anar als tribunals civils, ja que el tema estava jutjat pels de l'Església. L'acord signat pel bisbe Alfonso Milián, de Barbastro-Montsó, i el bisbe Salinas abans d'arribar jo a Lleida, tampoc no s'ha complert. La primera part de l'acord on es deia que s'havien de retornar les obres en trenta dies no es va fer ni jo puc fer-ho. La segona part de l'acord parlava de compartir les obres i tampoc no s'ha fet, tot i que des de Barbastro ens han respost dient que estarien conformes de parlar-ne, però que primer cal que els lliurem les obres i que després ja les compartirem. Crec que el que cal és buscar un acord conjunt per compartir els béns, tot i les consideracions legals que hi hagi implícites. Ja he traslladat aquesta proposta per escrit als meus superiors, inclòs el cardenal Tarcisio Bertone, i n'he parlat

Imatge del nou Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

personalment amb el nunci, que va demanar-me que complim l'acord. Roma també ens diu que no fem un pas enrere del que ja havien signat els dos bisbes, però potser sí que caldria fer un pas endavant.

»Els membres del Consorci, amb el conseller de Cultura al capdavant, aposten també per negociar. Tothom parla de dialogar, però després de dotze anys de recursos és molt difícil reconduir-ho. La meua opinió, i n'he parlat i fins i tot per escrit amb els interessats i a diferents nivells, és que caldria una Declaració de Patrimoni Cultural Comú i això vol dir no entrar a discutir-ne més la titularitat i la propietat, això és cosa d'altres. L'art continua sent nostre, independentment de qui en sigui el titular real sobre el paper. Els béns són eclesiàstics, són de tothom. Per exemple, les obres podrien estar un temps a Lleida i un altre a Barbastro-Montsó, però és evident que això no és tan fàcil, perquè si ho fos ja estaria fet. Si això fos acceptat per totes dues parts, podríem mirar i encarar d'una altra manera el litigi per arribar a una solució compartida.»

Els bisbes de Catalunya assistiran a un curs de tècniques de comunicació

El bisbe Piris va explicar als periodistes què és i què fa la Comissió de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, de la qual és president. Està formada per cinc bisbes, tres dels quals són catalans: Mons. Piris, de Lleida; l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, i Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona.

Precisament Mons. Taltavull va acompanyar en la trobada el bisbe Piris com a responsable dels Mitjans de Comunicació en la Conferència Episcopal Tarraconense i alhora com a president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, del qual és director el periodista i seglar Didac Bertran, director de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Tarragona. Aquest secretariat aplega tots els delegats de Mitjans de les diòcesis de Catalunya, i que també eren presents a Lleida amb motiu de la seva reunió bianual.

El bisbe Piris va explicar que en la Comissió es posen en comú idees i experiències en l'àmbit de la comunicació: «Les animem, acompanyem, les

rebem o les donem. En aquest sentit jo desitjaria tenir una agenda de notícies de l'Església com en altres països. Tenim competències en l'àrea socioreligiosa dels mitjans públics, acompanyant

les àrees religioses d'aquests mitjans. També en l'acompanyament de les delegacions diocesanes de Mitjans de Comunicació, amb la convocatòria d'una trobada anual per tal de compartir experiències, donar idees i formar-nos.»

Va anunciar per a finals de juny la celebració a Màlaga d'una trobada conjunta amb la Comissió Episcopal de MCS de Portugal, la trobada Ibèrica: «Actualment estem potenciant des de la comissió el capítol de formació. En aquest sentit, cal dir que les facultats de Comunicació de l'Església estan fent una feina molt bona. Fem cursos de formació d'estiu de Comunicació amb la Universitat Pontifícia de Salamanca.»

En aquest punt Piris va explicar que la Comissió havia organitzat un curs de tècniques de comunicació per a bisbes, «que jo he proposat ara a la Conferència Episcopal Tarraconense perquè es faci a Catalunya, dirigit als bisbes i vicaris episcopals i generals de totes les diòcesis i que podria tenir lloc el mes de gener del proper any. Els bisbes també hem d'aprendre a comunicar».

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€

☐ Missioner

☐ Edició en català

☐ Àsia i Oceania: 308€

☐ Missionera

☐ Edició en castellà

☐ Adjunto xec nominatiu

☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«Caldria una Declaració de Patrimoni Cultural Comú i això vol dir no entrar a discutir-ne més la titularitat i la propietat, això és cosa d'altres»

Urgell

«La convivència en la caritat cristiana és el que més ens forma com a persones»

Lourdes Campi Sirvent, fundadora i actual presidenta del Seminari del Poble de Déu

Samuel Gutiérrez

Tot i la seva discreció, el Seminari del Poble de Déu s'ha consolidat al llarg dels últims 40 anys com una de les realitats eclesials autòctones amb més vitalitat i dinamisme de Catalunya. L'associació fundada per Francesc Casanovas, traspasat el 2002, i Lourdes Campi compta avui amb més d'un centenar de membres que viuen el seguiment de Jesús a partir d'un fort sentit de comunió amb el bisbe local. El Seminari del Poble de Déu, que es troba immers en el seu 40è aniversari, aplega en el seu si totes les vocacions cristianes —preveres, laics celibataris i matrimonis—, que configuren en ple segle XXI tot un ric mosaic d'opcions i sensibilitats al servei de l'Església diocesana.

Com va esdevenir fundadora del Seminari del Poble de Déu, tenint en compte que quan la comunitat es va iniciar vostè amb prou feines tenia 9 anys?

La nostra fundació és una mica curiosa perquè no s'inicia amb els dos fundadors alhora. Jo arribo 14 anys més tard de la fundació primigènia, que és obra de Francesc Casanovas l'any 1969. Això no obstant, per a nosaltres la fundació no és només una qüestió cronològica, sinó d'identitat i per això diem que som dos fundadors, si bé arribem a la comunitat en moments diversos. De totes maneres, jo vaig conèixer el Seminari des dels seus inicis, a través de la meva germana gran, que va entrar en aquesta comunitat. En aquella època, però, tampoc no ho entenien gaire. Va ser després, a l'estiu de l'any 1984, que participo en unes convivències, i al 1989, entro a formar part del Seminari com a membre extern.

Com va ser el seu procés d'aproximació a la comunitat?

Vaig conèixer Francesc Casanovas l'any 1970, quan venia a casa dels pares amb la meva germana Rosa. En aquells moments, però, i durant la meva joventut a mi no m'interessava gaire la comunitat perquè em semblava que, pel fet de ser catòlica, no responia als meus ideals de vida. Jo vaig estudiar Pedagogia i aleshores m'interessava més l'humanisme que el cristianisme. Cercava un valor absolut, però res no m'acabava de donar el sentit que buscava. Més tard, a través del Seminari del Poble de Déu, vaig viure un procés de coneixement més a fons de la fe cristiana i de Jesucrist i vaig descobrir que allò m'interessava molt. Després de quatre anys de casada, em van convidar a implicar-me més en el Seminari del Poble de Déu i juntament amb el meu marit vam veure que aquell era el nostre lloc. Ens va atreure molt com vivien en comunitat, la seva alegria, la relació que tenien entre ells, com s'estimaven... Poc després, en el moment en què entrem a formar-ne part, Francesc Casanovas em diu que tinc un carisma especial per ajudar-lo en aquesta fundació i deu anys després em reconeix com a fundadora, no tant en el sentit

cronològic, com ja he dit, sinó en el sentit de la identitat pròpia de la fundació. Segons el fundador, des del meu ser dona, jo aportava a la comunitat una llavor que és la mateixa que aporta ell per acompanyar la comunitat i dirigir-la.

Tots dos són, aleshores, cofundadors?

No exactament. A Francesc Casanovas li agradava dir que tots dos som fundadors. Perquè no són una mateixa comunitat amb dues branques, masculina i femenina, sinó que la comunitat neix de la relació entre un home i una dona, fet que per a Francesc Casanovas era fonamental. És en la relació d'unitat home i dona, en el seu amor en el Senyor, on la fundació pren forma.

Quina és l'essència del Seminari del Poble de Déu?

Després d'un llarg procés personal de recerca de la voluntat de Déu, dur i difícil en molts moments, Francesc Casanovas va sentir que havia de respondre a una crida específica, diferent de les propostes que hi havia aleshores i que ell mateix havia pogut conèixer de prop. En l'epicentre d'aquesta intuïció hi havia l'obediència al bisbe local com a punt d'unitat. És el bisbe qui dona forma a la comunitat. Francesc Casanovas sempre va tenir molt present aquesta convicció: aquesta era la seva eclesiològia. Per això no havia trobat la seva vocació en altres grups que havia conegut: dominics, caputxins, benedictins, focolars... En un moment donat del seu recorregut, ja a Barcelona, va a viure a una parròquia amb un amic capellà i amb ell comença una vida comunitària. En diàleg amb el bisbe d'aleshores, don Marcelo González, descobreixen que estava començant una nova realitat, l'essència de la qual era la formació de persones, sobretot laics, al servei del bisbe local. Es tractava de redescobrir l'experiència baptismal des d'un fort sentit de comunió amb el bisbe.

No devia ser fàcil la comprensió d'aquesta nova realitat en el context religiós d'aquella Barcelona

Església a Catalunya

«El Seminari del Poble de Déu neix de la relació entre home i dona»

dels anys setanta, on la figura del bisbe, especialment don Marcelo, no despertava grans afectes...

A Francesc Casanovas tot això no li importava. Per a ell, el bisbe era una persona amb una gràcia d'estat, independentment del moment històric o de la tipologia personal. Tant es així que don Marcelo ens va entendre molt bé i fins i tot ens va donar el nom: Seminari del Poble de Déu.

El seu nom suggereix la importància de la formació dels laics... És així?

La paraula seminari és un lloc on es conreen les llavors i, per això, de la nostra escola està pensat que puguin sorgir tot tipus de vocacions. Fins i tot hem tingut una vocació a la vida contemplativa carmelitana! Tot i que al principi el nom no ens va agradar gaire, després hem vist que correspon ben bé a la nostra identitat.

Com van ser els orígens de la incipient nova comunitat?

Aviat es va formar un grup de joves de la parròquia que desitjaven viure sota aquest esperit, primer només nois i de seguida també la primera noia. Això planteja nous reptes i acaba sent molt important a l'hora de definir la comunitat. Francesc Casanovas intueix aleshores que la nova realitat va esdevenint poble de Déu, amb la característica de la relació home-dona.

Després hi ha hagut fins i tot preveres...

Vam néixer com a comunitat laica, i inicialment no es plantejava l'ordenació de preveres. Ha estat, precisament, el fort sentiment d'obediència al bisbe local el

que ha fet que s'ordenessin preveres, fins i tot potser en contra de les intuïcions inicials. És important tenir això present perquè aquestes ordenacions han acabat dibuixant la fesomia de la comunitat. Actualment treballem en parròquies i els bisbes, des del començament, sempre han entès que el prevere ordenat ha de viure en comunitat. En aquest sentit, la nostra presència és sempre a les parròquies. També és significatiu el fet que la majoria dels treballs que realitzem estan vinculats a la diòcesi, ja sigui en la pastoral parroquial o a classes de religió. Als pobles on som presents, ningú no s'ha estranyat que tant nois com noies estiguin al servei directe de la parròquia.

I les famílies, com s'integren en aquestes comunitats?

Les famílies som membres anomenats «externs», que vivim a la casa familiar, amb les nostres feines... Ens reunim periòdicament amb altres matrimonis i també amb els cèlibes sobretot a la casa que tenim a Camprodon.

Quins són els eixos de la formació que oferia des del Seminari?

Per a nosaltres és molt important la formació intel·lectual, sobretot teològica. Més de vint membres de la comunitat han fet teologia i n'hi ha uns quants que preparen el doctorat. Però, alhora, gairebé tan important com la formació intel·lectual és la vida comunitària. La convivència en la caritat cristiana és el que més ens forma com a persones, des de les coses més quotidianes a les més decisives. No serveix de res saber moltes coses, si després no ens estimem, no ens escoltem, no compartim, no sabem perdre la propietat privada... La nostra escola es basa sobretot en la convivència diària i el frec a frec en la caritat a la qual ens convoca el Crist. I també és molt important per als membres de la comunitat la vida espiritual i l'Eucaristia. L'experiència de la pregària comunitària és fonamental.

Tot i néixer a Barcelona, el Seminari compta amb una presència molt nombrosa al bisbat d'Urgell...

Sí, a Urgell tenim la presència més gran de preveres: quatre, i un altre que va morir. Portem l'animació pastoral de bona part de la Cerdanya, Ribes de Freser i el santuari de Núria. El Senyor ens ha fet treballar sempre en ambients molt rurals i ens hi trobem molt a gust. La gent dels pobles és molt acollidora i han rebut la comunitat amb il·lusió. A Catalunya som presents a les diòcesis de Barcelona, Vic, Lleida i més recentment a Tarragona, on el bisbe ens ha demanat de posar en marxa el Seminari Laical Diocesà. L'objectiu d'aquesta institució és formar persones en la seva fe en un ambient de vida de família. Després també hi ha comunitats a Bilbao, des de fa més de vint-i-cinc anys; a Colòmbia, on portem diverses parròquies, i a Alemanya, concretament a Bonn, on hi ha una comunitat femenina. Entre els nostres projectes de futur hi ha la creació d'un centre internacional de pensament cristià al bisbat de Vic, a l'antic convent de dominiques.

El consiliari diu...

Maria prega amb nosaltres

Miquel Bada Elias, pvre.
Consiliari Interdiocesà de Vida Creixent

Molts membres de Vida Creixent (1.250) hem passat aquests dies de maig una jornada interdiocesana a Montserrat. Ha estat excepcional i molt plena de pregària i d'espiritualitat. Montserrat, muntanya amb una natura plena de vida i tan especial per a molts de nosaltres. Montserrat és un monestir que et fa viure la pregària i la proximitat de Déu, per mitjà de la Mare de Jesús, el Fill de Déu, fet home. Pregària d'admiració, de lloança i d'agraïment. Montserrat, un santuari, on hi trobem la Mare del cel que ens convoca de totes les contrades de la nostra terra. Hem reflexionat el tema i l'escena de *Maria prega amb els apòstols*, tot esperant l'Esperit Sant. La

nostra ha estat una experiència semblant. Maria ens ha convocat a casa seva, com a mare de tots nosaltres, però no ha volgut ser el centre, sinó que ens mostra el Fill, ens acompanya a un contacte, profund i enriquidor, amb el Crist, segons el lema d'enguany dels pelegrinatges a Montserrat: «Caminem amb Maria vers el Crist.» Segons el llibre dels Fets dels Apòstols, en aquesta pregària amb Maria hi eren tots els apòstols. Nosaltres en aquestes dues trobades, que volen ser una sola si fos possible, érem molts de totes les diòcesis catalanes, d'Andorra i de les Illes. Molta gent, moltes dones i també homes, tots carregats d'anys, però també d'il·lusió, de vitalitat, de fraternitat, de fe i de comunió. Ha estat una bona preparació per celebrar la Pasqua de la Pentecosta, la Pasqua de l'Esperit, la Pasqua de l'Amor, la Pasqua de la Vida. Formant tots comunitat, bisbes, preveres, diaques i laics amb els monjos i els escolans, a l'entorn de la

Mare, que convoca tots els seus fills per portar-nos al Fill i amb la seva força i presència de ressuscitat, impulsar-nos a l'evangelització, a l'anunci de la Bona Nova salvadora.

Aquests dies he pensat que tant de bo, com a conseqüència d'aquesta Jornada Interdiocesana, l'alegria de la fe l'escampem per totes les ciutats, pobles i parròquies i demano al Senyor que tots siguem més generosos per comunicar aquesta nostra felicitat i goig, a totes les famílies i a totes les comunitats cristianes. L'alegria de la Pasqua viscuda intensament.

Ha estat, crec, una molt bona experiència de pregària, d'amistat, de comunió fraterna i, desitjo de tot cor, que ho pugui ser també d'apostolat, de testimoni, de compromís cristià, per a tots els grups del Moviment de Gent Gran, Vida Creixent, extensiu a tothom que vulgui apuntar-se al seguiment de Jesucrist, el Senyor.

Mons. Jaume Pujol va saludar els assistents durant del dinar de germanor.

La XXIV Trobada Interdiocesana a Montserrat va tenir lloc els dies 12 i 13 de maig. L'Eucaristia del dia 12 fou presidida per Mons. Sebastià Taltavull, i la del dia 13, per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i per Mons. Salvador Giménez, bisbe de Menorca.

Bisbat de Mallorca

Un tresor

Pau Oliver, pvre.
Consiliari diocesà de V. C. de Mallorca

Sens dubte un dels grans encerts de Vida Creixent —moviment cristià de persones majors i jubilades— és que fonamenta tota la seva dinàmica en tres eixos: l'amistat, l'espiritualitat i el testimoni. Cal tenir en compte que l'amistat és el primordial, que facilitarà després tant l'espiritualitat com el testimoni cristià. El valor de l'amistat per a la vida de l'home ha estat una constant des de les cultures primitives fins avui dia. A manera d'exemple podríem recordar-ne algunes cites: «Un amic fidel és un elixir de vida, que el Senyor farà trobar als seus fidels» (Eclesiàstic 6,16), «l'amistat és el més necessari per a la vida» escriu Aristòtil, o també dirà Ciceró «suprimir l'amistat de la vida és el mateix que eliminar el sol del món... sense amistat no hi ha vida digna per a un home lliure». A la nostra illa va florir del cor enamorat del nostre beat Ramón Llull el *Llibre d'amic e amat*. Lord Byron dirà «l'amistat

nasqué bessona», és a dir, necessita essencialment de l'altre.

Tots els entesos i pensadors coincideixen que l'amistat és fonamental per a la vida humana. La vida consisteix a compartir: vivim perquè con-vivim. «L'home és diàleg» escriu Hölderlin. Jesús mateix ens dirà «a vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Joan 15,15).

La importància vital de l'amistat cobra un relleu i urgència especial entre les persones majors i jubilades. Per què? Els majors hem deixat al marge del camí de la vida molts d'amics; per experiència hem viscut i assaborit la riquesa de l'amic i ara ens falta; el pes dels anys resulten més durs sense l'amistat; però, sobretot, l'amistat ens treu de la soledat que, sens dubte, és el més gran escull per a nosaltres les persones majors.

Com trobar amics, especialment nous amics? Hem d'acceptar que actualment les circumstàncies socials i familiars no faciliten la intercomunicació ni el diàleg; tenim sobreabundància

de paraula i molt poca conversa; falten espais i persones *Alguien con quien hablar*, títol d'un llibre del Dr. Gabilondo. D'altra banda, a una edat avançada no resulta fàcil obrir-se als altres, tal volta guardem records valuosos d'amics perduts o nafres d'amistats frustrades, però com que estem convençuts del seu gran valor i necessitat cal fer un esforç per obtenir-la i bon esment per conservar-la. Crec, sincerament, que un mitjà eficaç al nostre abast són els grups de Vida Creixent. «Les reunions de Vida Creixent no són una catequesi, ni un monòleg de l'animador ni una homilia del consiliari. Sí que són una trobada d'amics, una ocasió de millorar i aprofundir la fe... són essencialment una manera de compartir» (P. Sobreroca).

De tot això, vull donar testimoni ara tal com ho tinc més ben expressat i aprofundit en un fullletó publicat per Vida Creixent de Barcelona.

Tinguem sempre ben present l'afirmació de la saviesa bíblica: «Qui troba un bon amic ha trobat un tresor» (Siràcida 5,14).

AGENDA

JUNY

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema X: *La Mare de Déu en l'Apocalipsi*.

Dijous 10: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a. Aula 3. Tema X: *La Virgen María en el Apocalipsis*.

Dissabte 19: trobada de fi de curs de Vida Creixent. Obert a tothom. Inici a les 10.30 h, conferència a les 11 h, a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, amb el tema *El laic en la comunitat diocesana*. A les 12 h, eucaristia per compartir i donar gràcies per tot el curs. Després, un petit refrigeri de germanor.

L'acte tindrà lloc a la parròquia de la Verge de la Pau (Pl. Ferran Casablanques, 4-6, entre Mandri i Ganduxer. Per poder-hi arribar teniu els autobusos següents: 14, 16, 58, 64, 70, 72 i 74).

La Secretaria de Vida Creixent estarà oberta fins al 2 de juliol, en horari normal. BON ESTIU! Al setembre obrirà el dia 1, dimecres.

SETEMBRE

Dijous 16: Reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Temari: *Les benaurances, un estrany camí de felicitat*. Tema I Una composició de lloc i uns possibles oients.

La infància, la gran prioritat social

Tema crucial de la conferència impartida per Josep Oriol Pujol, director de la Fundació Pere Tarrés a Tribuna Barcelona

Redacció
Barcelona

Estat del benestar, societat civil i sentit comú era el títol de la conferència que Josep Oriol Pujol, director de la Fundació Pere Tarrés, va oferir el 10 de maig a Tribuna Barcelona davant d'una audiència d'unes 300 persones, formada per dirigents de la societat civil catalana (representants de Càritas, Creu Roja, Banc dels Aliments, ONCE...), així com líders polítics i institucionals. Es tractava d'una ocasió especial, atès que les entitats que conformen la societat civil no gaudeixen de gaires oportunitats com aquesta per poder expressar les seves inquietuds i preocupacions.

Pujol es va centrar en la «necessària solidaritat social per construir una societat cohesionada i justa amb els més febles». I per fer-ho realitat, Pujol va defensar que «és imprescindible el rol de la societat civil». Una societat civil que, segons el conferenciant, «es troba amb dificultats davant d'una administració a vegades omnipresent amb un model econòmic força liberal i sense una sensibilitat social generalitzada que l'ajudi».

Precisament, una de les necessitats que, segons Pujol, està sent desatada són els més petits: «Els infants són un dels col·lectius que més viu en la pròpia carn les mancances que comporta la crisi.» Una situació que la Fundació

Josep Oriol Pujol, durant la seva intervenció a Tribuna Barcelona.

Pere Tarrés coneix molt bé a través de la vintena dels seus centres d'esplai que cada tarda acullen uns 3.000 infants i joves en risc d'exclusió social. I és que, Pujol va assegurar que «si volem avançar com a país, si volem uns ciutadans plenament persones, no podem descuidar espais educatius amb una funció preventiva i que promocionen l'infant, com ho és l'educació en el lleure».

Tasca de prevenció

Josep Oriol Pujol va parlar de la pobresa infantil que aquest treball quotidià constata entorn del 17% de la

població. Pobresa infantil que es concreta «en absentisme i fracàs escolar, en abandonament pràctic dels menors que viuen des de molt petits sense cap referència adulta amb criteri, amb problemes de nutrició, desequilibrada i fins tot insuficient, i amb un risc de desequilibri psíquic cinc vegades superior al de la mitjana de la població». Desatenció dels menors que s'agreuja amb problemes socioeconòmics com ara la monoparentalitat per abandonament, l'atur, els salaris baixos o el consum de tòxics. I és aquí on Pujol va voler donar visibilitat al paper dels centres oberts i d'esplai diaris en la tasca imprescindible

de prevenció i d'acompanyament de les famílies. En aquest sentit, Pujol no va escatimar propostes a l'Administració: «No té cap sentit que el mestre tingui les condicions laborals i les ràtios d'alumne per aula que té, mentre l'educador que ensenyarà a menjar els nostres fills (responsabilitat que també hem delegat a l'escola) estigui contractat per una multinacional del càtering que incompleix les ràtios educatives o fins i tot el conveni col·lectiu d'educació en el lleure perquè l'escola no el pot pagar. I no el pot pagar perquè moltes famílies tenen dificultats per fer front a aquest servei.»

Pujol també va afirmar que el model actual basat en la combinació d'economia de mercat i Estat del benestar produeix punts cecs que no es preveuen. En paraules del director general de la Fundació Pere Tarrés, «és aquí on arriba la societat civil», que actua des de la responsabilitat social. Per això, és clau que l'Administració promogui l'acció de les entitats. En aquest sentit, Pujol va alertar contra «una Administració com a prestadora i garant de tots els serveis, i que ha optat per un model d'Estat relacional».

Així mateix, va explicar que «preocupa que les entitats no lucratives que van sorgir amb voluntat d'atenció a les persones d'algun dels col·lectius esmentats passem a ser considerades només "operadors" que en lliure concurrència puguem optar a la gestió de concursos per a la prestació de serveis i prou». De fet, Pujol va anar un pas més enllà i va alertar contra el fet de «limitar en excés la iniciativa social, promovent un marc on tot passi per la planificació pública, perquè no totes les dificultats personals són planificables ni s'és prou àgil a donar-hi resposta».

La Doctrina Social de l'Església i l'economia (7)

Estudi de l'encíclica «Caritas in veritate» (i III)

IV. ENTRE EL RESUM I LA SÍNTESI

La qüestió social ha derivat de ser la qüestió de l'obrerisme industrial del segle XIX a ser la qüestió de què hem de fer els homes i dones d'avui de cara a trobar el sentit de la vida de fills de Déu: «El desenvolupament ha d'abastar, a més del progrés material, el progrés espiritual, perquè l'home és "u en cos i ànima" (n. 76, la citació és de *Gaudium et spes*, 14; veure n. 23). Així, la qüestió social ha ingressat en la cúpula de les qüestions teològiques.

En efecte, ara compremem per què Benet XVI ha posat èmfasi en les afirmacions de Pau VI, segons les quals el desenvolupament ateny la totalitat de la persona, en totes les seves dimensions (n. 11). Per això el testimoni de la caritat de Crist forma part, segons el mateix Pau VI, de l'evangelització (n. 15). Per això, cal un desenvolupament que abasti «tot l'home i tots els homes» (n. 18), ja que la globalització ha fet de la qüestió social una qüestió mundial (n. 24) i ens ha apropiat, però no ens ha fet germans, sent així que ens ha de fer més germans, no sols més propers (n. 19). Per això, cal que el primer capital del que disposem siguin els homes

(veure n. 25). Per això els pobres no són pas un «fardell», un pes feixuc (n. 35), sinó la força que permet el desenvolupament.

Ara s'entén també l'afany per les sentències sintètiques, com la del n. 29: «Déu és la garantia del desenvolupament de l'home», o la del n. 30: «No existeix la intel·ligència i, després, l'amor, sinó l'amor ric en intel·ligència i la intel·ligència plena d'amor.» Aquesta sentència és continuada pel n. 33: «Es tracta d'eixamplar el concepte de raó capaç de conèixer i orientar aquestes noves i imponents dinàmiques», les pròpies de les relacions econòmiques i del conjunt de la realitat econòmica i social, sense descuidar la dimensió transcendent de la persona. Diria que aquesta és la sentència capaç d'imprimir un nou gir a la mentalitat de l'Església i de cada creient en ordre a arribar a ajudar i alliberar els pobres i desvalguts que ens envolten. Si tota la gent de bona voluntat establísim amb

ells relacions de germanor arribaríem a constituir una onada d'alliberament real, no tan sols una «teologia de l'alliberament pensada», però sense repercussió en l'acció.

En aquest sentit, és decisiu el n. 34, en el qual Benet XVI veu la caritat com un do que Déu fa a l'home. Li fa perquè l'home és capaç de conèixer i d'estimar, és a dir, perquè és creat a imatge i semblança seva.

La caritat és el gran do —i la gran força— amb la qual els homes ens realitzem; ella és el principi i fonament de la comunitat humana (n. 34). Sense

la caritat no arribaríem ni tan sols al nivell de la justícia, cosa que vol dir que la caritat ja hi és en l'origen de la justícia, no és pas un pur complement del que és just (n. 38). D'altra banda, la justícia ha de ser present en l'origen i durant tot el procés de l'activitat econòmica. Per això el mercat no pot ser la llei de la selva. No es pot dir que primer l'economia crea riquesa i —després— la justícia la distribueix. Han d'anar plegades la creació de la riquesa i la justícia. Fins i tot, l'element gratuït de l'amor ha de ser present des de l'origen (n. 37). Per això és erroni pensar que el mercat necessita crear estructuralment una franja de pobresa per funcionar bé (n. 35).

En una paraula: l'home és creat a imatge i semblança de Déu. Per això l'activitat humana, també l'econòmica, ve regida per l'ètica i per la Llei de l'Amor. (n. 45). Vegeu per què l'Església vol que tots els homes accedeixin al menjar, a l'aigua, a l'escola, a la sanitat i a l'habitatge, segons la seva dignitat. És que l'Església, immersa entre la gent de bona voluntat, ha de ser do de la caritat de Déu per a tota la humanitat. Crec que aquesta és l'aposta de futur més positiva que fa la *Caritas in veritate*.

Josep M. Rovira
Belloso
Sacerdot i teòleg

La veu del metge / Salut i crisi (6)

La por com a percepció

Des que hi ha organismes vius, aquests han desenvolupat diversos mecanismes per mantenir l'equilibri intern i així mantenir la seva vida. Aquest principi general s'ha anat especialitzant en la biologia de cada espècie amb estratègies sorprenents (retenció d'aigua en els animals del desert, el radar per ultrasons dels ratpenats, la hibernació dels óssos) per resoldre problemes de supervivència en un mitjà hostil.

Aquests sistemes d'autoprotecció es van incorporar també a la fisiologia «psíquica», tot creant conductes i instints d'autoprotecció en els sistemes cerebrals de percepció, anàlisi, interpretació i conductes reflexes dels éssers animats. En les persones, aquests mecanismes estan localitzats a les zones no conscients del cervell i estan preconfigurats de manera individual—almenys—des de la infantesa. És així que ells són els que desencadenen la «primera interpretació» de les situacions, normalment en segons de temps. Després—si hi ha temps i interès—, el cervell conscient pot modular aquesta primera interpretació, però per fer-ho tarda dies, setmanes i a vegades anys.

El reflex subliminal

Durant la Segona Guerra Mundial es va fer servir el taquistoscopi (aparell que presenta, durant un lapse de temps extremadament breu, un material visual) per entrenar els pilots a identificar i distingir ràpidament els

avions amics. El 1957, en una pel·lícula, es van incloure alguns fotogrames («Tens gana? Menja crispetes!») com a flaixos d'informació amb un interval de cinc segons, per la qual cosa són invisibles a l'«ull conscient». Va ser així com la venda de crispetes va créixer un 57,8% a l'entreacte. I els espectadors no sabien per què!

En psiquiatria es pot fer servir el taquistoscopi binocular per diagnos-

ticar esquivament en les decisions, en ensenyar a un ull una imatge en flaix mentre se'n mostra una altra a l'altre ull. El cervell per poder veure «una cosa amb nitidesa» ha d'eliminar la percepció d'una de les dues i per escollir-la utilitza el seu sistema de decisions reflexes inconscients. De manera que si en una es col·loca la imatge del pare i a l'altra la de la mare, les homes solen veure la imatge de la mare i «descon-

nectar» la visió de l'ull que té la dels pares, i viceversa en les dones (Wells i Bell, 1960).

Anàlisi de les pors

Hi ha qui diu que només hi ha dues emocions bàsiques: l'amor i la por. La resta en són combinacions. La por no ve de fora, es manifesta en la ment com el resultat de com interpretem la informació que ens aporten els sentits. La por es manifesta en dues fases. Al principi, mobilitza l'organisme al màxim de les seves capacitats per superar un perill a la supervivència. Si la situació perillosa no pot ser superada, la segona fase de la por s'activa com a paràlisi.

Tractament de les pors

1. Admetre que es tenen «pors». No es pot tractar el que no existeix.
2. Aconseguir fer una llista escrita de les pors: treure-les dels soterranis de la ment on s'amaguen. Podem tardar unes dues setmanes. Les més ocultes i potents apareixen al final de la llista.
3. Investigar la por. Explorar qui té més por i mirar com es veu aquesta por «des de fora».
4. Què és el pitjor que et pot passar?
5. Llançar-se a fer les coses. Per afrontar les pors s'ha de practicar. Fer un pla i implementar-lo.
6. Viure les sensacions del present. Gairebé totes les pors estan projectades cap al futur i es van originar en el passat.

La salut en imatges (10)

La tradició popular: la cultura

La tradició popular és el conjunt de sabers i pràctiques que es generen dins un grup humà i es transmeten de generació en generació. Aquests sabers i pràctiques abasten tota la vida del grup: creences de tot tipus, sobre la salut-malaltia, els misteris del dia a dia i del més enllà... La tradició popular està marcada per la cultura.

I, la cultura què és?: recomano la lectura de la constitució *Gaudium et spes* (cap. II, 53-62). La cultura és l'ambient, l'espai, humanitzat per un grup humà en constant procés de transformació i d'influència sobre les relacions socials. La cultura és el marc d'interpretació de la vida i del món, emmarcada per un espai i per un temps que proporcionen una clau de lectura de la realitat, no independent de l'acció i la reflexió humana. El terme cultura sempre ha estat aglutinador d'uns trets específics i referents a un grup: s'entén com una manera de viure en el món, de veure'l i d'expressar-lo. Hi ha grans afinitats i diferències culturals.

La capacitat d'integrar-se i comprendre una cultura rau a potenciar les afinitats sense abolir, ni ignorar, les diferències ja que aquestes formen part de l'especificitat del grup, de l'especificitat de la pròpia cultura. És precisament el respecte a aquesta especificitat el que facilita la convivència. Cal entendre, que les «realitats» solament són assolibles plenament dins el marc interpretatiu de la seva cultura: per exemple,

és *des de dins* que hom comprèn l'abast significatiu d'un esdeveniment o d'una situació.

Què és *salut* i què vol dir *estar sa* depèn de diversitat de factors, entre ells, el factor cultural. L'ésser humà (la persona) és un ésser cultural i social: és excèntric (transcendent: obert a la pregunta-resposta pel sentit de tot plegat), obert a les realitats externes amb capacitat d'influència sobre el seu medi. Aquesta és la gènesi del teixit social. Necessàriament la persona és un ésser social, és el motor de les relacions que estableix amb si mateixa i amb altres i amb l'entorn. L'espai sociocultural és quelcom donat, quelcom que s'assumeix, i quelcom que es pot modificar. Tot això, té implicacions importants al llarg de la vida i en la comprensió de la salut de les persones i la seva societat.

Per llegir: **Jordi Busquet,**
La cultura. Universitat Oberta
de Catalunya (2006).

Rosa M. Boixareu Vilaplana

Professora de Blanquerna Salut (URL)
i de l'Institut de Ciències Religioses
de Barcelona

Dimensió simbòlica

L'aproximació que faig al coneixement de la cultura i de la societat no pot oblidar la seva dimensió simbòlica inherent a la condició humana. El món de la salut, del patiment i de la malaltia és un espai de vida amarat d'expressions i de significats que troben en els símbols la seva possibilitat de representació. El símbol és un «recurs» sensible per mitjà del qual hom intenta expressar allò que viu i el seu significat: el símbol és un recurs cultural socialment consensuat i que representa quelcom: el gest de dolor és símbol de patiment. Cada cultura, cada societat, cada individu confegeix i reconeix els seus símbols, aquests formen part de la seva vida i del seu llenguatge. La vida quotidiana està farcida d'expressions simbòliques: per exemple, saludar-se/acomiadar-se és un gest simbòlic en un sentit o en un altre segons la forma i l'expressió que hom li dona, també segons la situació. En l'àmbit de la salut-malaltia la representació simbòlica és prou important. A la cultura de l'Antic Orient Mitjà, la malaltia simbolitzava l'espai del mal i de la punició, segons els tipus de malaltia. La representació del sofriment i del dolor ha construït tot un món simbòlic amb una significació fonamental: ser alleujat. Al voltant seu s'ha confegit tot un entramat de gestos, imatges, ritus... un món de noms amb els quals s'identifica i es cerca una resposta, una atenció, un alleujament o guarició.

Una capella singular al Camp Nou

Els dies que hi ha partit la capella és convenientment condicionada

Imatge de la capella de la Mare de Déu de Montserrat al Camp Nou.

Carme Munté
Barcelona / Fotos: Rosa Peraire

El diumenge 16 de maig, a les set de la tarda, el Camp Nou es preparava per viure un partit de gran transcendència en què el Barça es jugava el vintè títol de lliga en la història del club.

Com en cada dia de partit, Joan Rovira i Andreu va seguir el ritual de condicionar la capella de la Mare de Déu de Montserrat de l'estadi del Futbol Club Barcelona, amb les portes d'entrada obertes de bat a bat; tots els llums centrals, encesos; els vitralls de colors, resplendents, i la Mare de Déu, il·luminada per un raig de llum blanca.

Gràcies a la seva ubicació privilegiada en un lateral del passadís que condueix al terreny de joc, davant de la capella van passar com en cada partit els jugadors que s'enfrontaven aquell diumenge a l'estadi del Camp Nou: els jugadors del Barça i del Valladolid, així com l'equip arbitral. Noranta minuts després de l'inici del partit, el silenci de la capella del Futbol Club Barcelona contrastava amb la cridòria perquè el Barça havia conquerit finalment el seu vintè títol de lliga.

La imatge de la Mare de Déu de Montserrat que presideix la capella va entrar al Camp Nou el dia de la inauguració de l'estadi, el 24 de setembre de l'any 1957. L'aleshores arquebisbe de Barcelona, el Dr. Gregorio Modrego, va beneir la imatge que va presidir la cerimònia d'inauguració del Camp Nou i que, en acabar la missa, va ser portada sobre un baiard per tot el terreny de joc, en bona part sobre les espatlles de membres de la històrica Penya Solera, la primera penya oficial del Barça. Després, va ser conduïda i dipositada en un petit espai de l'estadi.

«Un dia, tornant de Castelldefels, dos dels membres de la Penya Solera que havien portat la Mare de Déu de Montserrat per l'estadi del Barça van tenir un accident de cotxe», recorda Joan Rovira, «i van fer la prometença que si en sortien il·lesos farien un regal a la Mare de Déu».

Quan va ser el moment d'anar-li a portar el regal d'acció de gràcies —havien comprat dos canelobres— es van emportar la desagradable sorpresa que la imatge de la Mare de Déu de Montserrat es trobava enmig de sacs de runa i de tota mena de materials per a la construcció.

Va ser aleshores quan els membres de la Penya Solera van sol·licitar l'autorització del president del Barça, Francesc Miró-Sans, per tal de condicionar una capella digna per a la Mare de Déu de Montserrat i van delegar en Joan Rovira la responsabilitat de tenir-ne cura. Els membres de la Penya Solera van esdevenir així els benefactors d'aquesta capella única al món pel fet de trobar-se ubicada dins d'un estadi de futbol.

Quaranta anys després, Joan Rovira continua tenint cura d'aquesta petita capella que té capacitat per a unes quaranta persones assegudes. L'altar és d'una sola peça tallat d'una gran

Jordi Rovira Andreu, custodi de la capella.

tossa de pedra granítica i a la seva cara frontal hi ha gravats tres escuts: el del FC Barcelona, el de la Ciutat Comtal i el de la Penya Solera.

El sagrari està subjectat a la paret, a la dreta de l'altar. Del conjunt de la capella també destaca una gran creu metàl·lica, un escut del FC Barcelona, de coure, i una inscripció dedicada a qui fou gran jugador i tècnic del Barça, Pep Samitier. També hi ha una placa de marbre commemorativa de la missa que el papa Joan Pau II va oficiar al Camp Nou durant la seva visita a Barcelona, així com un gran quadre obra de Salvador Camí que representa una romeria de culers camí de Montserrat. A la capella fins i tot hi ha una icona ortodoxa regalada per l'Olimpiacos de Grècia.

La capella només acull una missa l'any que els membres de l'Agrupació Barça Veterans dediquen en sufragi dels companys i socis difunts que normalment és presidida pel rector de la parròquia barcelonina de Santa Tecla. Però al Camp Nou, concretament a la zona de l'avantllotja de l'estadi, també s'ha recuperat des de fa dos anys una altra missa amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè presidida en aquesta ocasió per Mn. Josep M. Ballarín.

Malgrat el procés de secularització que viu la nostra societat, Joan Rovira continua sent ferm defensor de la importància de tenir una capella dedicada a la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, a l'estadi del Futbol Club Barcelona; de tenir-la, però sobretot de tenir-ne cura.

Després de més de trenta anys formant part de la junta directiva de l'Agrupació Barça Veterans, Joan Rovira compagina ara la seva responsabilitat de custodi de la capella de la Mare de Déu de Montserrat a l'estadi del Barça amb la de secretari general de la Fundació Barça Veterans, que treballa per garantir una qualitat de vida digna als exjugadors del club que més ho necessiten, perquè, malgrat el que es pugui pensar, són molts els qui després d'un temps de glòria en el món del futbol cauen en el pou de la misèria, moltes vegades a causa de la droga. Des de l'any 1993 la Fundació Barça Veterans ha ajudat més de 150 exjugadors del FC Barcelona, alguns del primer equip.

 CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana durant un any (52 números)

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP	Tel.	NIF
----	------	-----

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€ per any

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Dos pagaments semestral de 58,50€

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Valentí Fuster i Joaquín Navarro-Valls, doctors «honoris causa» per la UIC

«Tots dos enriqueixen la nostra institució», va dir el rector Josep Argemí

Valentí Fuster i Joaquín Navarro-Valls, poc abans de la investidura.

Miquel Àngel Codina

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

El Dr. Valentí Fuster, reconegut cardòleg, i el Dr. Joaquín Navarro-Valls, psiquiatra, periodista i exdirector de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu, van ser investits el 6 de maig doctors *honoris causa* a proposta del Plenari de la Junta de Govern de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC). L'acte, presidit per Josep Argemí, rector de la UIC, va tenir lloc a l'aula magna d'aquesta universitat. Entre els assistents hi havia personalitats del món eclesial i polític, com ara Mons. Jaume Traser, bisbe de Solsona, o Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya.

El Dr. Albert Balaguer, degà de la Facultat de Medicina i Ciències de la Salut de la UIC, va ser l'encarregat de llegir la *laudatio* del Dr. Valentí Fuster. «És un home de passió, de cor, de voluntat fèrria», va constatar el Dr. Balaguer. Sempre ha destacat per «una fecunda trajectòria professional», on ha excel·lit per la seva «tasca científica, innovadora i intensa».

Per la seva banda, el Dr. Salvador Aragonés, primer degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UIC, va lloar la trajectòria del Dr. Joaquín Navarro-Valls. Pel que fa a la feina com a director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu entre els anys 1984 i 2006, el Dr. Aragonés va assegurar que Navarro-Valls «era més que un portaveu: va ser amic del Papa; d'ací naixia la seva credibilitat i la seva autoritat». També va comentar que ha tingut «el goig de viure i treballar al costat de dos grans sants: Joan Pau II i Josepmaria Escrivà de Balaguer».

Tot seguit, va tenir lloc la solemne cerimònia d'investidura com a doctors *honoris causa* de Valentí Fuster i Joaquín Navarro-Valls. Tots dos van rebre, de mans del rector Josep Arge-

mí, el títol; el birret llorejat, «venerat distintiu de l'alt magisteri espanyol»; el llibre de la ciència, «que cal que cultiveu i difongueu»; l'anell, «emblema del privilegi de signar i segellar els dictàmens, les consultes i les censures de la vostra ciència i professió», i els guants blancs, «símbol de la puresa que han de conservar les vostres mans».

Valentí Fuster, director de la unitat de Cardiologia de l'Hospital Mont Sinai

Joaquín Navarro-Valls, ja investit doctor «honoris causa».

de Nova York i president del Centre Nacional d'Investigacions Cardiovasculars de Madrid, va destacar en la seva *lectio*, titulada *Conducta, cor i ment*, la importància de la conducta humana per evitar malalties cardiovasculars, les quals «tenen un impacte global no únicament per ser la primera causa de mortalitat i de reducció de la qualitat de vida a escala mundial, sinó que a causa del seu increment exponencial comporta un alt cost socioeconòmic».

El Dr. Fuster va esmentar set factors de risc per a una malaltia cardiovascular: «El tabaquisme, la manca d'exercici, la hipertensió arterial, l'obesitat, els nivells alts de colesterol a la sang, els nivells alts de glucosa a la sang i l'edat, sobretot les persones

de més de 55 anys.» També va donar a conèixer que «la salut cardiovascular de les futures generacions depèn del present. L'esperança rau en l'educació en la infància».

La gran passió de Joan Pau II

En el seu discurs, Joaquín Navarro-Valls, va recordar la figura de Joan Pau II, «persona amb la qual vaig treballar i per a la qual vaig treballar». «Joan Pau II ha ocupat un lloc d'excepció entre els seus contemporanis i en la història del món», va manifestar. Segons Navarro-Valls, «estar amb Déu era la seva gran passió, la seva prioritat. Tenia una espiritualitat atraient, simpàtica, convincent».

«Karol Wojtyła era —va afegir el Dr. Navarro-Valls— a l'àmbit privat exactament com se'l veia en públic: un home d'extraordinari bon humor, enamorat, un cristià que mirava sempre més enllà de si mateix.» Així mateix, va ressaltar que «l'existència de Joan Pau II estava marcada per la presència de Déu». «Una persona, o és santa durant la seva vida, o no ho serà mai», va observar.

En el discurs de cloenda de l'acte, el rector de la UIC va subratllar que «tots dos doctors enriqueixen la nostra institució». Josep Argemí va qualificar el Dr. Valentí Fuster de «savi i educador», mentre que definia el Dr. Joaquín Navarro-Valls com a «mestre de la comunicació, al servei de l'honestat i la veritat».

Campanars

Campanars aixecats damunt del carrer

Molts campanars s'assemblen —els d'un mateix estil, per exemple—, però tots acaben tenint la seva personalitat, amb alguna cosa que els distingeix. A vegades la seva situació no és la mateixa, o no ho és l'alçada o la planta, o la seva decoració. Tots tenen allò que els dóna personalitat i que fa goig de saber i reconèixer. Amb tot, quan un campanar es troba situat al costat del temple i damunt mateix del carrer que està a la seva banda, ens sorprèn perquè no és pas freqüent. Com es pot comprendre, aquests campanars han de deixar passar el carrer per sota i ho fan obrint la seva base per un petit túnel o porxo. N'esmento uns quants dels que he trobat al nostre país. El de l'església parroquial de Sant Gervasi del poble de Castelnou de Carcolze, a l'Alt Urgell (a la fotografia). De fet, es troba damunt de la porta d'entrada de la muralla d'aquest petit poble que està enlairat en les muntanyes que tanquen pel nord la vall alta del Segre. Fa 17,70 metres d'alçada i té una planta rectangular de 3,75 x 3,15. Una altra església, la parroquial de Santa Anna de

té una alçada de 29 metres. Tots aquests cloquers són variables d'un mateix model, però amb personalitat pròpia. Tots fiten el cel, assenyalen un lloc que ens fa aixecar el cap i el pensament en coses més pròpies d'un món llunyà que no pas del nostre de cada dia, tan arran de terra. Beneïts siguin.

Delfí Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

Llavorsí, al Pallars Sobirà, tanca la plaça del poble on el seu campanar es troba aixecat damunt del carrer. Fa prop de 22 metres d'alçada i la seva planta rectangular és de 4,36 x 2,65. En la mateixa comarca en trobem un altre, al poble de Farrera, poble mig extintolat damunt d'una serra a 1.360 metres d'altitud. El lloc estret va obligar a aixecar el campanar damunt mateix del carrer; és aparentment baix, però amb la seva agulla arriba als vint metres i escaig i té planta rectangular de 4,80 x 4,20. El darrer campanar que anoto és a Vallirana, població del Baix Llobregat. La seva església de Sant Mateu, neoclàssica, va necessitar un campanar i no va trobar altre espai que el del carrer que la flanqueja. És nou de trunca, del 1952, de planta quadrada de 4,50 metres de costat i

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (12)

Una família amiga del Dr. Tarrés

En el llibre *El meu diari de guerra* hi ha diverses referències a la família Aragó. Així, el 2 de juliol del 1938 el Dr. Tarrés anota: «He escrit a la família Aragó» i ho repeteix el 4 de setembre; d'altra banda, el 30 de juny i el 24 d'agost recorda: «He rebut carta dels amics Aragó.» També el 30 de setembre, amb motiu d'un permís que el cap de l'Estat major Arribas li va concedir tres dies abans, escriu: «A la tarda he visitat la família Aragó.» I un altre dia, el 16 de gener del 1939, havent passat per Barcelona, després d'estar a casa seva, amb la mare i la germana, explica: «Havent sopat, a dos quarts de deu, partirem altre cop, amb en Toni i en Montfort, a la recerca de la nostra unitat. Férem parada a Sarrià, a casa dels amics Aragó, que ens van obsequiar mentre explicàvem les nostres aventures.»

El Dr. Tarrés tenia una autèntica amistat amb aquesta família. L'amistat amb la família Aragó venia dels temps de la Federació, però es va afermar amb motiu de la malaltia d'un dels fills, l'Ignasi. Ell mateix ho explica: «Sent jo intern en el servei del professor Solervicens, a l'Hospital Clínic, em vaig posar malalt i el diagnòstic era incert. Fou el Dr. Tarrés el meu metge, qui em va diagnosticar una pericarditis. Immediatament em va ensenyar a auscultar el freqüent pericàrdic. El meu procés va durar uns tres mesos i, durant les primeres setmanes, el Dr. Tarrés venia cada dia a visitar-me i es quedava a dinar a casa.»

Missa clandestina

Aquesta relació va donar peu que el Dr. Tarrés, en més d'una ocasió, gràcies a la confiança que li tenien, hagués participat de la missa que se celebrava clandestinament a causa de la persecució. Així ho va declarar el Dr. Ignasi Aragó: «El meu pare, Xavier Aragó, i la meua mare, Dolors, van obrir a casa seva moltes persones que fugien de la persecució... Durant tota la guerra desfilaven constantment

capellans perseguits, monges, amics, i cada dia, en un moment o altre, prenent les degudes precaucions, se celebrava missa... En moltes d'elles, el capellà consagrava unes partícules. El meu pare va inventar que les partícules fossin quadrades en lloc de rodones, ja que les rodones haurien desvetllat fàcilment greus reaccions en cas de ser trobades per un membre dels escamots revolucionaris. Aquestes partícules consagrades —quadrades— eren col·locades en unes petites capsetes de

llauna (generalment capses de pastilles per a la tos) i es distribuïen de forma silenciosa i eficient. Recordo una vegada, la primera que el Dr. Tarrés va venir a casa a recollir una d'aquestes capsetes: estava emocionat i trasbalsat, i al mateix temps expressava una joia, una excitació de fe i d'entusiasme... Aquell dia, jo el vaig acompanyar en el seu cotxe i va deixar la capseta davant del tablier... la capseta de llauna s'endua constantment els seus ulls i els seus comentaris. Va ser un dia que anàrem al moll, des d'on marxava un vaixell italià amb refugiats... Durant el trajecte cantava de joia amb la seva veu tremolosa.»

Metge humanista

A més d'aquests fets esdevinguts a causa de la persecució, va existir una autèntica relació professional amb l'esmentat Dr. Ignasi Aragó, ja que col·laboraven l'un amb l'altre. El Dr. Aragó comenta el següent: «Personalment vam tenir uns malalts comuns, que ell visitava i jo cuidava, seguint les seves indicacions. Professionalment, va ser un metge humanista d'una sensibilitat a flor de pell, que aconseguia una poderosa relació metge-malalt. Sabia escoltar, formulava el seu programa de tractament i, sobretot, hi posava un entusiasme tan vibrant que la seva actuació professional esdevenia quelcom gran. Es pot dir que feia de metge com si fos un sacerdot.»

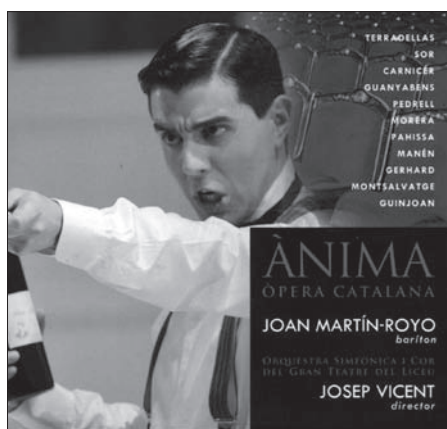
ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ Barbra Streisand, *One night only*. Universal Music.

★ Juan Luis Guerra, *Burbujas de amor. 30 grandes canciones románticas*. Emi Music.

★ Joan Martín-Royo i Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu, *Ànima. Òpera catalana*. Columna Música.

★ Cesáreo Gabaráin, *El hermano Francisco*. Editorial San Pablo.

Artista irrepetible

El 26 de setembre del 2009, la llegendària Barbra Streisand va actuar al Village Vanguard de Nova York. Va ser una actuació històrica i única, l'enregistrament de la qual es va publicar el 4 de maig passat en CD+DVD. Va ser un esdeveniment excepcional en què la cantant va presentar el seu àlbum *Love is the answer* (51è disc d'or per a Streisand). Sens dubte, Barbra Streisand (cantant, actriu, directora, productora, compositora i guionista) és una artista irrepetible.

En clau romàntica

En aquest doble àlbum, el cantautor i productor musical dominicà Juan Luis Guerra aplega alguns dels seus grans èxits en clau romàntica, com ara *Bachata rosa*, *Coronita de flores*, *A pedir su mano*, *Quisiera*, *Carta de amor* o *Oficio de enamorado*. Guanyador de quinze premis Grammy, Juan Luis Guerra no es limita a un estil de música, sinó que incorpora en les seves melodies ritmes com ara el merengue, la bachata, el bolero, la salsa, la balada, el rock and roll i fins i tot el gospel.

Antologia operística

Amb aquest primer recull, segons una proposta del Gran Teatre del Liceu, s'inicia una antologia de la música operística catalana, basada en enregistraments d'obres líriques del repertori de grans compositors catalans. En la prodigiosa veu del baríton barceloní Joan Martín-Royo s'hi poden sentir àries d'òperes com *La merope*, de Domènec Terradellas; *Gaudí*, de Joan Guinjoan; *Els Pirineus*, de Felip Pedrell, o *La Santa Espina*, d'Enric Morera.

Itinerari de pregària

Aquest àlbum —publicat ara en edició remasteritzada del disc enregistrat el 1981— ens mostra un itinerari de pregària a través de molts aspectes destacats de l'espiritualitat de sant Francesc i santa Clara: la proximitat de Déu, la lloança, la creu, la pobresa, la confiança plena en Déu, l'amor a l'Església, etc. La música està caracteritzada per la senzillesa i alegria que es palesa sempre en les lletres del sacerdot i compositor basc Cesáreo Gabaráin (1936-1991).

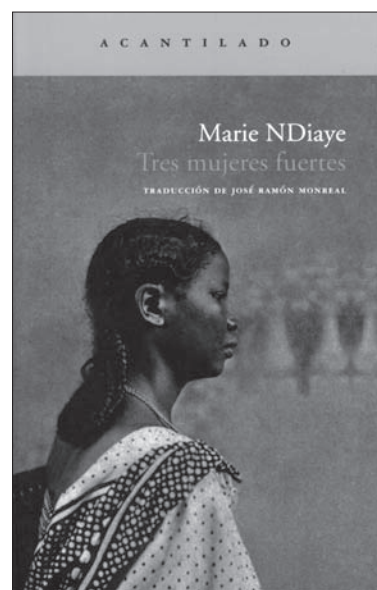
Llibres

Cartes des de la fe

Aquest llibre del sacerdot, metge i escriptor Ramiro Pellitero, està format per textos breus que volen introduir el lector en els grans temes del pontificat de Benet XVI. S'adreça a un públic ampli, amb esperit jove i tarannà obert. Són com cartes des de la fe que esperen una resposta concreta en la vida personal i social. També es presenten com finestres a través de les quals es pot veure un horitzó més gran.

Ramiro Pellitero, *Al hilo de un pontificado. El gran «sí» de Dios.* Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Astrolabio, 2010, 272 pàg.

Preservar la dignitat

Tres peripècies, íntimament relacionades, de tres dones que diuen no. Norah, Fanta i Khady Demba, cadascuna a la seva manera, lluiten amb fermesa i obstinació admirable per preservar la seva dignitat davant les humiliacions que la vida els infligeix. Singular, misteriós i envoltant, l'art de l'escriptora Marie NDiaye ens parla de la dolcesa i el dolor, de la violència i el perdó d'una manera commovedora.

Marie NDiaye, *Tres mujeres fuertes.* Editorial Acantilado, Col·lecció Narrativa, 2010, 296 pàg.

Actituds evangèliques

No corren temps fàcils per a l'esperança. El motiu fonamental de l'esperança cristiana no rau en el que nosaltres puguem fer, sinó en el que Déu pot fer en nosaltres o a través nostre. L'esperança és un camí que hem de recórrer quotidianament, conreant un conjunt d'actituds evangèliques que la fan possible i li donen acollida. Aquestes pàgines del sacerdot i teòleg José M. Recondo volen ajudar a fonamentar aquest camí.

José M. Recondo, *La esperanza es un camino.* Editorial Narcea, Col·lecció Espiritualidad, 2010, 144 pàg.

Recerca històrica

El filòleg i historiador Jordi Bilbeny presenta en aquest llibre les nombroses investigacions que ha dut a terme sobre aquestes qüestions: la casa barcelonina del príncep Joan-Cristòfor Colom; Carles I, rei dels catalans; l'Amèrica de parla catalana i com la censura castellana s'ha apropiat de la història dels catalans. «Hi ha hagut una adulteració premeditada de la pàtria de Colom i de tots els fets que giren al seu voltant», afirma Bilbeny.

Jordi Bilbeny, *El dit d'en Colom.* Llibres de l'Índex, Col·lecció Descoberta, 2010, 128 pàg.

Netedat de cor

La veritat sempre ha estat en el punt neuràlgic de la recerca de l'home de tots els temps. Jesús és la veritat mateixa de Déu, revelada i encarnada, visible i tangible. En aquest volum predomina la pregunta sobre la veritat interna de l'ésser humà i la coincidència d'aquesta veritat amb el comportament de Déu, amalgamat de rectitud i d'amor fidel. Jesús insisteix en la netedat de cor com a premissa i conseqüència de la recepció de la bona nova.

AA.DD., *La veritat i la mentida.* Associació Bíblica de Catalunya-Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Scripta Bíblica, 2010, 340 pàg.

Violència anticlerical

Aquesta investigació relata un dels episodis més brutals i desconeguts de la violència anticlerical a Catalunya durant l'any 1936: l'assassinat de cent setanta-dos germans maristes. Miquel Mir i Mariano Santamaria expliquen la persecució, el xantatge i la traïció que van patir els maristes per part dels dirigents de la CNT-FAI que ocupaven càrrecs de responsabilitat a la Generalitat i al Govern central de la República.

Miquel Mir i Mariano Santamaria, *El preu de la traïció.* Editorial Pòrtic, Col·lecció Visions, 2010, 258 pàg.

Fets cruels

Aquest volum explica un dels capítols més cruels que van tenir lloc durant la guerra civil espanyola: l'actuació dels comitès anarcosindicalistes que van actuar impunement a la rereguarda de la zona republicana, principalment contra l'Església, el clergat i els seus partidaris. Aquesta obra, del periodista Isidre Cunill, aporta nombrosos documents inèdits com els rebuts de les nòmines dels milicians com a pagament pels assassinats que cometien.

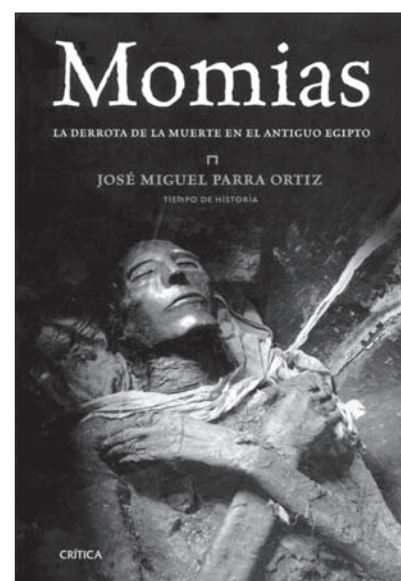
Isidre Cunill, *Los sicarios de la retaguardia (1936-1939).* Editorial Styria, Col·lecció Contrapunto, 2010, 238 pàg.

Objecte d'estudi

«Les mòmies —assegura José Miguel Parra Ortiz, autor d'aquest llibre— són molt més del que sembla a simple vista. Gràcies a elles podem aprofundir el nostre coneixement de la civilització faraònica i de les persones que la van crear i la van viure.» En aquest llibre s'ajunta la seriositat de la informació amb un plantejament divulgador i amè, en el qual es revelen, entre altres qüestions, la falsedat de les llegendes sobre suposades malediccions.

José Miguel Parra Ortiz, *Momias. La derrota de la muerte en el antiguo Egipto.* Editorial Crítica, Col·lecció Tiempo de Historia, 2010, 384 pàg.

Crítica literària

Crònica del matrimoni

M'acaben de comunicar que l'editorial n'engega la tercera edició. Fou en aquell primer dilluns de maig, quan a la Plana de Vic ens envoltava la neu com un mantell, per una banda el Pirineu i per l'altra, el Montseny. Sí, l'hivern tornava a treure el nas, just quan als fruiters del jardí ja els havien caigut les flors i les primeres cireres puntejaven.

Fou en aquella diada que em vaig empassar *Pijama para dos*, plovent de forma incessant. Les més de dues-centes pàgines es varen escolar retina avall, en una més que aprofitable crònica del matrimoni.

Si bé els documents de l'Església són abundosos: els que parlen del matrimoni, de la família, dels fills, dels mètodes de regulació de la natalitat, de l'economia i tot el que vulgueu, aquí hi trobareu un testimoni més que sòlid d'una parella que porta més de mig segle vivint el matrimoni i tot el que suposa, en els aspectes que citàvem i d'altres.

Més enllà d'una teorització sobre què significa el sagrament matrimonial, la vida de família o les relacions sexuals, vaig trobar en aquest llibre un testimoni d'amor, de coherència, de saviesa i de sentit comú que crec que hauria de ser molt il·luminador tant per a les parelles

ALFONSO BASALLO i TERESA DíEZ

Pijama para dos

Planeta Testimonio, 2009, 239 pàg.

que es plantegen la seva vida familiar, com per als matrimonis que ja fa temps que la practiquen i que potser els convé un reciclatge.

L'enamorament, l'home i la dona, el sexe, els diners, els fills, la vellesa i la bellesa, seran les qüestions que s'aniran entreteixint, desenvolupant i esprenent bons aspectes del que significa optar per la via de l'amor.

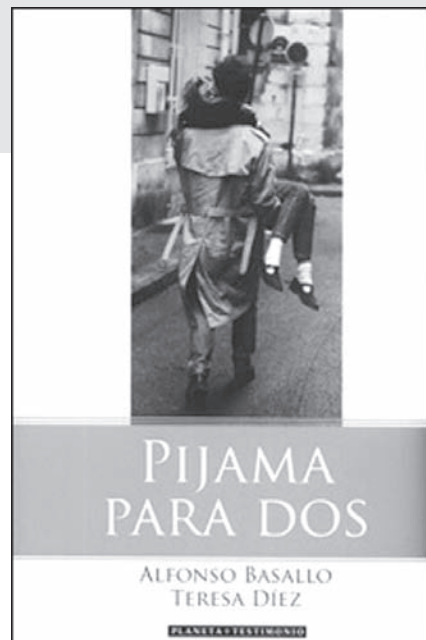
Al contrari del que ens podria voler demostrar la pàgina de successos del diari, el matrimoni no és missió impossible sinó que resulta ser l'estat natural de l'home, el lloc on l'home i la dona es troben com peix a l'aigua i on és possible de trobar la felicitat. Però per extreure'n tot el suc i evitar la ruptura o l'avoriment, cal conèixer quines són les lleis de l'amor. La primera d'aquestes lleis, la que converteix el matrimoni en una aventura estimulante, és l'entrega generosa.

Un llibre, aquest, trencador, no apte per a gent cortesa o reprimida sinó que

accepti entrar a agafar el toro per les banyes, per desfer-se del matrimoni en sabatilles, apalancat i apostrofat, proposant una veritable revolució, que doni a les persones la llibertat necessària per estimar-se de debò.

Un llibre radical i, per això mateix, profundament optimista. Reivindica l'amor renúncia, estimar sense esperar res a canvi, gratis total, un oasi de desinterès en el desert del mercat materialista d'avui dia.

L'obra, escrita per un matrimoni que dona la seva versió dels fets de forma totalment moderna i trencadora, recorre a la cultura popular, al que es diu i al que es fa, al que està de moda, a la música i a les pel·lícules més conegudes, d'on n'extreu el títol. *Pijama para dos* fou aquella cinta dels anys 1960, protagonitzada per Rock Hudson i Doris Day, en una comèdia d'embolics on s'entenia més el que no es deia ni es veia que no pas el que es feia. De fet, amb un títol així, un espera trobar, al darrere de la

solapa, un DVD amb les instruccions, però no és així. Potser en una propera edició s'hi podria caure. Sempre he pensat que hem de dir les coses pel seu nom i fer visible, almenys en els moments de formació de la parella, el que aquests s'han de trobar i que ningú no els ha explicat. Atraviu-vos-hi!

Mn. Jordi Castellet i Sala
Rector de Sant Hipòlit de Voltregà

Crítica teatral

Un caramel de Nuuk

LLUNY DE NUUK
AUTOR i DIRECTOR:

Pere Riera.

INTÈRPRETS: Jordi Banacolocho, Rosa Boladeras, Òscar Castellví, Míriam Iscla, Anna Moliner, Joan Negrié, Àngels Poch, David Vert i Lluís Villanueva.
Sala Tallers, TNC, Barcelona.
Fins al 30 de maig.

Nuuk és la capital de Groenlàndia, un territori autònom de Dinamarca. Hi viuen inuits o esquimals i danesos. Hi fa fred. Un dels personatges s'encarrega de fer-ho saber als altres i, de passada, als espectadors. Però, ben lluny de Nuuk, aquí mateix, una família, una nissaga de fabricants de caramels —de l'obrador del besavi a l'imperi dels besnès cobejat ara per una multinacional coreana— mostra tot el seu budellam encara fresc a l'escorxador.

Compte, no es malentengui aquesta afirmació perquè no hi ha ni una gota de sang, malgrat que apareixen dos revòlvers —un amb sorpresa de guinyol—, hi ha plantofades, rebolcades, traïcions i mentides que porten a un safareig impensable en una jornada

© Paco Amate

Àngels Poch, Anna Moliner, Lluís Villanueva, Jordi Banacolocho, Rosa Boladeras i Míriam Iscla.

festiva com hauria de ser la del casament de la filla de la casa, la segona de quatre germans.

El dramaturg i guionista Pere Riera (Canet de Mar, 1974) ha dibuixat un repartiment que inclou el patriarca de la família; la tieta soltera que es va fer càrrec dels quatre fills quan el patriarca es va quedar vidu de jove; tres germans que ja han entrat en el consell directiu de l'imperi dels caramels; una germana que, finalment, farà casori amb qui ja ha estat admès a l'empresa com a gendre de la família, l'únic personatge

absent de l'obra; la cunyada separada del germà gran; una jove amiga del germà tercer que és el personatge que observa des de fora tot el que passa dins de l'imperi; i l'aparició d'un exalt càrrec de confiança de l'empresa.

L'estructura de cadascuna de les accions, el perfil dels personatges, el desenvolupament de l'obra —un sol acte d'una hora quaranta—, la mesura del registre lingüístic, una escenografia de fusta noble, un mobiliari estilitzat i un saló que determina el clima de classe alta de la mansió familiar, acompanyats

d'uns diàlegs que passen alternativament de corals a parelles, configuren una història de secrets que amaga a la màniga algunes perdigonades sorprenents que fan que un es preguntï constantment per on sortirà cadascun dels personatges.

Bon treball dramàtic en general, com si cadascun dels intèrprets s'hagués trobat amb un personatge fet a mida. Es diria que el porten a la pell des de sempre. O que fa temporades que representen l'obra i que s'han fusionat amb cadascun dels seus *alter ego* de ficció. Jordi Banacolocho, el patriarca dels caramels, hi fa una de les seves interpretacions més aconseguides.

Com si fos una adaptació contemporània d'un Shakespeare farcit de personatges maquiavèlics, però també una comèdia de la burgesia nord-americana del segle XX plena d'enveges i d'intrigues, l'obra és un caramel de debò —valgui la dolça comparació— d'aquelles que marquen una fita en la dramaturgia catalana perquè manté un equilibri entre una mirada universal i local sense que se'n senti cap de les dues sinó, ben al contrari, l'una enforteixi l'altra.

I és que, en l'interior dels anissos més feliços i en el dels caramels més ensucrats, l'embolcall de paper de cel·lofana amaga, ben sovint, les engrunes de les misèries humanes, per molt fraternals que siguin.

Andreu Sotorra
Escriptor, periodista
col·laborador de Ràdio Estel

Actualitats científiques

El problema de l'aigua al nostre planeta

Oi que fa estrany que es parli d'escassetat d'aigua a la Terra? Des de petits hem après que tres quartes parts de la superfície del globus terraquíu està recobert d'aigua amb una profunditat mitjana de 4.000 metres! Si, fins i tot, el nostre habitatge s'anomena «planeta blau»! Tot això és cert, però l'aigua que necessitem els humans és la «dolça», que ens ve fonamentalment de les pluges i, a mesura que la humanitat ha anat creixent, s'ha anat fent insuficient, sobretot pel fet de com la malgastem de vegades, i avui dia ja és un problema que es va fent més gros.

El número d'abril d'enguany de la revista *National Geographic* exposa, amb dades i estadístiques l'estat de la qüestió. Jo diria que fa esfereir. Copio algunes de les coses que s'hi diuen: «Els habitants dels Estats Units consumeixen 380 litres d'aigua de mitjana per persona al dia en la llar domèstica, mentre que hi ha milions de persones més pobres que subsisteixen amb menys de 19 litres.» Qui són aquestes persones més pobres? La major part dels països africans, i també moltes de diversos llocs de l'Àsia, copio: «Cada dematí ens llevem barallant-

L'aigua, un bé escàs en molts països.

nos per l'aigua", diu Kamal Bhate, de Nehru Camp a Delhi, "les disputes poden acabar amb morts. No fa gaire en un barri proper van matar un noi que s'havia saltat la cua". I és que el 46% de la població mundial no té aigua corrent» i això fa que en els

països pobres les dones hagin d'anar a buscar l'aigua caminant una mitjana de 6 kilòmetres diaris. I els rius van minvant el seu cabal en molts llocs. I també: «La reducció a gran escala de les glaceres és inevitable i conduirà a una catàstrofe ecològica» (ho diu un expert en el tema). L'aigua del subsòl constitueix un 30% de l'aigua dolça de la Terra, però gairebé a tot arreu el ritme d'explotació dels aqüífers és superior a la seva taxa natural de recàrrega. La Xina és un dels països amb problemes d'aigua: té menys aigua que el Canadà i és 40 vegades més poblada. No és estrany que s'hagi proposat construir 59 dics per evitar l'escolament de l'aigua que prové de les glaceres que es van perdent a l'Himàlaia. I més mesures hauran de prendre. La conclusió que se'n treu, després d'altres dades i consideracions, és que: «D'aquí a 15 anys 1.800 milions de persones viuran en regions que tindran una greu escassetat d'aigua», ja que «amb 83 milions més d'habitants per any creixerà la demanda d'aigua, fora del cas que canviem la manera d'utilitzar-la». Jo diria que és aquest el missatge: pensar en un ús més racional d'aquesta font de vida.

La intimitat de la matèria

49. Paradoxes o contradiccions en la mecànica quàntica?

No es pot negar que el que dèiem al capítol anterior, que una mateixa entitat física, segons la mecànica quàntica, se'ns pot presentar com a corpuscle i com a ona, costa d'entendre. I més encara si se'ns diu que l'observador interactua amb el fenomen físic i que el fa variar quan el vol detectar, fent que sigui una cosa o l'altra. I que, a més, hi ha una indeterminació *objectiva* en la posició i velocitat d'una partícula. No és estrany que Einstein no admetés aquestes conclusions. Per això deia també Niels Bohr: «Qui no quedi fortament impressionat per la teoria quàntica és que no l'ha entesa.»

Creiem que cal distingir entre el que ens diu simplement dels fets d'observació la teoria quàntica i el que ja seria una interpretació d'aquests fets. Hi ha diverses interpretacions que cal distingir. No totes poden ser vàlides. No confonguem tampoc la teoria amb el que n'hagi interpretat un autor determinat.

La paradoxa del gat de Schrödinger

El físic austríac Erwin Schrödinger (1887-1961), que com Dirac i Born havia desenvolupat les matemàtiques de les òrbites o orbitals de l'electró en l'àtom i n'havia publicat la seva famosa equació d'ona el 1926 (premi Nobel de Física, juntament amb Dirac, el 1933), va suggerir el 1935 una paradoxa que es presenta en la mecànica quàntica si es diu que l'observador és el qui fa que es concreti el resultat d'un experiment. Diu: considerem una caixa que contingui un material radioactiu, un detector Geiger de la radioactivitat, un flascó de vidre tapat amb cianur a dins i un gat viu. Suposem que el material radioactiu sigui dels que només emeten una partícula amb un 50% de probabilitat

cada minut i que el comptador Geiger estigui unit al flascó de vidre amb un mecanisme que el destaparà tan bon punt enregistri una partícula. Si això passa el gat morirà enverinat. Deixem que passi un minut i no sabrem si el felí és viu o mort si no destapem la caixa, les dues coses són igual de probables. És com en el cas de les dues esclatxes, que no sabíem per quin forat havia passat l'electró, i, com que no era observat, era com si hagués passat per les dues alhora. Aplicant el llenguatge quàntic haurem de dir ara que hi ha una mostra radioactiva que s'ha desintegrat o no s'ha desintegrat, un recipient amb verí que està o no destapat i un gat que no és viu ni mort. Les dues coses alhora! Cal la interacció amb l'observador per fer que el gat sigui només o viu o mort: destapar la caixa. Així ho descrivia Schrödinger per posar en clar que en el llenguatge interpretatiu de Copenhaguen hi havia d'haver una incorrecció perquè és ben clar que el gat ja és mort o encara viu per tapada que estigui la caixa.

A aquesta paradoxa s'hi han donat diferents respostes. Fonamentalment tres:

1a: El gat prou que té el seu sentit que li diu que encara és viu o no. Aquesta «consciència» del gat és suficient per col·lapsar la funció d'ona, i per tant ja podem dir que només ha passat una de les dues coses. —Nosaltres hi direm: què vol dir això de «col·lapsar la funció d'ona»? Només s'hi veu un subterfugi verbal.

2a: La donada per John Archibald Wheeler (1911-2008). No admet que sigui la «consciència» del gat la que faci objectiva la realitat de la seva vida o mort, perquè posant en el lloc del gat un objecte inanimat alterable pel cianur no canviaria pas l'essència de l'experiment, sinó que realment ha de

ser l'observador qui faci que la cosa sigui real o no. «Cap fenomen natural no és un fenomen real fins que no és un fenomen observat», diu. Les dues coses s'han realitzat i l'observador farà que n'aparegui una de les dues. L'altra serà en un altre món, fora del que és observat. —Creiem que aquesta multiplicitat de mons complica innecessàriament la cosa. No es pot demostrar, i «no s'han de multiplicar els ens sense necessitat».

3a: Cal dir que no és pas sempre que l'observador interactui amb el fenomen. Aquest principi la mecànica quàntica l'enuncia només per a aquells fenòmens que per observar-los cal pertorbar-los. No es pot extrapolar aquest principi a tots els casos. Per consegüent ja ha passat realment una de les dues possibilitats: el gat és viu o és mort. —És el que també creiem nosaltres que cal dir.

La paradoxa EPR

Es tracta d'un *gedanken experiment* (experiment imaginari) pensat per Einstein que va elaborar la idea en col·laboració amb Boris Podolsky i Nathan Rosen (d'aquí el nom de paradoxa EPR, per les inicials dels tres cognoms). Ho publicaren el 1935 a *Physical Review*. Diu així: imaginem dues partícules que estan interaccionant, si es tracta de partícules ben conegudes i en coneixem bé la seva reacció i se separen fins a allunyar-se tant l'una de l'altra que ja no puguin interaccionar. Ara, si l'observador mesura la quantitat de moviment que té una d'elles automàticament sabrà la de l'altra perquè la suma ha de romandre invariable pels principis elementals de la física. Aquesta mesura segons la mecànica quàntica li farà alterar la seva quantitat de moviment, però no podrà alterar la de la que ja és lluny, de la qual podem saber amb exactitud la posició i la quantitat de

moviment amb la precisió que vulguem. La indeterminació de Heisenberg ja no tindrà lloc. Només si les mesures fetes en l'una afectessin la trajectòria de l'altra serien vàlids els principis de la teoria quàntica.

I David Bohm va mostrar que es podria fer un experiment com l'indicat per la paradoxa EPR unint un electró amb un positró que es desintegren originant fotons que se separen en sentits oposats. Fent-ne una bona cascada i modificant els d'una banda es podria veure si s'alteraven els de l'altra costat. John S. Bell el 1965 (deu anys després de la mort d'Einstein) indicà com es podria aconseguir. El resultat definitiu no s'obtingué fins al 1982 per obra d'Alain Aspect i col·laboradors al laboratori de l'Institut d'Òptica d'Orsay: posaren dos commutadors òptics moguts per generadors independents, de manera que es podien canviar les orientacions dels analitzadors de la polarització cada centmilionèsima de segon, temps menor que les quatre centmilionèsimes de segon que necessitava la llum per anar de l'un a l'altra, que eren a 12 metres. Els fotons procedien de la cascada del calci-40 excitat per dos làsers, cosa que aconseguia deu milions de cascades per segon. El resultat va ser clar: es complia la predicció de Bell segons la mecànica quàntica, com si els fotons es transmetessin informació instantània a distància. Les mesures fetes en un costat influïen, doncs, en el comportament de les partícules de l'altra costat.

Això va fer que la majoria dels físics ja no dubtessin de la veritat de la teoria quàntica. El comportament de la intimitat de la matèria és molt especial. Com interpretar que les partícules es puguin influenciar a distància i, a més, ho puguin fer instantàniament? No va això també contra la teoria de la relativitat? En parlarem al capítol següent.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

**EL PRÍNCIPE DE PERSIA.
LAS ARENAS DEL TIEMPO *****

Director: Mike Newel.

Guionistes: Jordan Mechner, Doug Miro, Carlo Bernard i Boaz Yakin.

Intèrprets: Jake Gyllenhaal, Gemma Arteron, Ben Kingsley, Alfred Molina.

Gènere: aventures.

Estats Units, color, 2009. 116 minuts. / Públic: joves i adults.

L'antiga Pèrsia és l'escenari de les aventures del proscrit príncep Dastan i de Tamina, la guardiana d'una misteriosa daga amb poder per canviar el destí. Junts lluitaran per evitar que el món sigui engolit per una devastadora tempesta de sorra.

En la recerca per trobar un producte rendible lluny del Carib, la Disney sembla que l'ha encertada. Comprar els drets del videojoc *Prince of Persia*, un clàssic de l'any 1989, amb milers de fans arreu del món, sona a aposta segura a la taquilla. I encara que comptar amb el seu creador, Jordan Mechner, i amb tres guionistes més, no li ha reportat un guió perfecte, la pel·lícula se sosté a base de velocitat, exotisme, misteri i bona música. L'acció no decep, intensa de principi a fi, farcida de baralles, curses i persecucions, sense descans per a cap dels herois ni per al públic. L'ús dels efectes especials són notables i encara que la càmera a vegades es perd en la voràgine, el resultat final és estimulante i satisfactori.

Mike Newel (*Harry Potter i el calze de foc*) ens entrega novament un film d'aventures amb certes mancances cinematogràfiques que se salven per la frescor i l'encant que acompanyen sempre el relat d'un conte fantàstic. Newel no ha deixat de banda els valors que la Disney tatua a totes les seves criatures:

el coratge, la lluita contra el mal, la recompensa al sacrifici, la família, la confiança i el compromís a favor del bé. Humor: 3; acció: 3; violència: 3; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

BAARÍA ***

Director i guionista: Giuseppe Tornatore.

Intèrprets: Francesco Scianna, Margareth Madé, Nicole Grimaudo, Angela Molina.

Gènere: drama costumista.

Itàlia, color. 2009. 155 minuts. / Públic: joves.

Aquest film evoca els amors, els somnis i les decepcions de tota una comunitat, Baaria, situada a la província siciliana de Palerm, durant el transcurs dels anys que van des del 1930 fins al 1980, cosa que inclou també el període feixista italià.

Peppino, testimoni des de petit

d'innombrables casos d'injustícia, descobreix finalment la seva passió per la política i el seu amor profund per Mannina, fins a aconseguir, tot i els disgustos i l'obcecada oposició familiar, la realització dels desitjos més profunds.

El director i guionista Giuseppe Tornatore, nascut precisament a Baaria, on va viure fins als 28 anys, va aconseguir gran renom, entre la seva prolífica filmografia, per la seva magistral *Cinema Paradiso* (1988). *Baaria* reuneix, juntament amb els records d'infància, una profunda reflexió sobre el temps i les arrels. Una tasca de tanta envergadura que només el mateix Tornatore podia haver aconseguit.

S'ha de destacar la gran qualitat de la banda sonora, signada pel cèlebre compositor Ennio Morricone, amb un bagatge impressionant reconegut arreu del món i que, en aquest cas, fa de base pràcticament a la totalitat del metratge de la pel·lícula amb una excel·lent i encertada línia musical.

Un pastor d'ovelles, al principi de la pel·lícula, diu a Peppino: «Si amb una sola pedra aconsegueixes tocar a la vegada els tres cingles d'aquella muntanya, aconseguiràs la felicitat total.» Peppino, després de diversos intents, té la resposta, però no sense abans haver superat un rere l'altre tots els entrebancs que la mateixa existència li posa al davant. Un simbolisme per tenir en compte.

Humor: 0; acció: 3; violència: 2; sexe: 1; llenguatge: vulgar.

Estrena en DVD

SHERLOCK HOLMES ***

Director: Guy Ritchie.

Guionistes: Guy Ritchie, Mike Johnson, Simon Kinberg i Anthony Peckham.

Intèrprets: Robert Downey Jr.; Jude Law, Rachel McAdams, Mark Strong, Kelly Reilly, Eddie Marsan.

Gènere: policíac.

Estats Units-Regne Unit-Austràlia, color, 2009. 128 minuts. / Públic: joves.

Sherlock Holmes i el seu company de casa i peripècies, el doctor Watson, acaben de resoldre un cas important sobre un criminal tèrbol, lord Blackwood. Dies després, Holmes entra en una fase de nerviosisme i inquietud a causa de la seva inactivitat professional. Tot i això, el suposat retorn a la vida de Blackwood, després de ser penjat a la forca, i l'arribada d'Irene Adler, una intel·ligent lladregota que té enlluernat Holmes, restauraran el desordre que tant agrada al famós detectiu.

Sherlock Holmes és un clàssic literari, cinematogràfic i televisiu. Un personatge conegut pràcticament arreu del món i un inspirador per a altres relats de misteri i fins i tot per a moltes de les nostres sèries contemporànies. Conscient de tot això, Guy Ritchie i el seu equip artístic i de producció han volgut ser fidels a l'origen i,

al mateix temps, atorgar-li una marca personal i actual.

La presència determinant del productor Joel Silver marca una pel·lícula plena d'escenes d'acció ben rodades, en una recreació una mica expressionista del Londres de la fi del segle XIX, que es complementa molt bé amb uns títols de crèdit fusionats en l'estètica del còmic.

Entre personal i comercial, es tracta d'un Holmes molt particular i trencador en un guió de bon ritme, amb algunes sorpreses poc anunciades a l'espectador i, per això, una mica tramposes. El repartiment està molt a l'altura i equilibra bé el to còmic, que no cau en la paròdia simple. Sembla, a més, que el final deixa la porta oberta a una futura seqüela.

Humor: 1; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

NOUKY Y SUS AMIGOS ***

Dissabtes i diumenges – 09.30 h – La 1

Públic: infantil.

L'ós Nouky, el ruc Paco i la vaca Lola són tres grans amics que viuen a casa d'en Nouky. Aquests tres companys descobreixen, gràcies al treball en equip i a una gran dosi d'imaginació, com les coses quotidianes poden ser molt divertides si es comparteixen amb amics. Aquestes historietes, d'encara no cinc minuts de durada, estan impregnades de color, tendresa, amistat i alegria. Hi reconeixem, a més, una atenció especial a la infància en els seus diàlegs i les seves propostes narratives. L'ambientació, la textura i la factura visual d'aquesta coproducció europea ajuden a convertir aquesta sèrie en un producte molt adequat per a preescolars. Televisió Espanyola ofereix *Nouky y sus amigos* els caps de setmana al matí, però també es poden veure els capítols emesos a través de la seva web.

■ Espais de radiofórmula

MAIG ÉS EL MES CONSGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

INTERNET

- **ESGLÉSIA NAVARRA.**— L'arxidiòcesi de Pamplona ha renovat la seva pàgina web (www.iglesianavarra.org) per fer-la més moderna i funcional. Ofereix quatre àrees fonamentals: contingut institucional, informatiu, formatiu i serveis.

ALTRES BISBATS

- **SEMINARISTES MAJORS.**— Del 4 a l'11 de juliol, a Àvila, V Curset d'Estiu per a seminaristes majors sobre *La celebración del «Memorial del Señor»*. Més informació: tel. 913 439 644, fax 913 439 602, liturpatrijur@conferenciaepiscopal.es.

BARCELONA

- **PER L'ALTRE COR CREMAT DE**

BARCELONA.— El 29 de maig, a les 19.00, concert solidari del Cor Magister Art (Pastoral Universitària), dirigit per Manuel Cabero. Serà a la parròquia Mare de Déu de Núria, c/ Bon Pastor, 7-9 – Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— L'1 de juny, a les 19.30, xerrada sobre *Dànae, des dels grecs fins a la modernitat*, amb Alberto Bernabé (catedràtic de Filologia Grega de la Universitat Complutense de Madrid); el 5, a les 18.00, espectacle familiar *Giu-lietta*, de Pepa Plana (pallassa). Av. Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 635.

- **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 3 de juny, de 10.00 a 20.00, jornada eucarística a la capella dels GOA (c/ Gran de Gràcia, 237 – Barcelona). Hi haurà missa a les 10.00 i a les 19.00.

- **VIDA CREIXENT.**— El 3 de juny, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *La Mare de Déu en l'Apocalipsi*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r – Barcelona.

- **GRUP D'AMICS DE SANT FRANCESC.**— El 3 de maig, a les 20.00, trobada sobre la força del testimoni de sant Francesc i santa Clara. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

- **L'OU COM BALLA.**— El claustre de la basílica de la Puríssima Concepció de Barcelona (c/ Roger de Llúria, 70) és, juntament amb el de la catedral, un dels espais on es pot veure *l'ou com balla*, des del 3 de juny i durant vuit dies. El 6, a les 11.30, Eucaristia i processó pel claustre on es farà una catifa de flors; a les 19.00, vespres solemnes.

- **CORPUS CHRISTI.**— A la catedral de Barcelona: el 3 i 4 de juny, de 17.15 a 19.00, exposició del Santíssim, benedicció i reserva, i missa; el 6, de 8.30 a 13.00, exposició del Santíssim, benedicció i reserva; a les 10.00, cant de laudes; a les 18.30, eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach i processó amb el Santíssim.

- **II JORNADA GUILLEM ROVI-ROSA.**— El 5 de juny, de 9.30 a 13.30, a la casa de l'Església (c/ Rivadeneyra, 6 – Barcelona). Víctor Navarro, metge i militant del Moviment Cultural Cristià, parlarà sobre *Evangelización en el siglo XXI*. Més informació: tel. 678 413 337, barcelona@solidaridad.net, www.solidaridad.net.

- **ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ.**— El 5 de juny, a les 21.00, concert d'Ensamble Barlam (música llatinoamericana i catalana); el 6, a les 18.00, recital de Guerard Guerra a benefici dels menjadors infantils de Cali (Colòmbia). C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

- **CARILLÓ.**— El 6 de juny, a les 12.00, recital d'Anna M. Reverté amb sons de guitarra sobre bronze. Lloc d'audició: pati dels Taroners i Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat de Catalunya.

Agenda

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

- **CATEDRAL DE BARCELONA.**— El cor de cambra Francesc Valls cantarà el 6 de juny, Corpus Christi, a la missa conventual de les 18.00, *Cibavit eos* de Byrd (entrada), *Sacerdotes Dominum* de Byrd (ofertori) i *Quotiescunque manducabitis* de Byrd (comunió).

- **COSMOCAIXA.**— El 10 de juny, a les 19.00, conferència *La màgia de les experiències interactives per a nens*, amb Mark Mine (director de Creative Technology Group, Walt Disney Imagineering). C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, tel. 932 126 050.

- **MISSIONERES CLARETIANES.**— Del 16 al 25 de juny, exercicis espirituals dirigits pel P. Asterio Niño, c.m.f. Casa d'espiritualitat Maria Antònia París, c/ Major de Sarrià, 169 – Barcelona, tel. 932 037 212.

- **MONESTIR DE SANT JERONI DE LA MURTRA.**— Fins al 20 de juny es pot visitar la mostra de pintures i fotografies de Joan Guerrero, Benito Marcos i Miquel Àngel Pera. Més informació: tel. 933 951 911.

- **SANTA TERESA DE JESÚS.**— Del 21 al 27 de juliol, curs *Camino de perfección, de Teresa de Jesús*, a càrrec del P. Secundino Castro, o.c.d. (Universitat Pontifícia de Comillas). Serà al Seminari Salesià Martí Codolar, av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1 – Barcelona, tel. 934 291 803.

GIRONA

- **ADORACIÓ NOCTURNA.**— A Llambilles el 3 de juny, a les 22.30, trobada de Corpus Christi; sopar de germanor.

- **CENTENARI DE LA SALLE FIGUERES.**— El 4 i 5 de juny, a les 21.00, el musical del centenari al Teatre Municipal El Jardí. Més informació: tel. 972 500 821, www.sallefigueres.cat.

- **AUDITORI DE GIRONA.**— El 9 de juny, a les 21.00, concert de Genady Rozhdestvensky & Orquestra de Cadaqués. Passeig de la Devesa, 35 – Barcelona, tel. 972 080 709, fax 972 211 540, info@auditorigirona.org, www.auditorigirona.org.

LLEIDA

- **TERESA DE JESÚS.**— L'1 de juny, a les 20.00, trobada de formació carmelitana sobre *Fundació del nou Carmel*. «Mandóme mucho su Majestad lo procurase», amb Elisa Aymerich (carmelita descalça de Terrassa). Santuari de Santa Teresina, pl. de les Missions, 1 – Lleida.

Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot

40 Hores

CALENDARI DE L'ADORACIÓ CONTINUADA
AL SANTÍSSIM SAGRAMENT DURANT EL
TEMPS PASQUAL I FINS AL CORPUS CHRISTI
(8 d'abril - 6 de juny)

El lema 2010 evoca l'Any Sacerdotal. Ens apleguem una munió de comunitats al voltant de Jesús ressuscitat, per donar-li gràcies pel do del sacerdoci ministerial, per pregar perquè els cridats visquin en plenitud la grandesa del do que els ha estat confiat, i alhora per demanar la gràcia de més i santes vocacions generoses disposades a seguir-lo en el servei a l'Església. Vivim també moments d'aflicció. Supliquem al Senyor amb esperança ferma: Ell és el Salvador únic de la humanitat. Els torns d'aquest clamor magne i unànime a Jesús Sagramentat són el següents:

DEL 27 AL 2 DE JUNY

27	Parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, c/ Consell de Cent, 110 (Calàbria/Rocafort). Dijous 27 —Crist Gran Sacerdot per sempre— de 8 a 24 h.
Santuari de Sant Josep de la Muntanya, av. Sant Josep de la Muntanya, 25. Dijous 27, de 7 a 19 h.
Parròquia Sant Joan Maria Vianney, c/ Melcior de Palau, 56. (Sants). Dijous 27, de 8 a 20 h.
28	Missioneres Germanes de Betània, c/ Alta Gironella, 8 (darrere de la Clínica Corachan). Divendres 28, de 10 del matí a 19 h.
29-31	Oratori de Lumen Dei, c/ Xuclà, 19. De les 10 del matí del dissabte 29 a les 2 de la matinada del dilluns 31.
30	Parròquia Mare de Déu dels Àngels, c/ Balmes, 78, cantonada València. Diumenge 30 —Solemnitat de la Santíssima Trinitat—, de 9 del matí a 21 h.
31	Parròquia de la Mare de Déu del Mont Carmel, c/ Santuari, 116. Dilluns 31, de 10 a 22 h.
1	Carmelites Descalces, c/ Immaculada, 37-45 / Escola Pia. FF.CC. Sarrià. Dilluns 1: de 9 a 20 h.
2	Parròquia Sant Francesc Xavier, pl. Sant Francesc Xavier, 21 (Turó de la Peira). De les 6.30 del matí del dimecres 2 a les 22.30 h del dijous 3 (nit del dimecres al dijous inclosa).

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 - www.albaresidencia.es - info@albaresidencia.es

Barcelona (Sant Isidre - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Pensant-ho millor

Joan Godayol Colom
Bisbe emèrit d'Ayaviri (Perú)

Responsabilitat individual

En la societat i en l'Església, em sembla que es propaga un corrent de pertinença grupal exagerat, que al final coacciona les decisions personals.

«Com que pertany a aquest partit... has d'obeir les consignes i decisions de la majoria.»

«Com que pertany a determinat grup eclesial, n'has d'obeir els portaveus, o responsables que ja decideixen per tu, perquè ells en saben»...

Aquestes o altres afirmacions semblants que sentim de vegades, crec que desentonen en l'actualitat en el nostre Poble de Déu.

Pel que fa a aquest tema, vegeu una cita del Vaticà II:

Gaudium et spes, núm. 16: «L'home descobreix en el fons de la consciència una llei que ell mateix no es dona, ans l'ha d'obeir, la veu de la qual el crida sempre a estimar i a fer el bé i a evitar el mal, quan convé, repeteix a les oïdes del cor: fes això, evita allò. En efecte, l'home té en el seu cor una llei escrita per Déu, obeir-la constitueix la seva dignitat i d'acord amb ella serà jutjat. La consciència és el nucli secretíssim i el sagrari de l'home,

on viu sol amb Déu, la veu del qual ressona en la seva intimitat. Per la consciència és coneguda de forma admirable aquella llei que s'acompleix en l'amor a Déu i al proïsme. Per la fidelitat a la consciència, els cristians s'uneixen als altres homes en la recerca de la veritat i en la solució d'acord amb la veritat de tants de problemes morals que sorgeixen tant en la vida dels individus com en la convivència social.» (Per exemple, l'actual problema de la pederàstia, que només es pot resoldre amb la Veritat en Crist, sense tapadores i amb totes les conseqüències que comporta la Veritat.) El seny català ens prepara convenientment per decidir responsablement sobre qualsevol situació, de la qual només hauré de donar comptes, al final de la vida, a Déu Pare, jutge bo i just.

Per descomptat que sempre és bo sentir opinions i consells diferents, com meditar i pregar davant del Déu de la Vida.

En el mes de Maria, Ella sempre com a Mare i Mestra ens continuarà acompanyant i al·lisonant, per acabar bé i amb alegria aquest any lectiu escolar que finalitza, i de cara a gaudir d'unes vacances bones i merescudes!

Rauxa

Eduard Brufau

La fe no és cap espectacle

Entre les noves formes de religiositat que s'han instal·lat a casa nostra hi ha certs grups i moviments que, tot i presentar-se com a netament cristians i fins i tot catòlics, tenen una manera de fer clarament diferenciada de la majoria d'Esglésies tradicionals. En general es tracta de corrents d'origen anglosaxó, sovint nord-americà, que posen l'èmfasi en la vida interior, la conversió, l'actuació de l'Esperit Sant i la fe. Fins aquí res d'estrany. Però en les seves trobades sobreabunden d'una manera alarmant els èxtasis, els desmaïs, les guaricions miraculoses i altres fenòmens igualment espectaculars. La freqüència i la facilitat exagerades amb què es produeixen aquests fenòmens —exclusivament en aquests ambients— són per si soles prou sospitoses. Tot plegat més aviat fa pensar que, tot confonent-la amb la veritable vivència religiosa, sobrevaloren la part més emotiva de la persona, el sentimentalisme més superficial. Acostumen a presentar les conversions personals d'una manera simplista i infantil, com si es tractés del resultat d'un producte miraculós per deixar de fumar que un cop pres actua per ell sol la resta de la vida. Contràriament, no cal dir-ho, la vivència religiosa del cristià és una realitat profunda però discreta, silenciosa i rarament espectacular.

DESCOBREIX TOTA L'ESPIRITUALITAT DE ROMA AMB GRIMALDI LINES

GRIMALDI LINES UNEIX DIÀRIAMENT BARCELONA I LA CIUTAT ETERNA PERQUÈ TOTS PUGUEM CONÈIXER EL BRESSOL DEL CRISTIANISME

La companyia naviliera Grimaldi Lines agermana diàriament la ciutat Comtal amb Roma brindant a tots els pelegrins una perfecta alternativa per descobrir la ciutat del Vaticà, les seves boniques basíliques i les petjades cristianes de la Ciutat Eterna. I tot, gaudint de les majors comoditats que ofereixen els vaixells.

Amb aquesta ruta, la companyia accedeix la Santa Seu i Roma per un preu assequible a tots els que somniïn amb viure una experiència única.

sentir la història i l'essència de la fe en el lloc sol de la religió.

A més, Grimaldi Lines ha cuidat cada detall perquè aquest viatge comenci en el mateix instant en el que embarquem els passatgers. La companyia ha afegit a les seves modernes instal·lacions, que inclouen àmplies cabines amb bany i dutxa privada a més de diferents restaurants, tres capis amb una capacitat de fins a 300 persones, preparats per a la celebració de trobades i actes religiosos.

Preus especials per a grups de més de 20 persones que inclouen dietes a bord i el transport gratis de l'autocar si es realitza el trajecte d'anada i tornada.

Roma, la ciutat que abraça als pelegrins

Quan arribem a Roma, els pelegrins comencem un altre viatge. Aquesta vegada pel temps ja que Roma congrega tota la història de la fe catòlica.

GRIMALDI LINES

La ciutat del Vaticà, els viatgers podran admirar la Basílica de Sant Pere i meravellar-se amb la bellesa de la Capella Sixtina i les obres dels Museus Vaticans. A més, si organitzen el viatge per tornar en dimecres, podran assistir a l'Audiència General del Sant Pontífex.

Informa-te'n al:
www.grimaldi-lines.com
902 531 333
i en agències de viatges